

Kardelen

Kardelen@sj.kiz.tr

2013-2014 Sayı: 31 [HAZİRAN 2014]

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULUBÜ
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

**Yeni Arkadaşlık; Uzaktan
Samimiyet mi?
Une manière nouvelle mais un
objectif inchangé**

**Saint-Joseph'linin Nitelikleri
ve Gurur Kaynaklarım...**

**Atatürk'ü Andıkça
Kültürel Etkinlikler
Deneme / Makale
Eleştiri / İnceleme
Şiirler / Öyküler
Kültür / Sanat / Spor
Rehberlik
Sosyal Yardım**

31 İKSJ

SJ
Spor Şenliği
SJ
Sport en Fête
2014

Meslek
Paneli

Açık Akşam
Konser,
Kolektif
İstanbul

Editörden Merhaba ...

Görülen, yaşanan ve koklanan tarih: Saint Joseph

- Kısım İki

Merhaba.

Bana ayrılan bu editör sayfası için son yazımı okuyorsunuz. Sizlerle buluşmanın mutluluğunu son kez anlatmaya çalışacağım.

Yaşlı ve bir müze kadar olgun okulum, okulumuz, her köşesinde bir başka yaşantıya yer vermişliği ile bendeki duygusal farkındalığı iyice besliyor yıl sonu yavaş yavaş yaklaşırken. Son kez giyilen üniformalar ve kapakları aşındırılan sıralar bunun en büyük kanıtı zaten.

Bu sessiz hüznü ve kabullenışı iyice hissederken ben, Saint Joseph'in bir müze-okul olduğunu ve bu yüzden kapılarının bizlere daima açık olduğunu bildiğimden tam bir veda havasına girmesem de, derslerine bir daha giremeyeceğim öğretmenlerimin ve bana daima destek olmuş tüm SJ'lilerin veda eden bakışları yetiyor aslında bir şekilde duygusallaşmaya. Ne mutlu ki, biten şeyler için kuru bir duygusallık yaşayan insan profili yerine, okulunun her unsuruyla güçlü bağlar kurmuş ve benimsemesi gereken insani değerleri unutmamış bir insan profili çizmeyi daha hazırlığın ilk gününden ilke edinmiş okulumuz sayesinde bu "duygusal süreci" ağırlıklı bir veda yerine mutlu bir son ile bitiriyoruz. Bunun için gerçekten minnettarlık duyuyorum.

Bahçesinde her an hareketlenip insanı kucaklayacakmış gibi duran bu taş bina için yazılabilecek elbette çok kelime var. Benden öncekiler, ben ve benden sonrakiler bu kelime havuzunu hiçbir zaman tam olarak dolduramayacağız çünkü biliyoruz ki Saint Joseph kültürü mezun olunduğunda biten bir şey değil. Bu yaşanıldıkça öğrenilen bir durum.

Hayatımın geriye kalan akademik süreci için sağlam temeller attığını düşündüğüm için iyi ki varmışsın Saint Joseph. Karalayacağım her satırda tozların olacak ömrüm boyunca.

Okuyucularımız; itinayla anı yaşayınız. Saint Joseph'te biriktireceğiniz tek şey bilgi olmayacak.

Sayfayı bir sonraki editöre bırakıyorum. Lütfen kendinize ve okulumuza iyi bakın.

"Gerçek müzeler, Zaman'ın Mekan'a dönüştüğü yerlerdir"

Son kez:

Mina MARAŞLIGİL

Mina M

La nouvelle amitié, une intimité à distance ?
Yeni Arkadaşlık; Uzaktan Samimiyet mi ?, Jean-Michel TRICART --- 4
Saint-Joseph'inin Nitelikleri ve Gurur Kaynaklarım, Ender ÜSTÜNGEL ----- 5

s. 4 / 5

Atatürk'ü Andıkça

Ulusların Çağı	-----	5
Bir Sözüm Var	-----	5
Ata'm	-----	5
Mustafa Kemal	-----	5

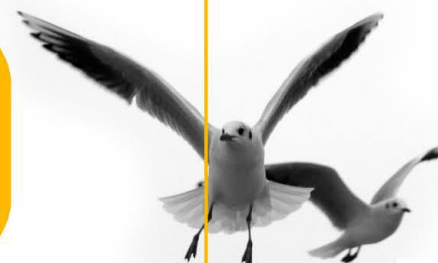
s. 6 / 9

Kültürel Etkinlik

Çikolata ustası Pierre Jouvenal Saint-Joseph'teydi!	-----	10
Sergi: Mathias Depardon SINIRLARIN ÖTESİNDE	-----	10
Frankofoni Haftası	-----	11
Konser: Kolektif İstanbul ve Lokomotif Sergisi "İÇ GÜÇ"	-----	12
Sanat ve Yetenek Haftası ve 8. Liselerarası Tiyatro Buluşması	--- 13/14/15	
Portre Sergisi	-----	15
Le Concours Scientifique SJ-2014	-----	16
Aralık 2013: Bilim Haftası	-----	16/17/18
IV. Genç Eleştirmenler Sempozyumu	-----	19
"Turnalar Yokolmasın" Sadako'nun Düşü	-----	20/21
Murat Gülsoy ve Yaratıcı Yazarlık Semineri	-----	22

s.10/22

Eleştiri / İnceleme

Amerika'da Okumak: Hayal mi, Kabus mu?	----	39
Yugoslavya'yla Dağılan Emir Kusturica	--- 40/41	
Davranış Bozuklukları	-----	42
Ekolojik Felaket Kapıda mı?	-----	43
The Ringo Jets-Trj, Albüm Eleştirisi:		
İstanbul'un Bağrından Saf Rock'n Roll?	----	44/45
OUTLIERS: What is Success Really About?	--	46/47
Gençler Birinci Dünya Savaşı'nı Tartışıyor	----	48
La traque	-----	49

s. 39 / 49

Şiirler

Teşelli	-----	50
Poèmes à la manière d'Eugène Guillevic	-----	50
L'exposition de photos de Mathias Depardon	-----	50
« Au-delà des frontières », source d'inspiration	----	50
Poèmes à la manière de Sedar Senghor	-----	50

s. 50

Öyküler

Sokak	-----	51
Bay Hering	-----	52/53
Hasat	-----	53
Mektup	-----	53/54
Sihirbaz	-----	55
Muhabir	-----	55
Mavi Kravatlı Adam	-----	60/61
Sevginin Kazandırdıkları	-----	62/63
Quelle histoire !	-----	64
L'oiseau bleu	-----	67
Le super-coq	-----	71/72
Le roi des cornichons	-----	72
Les chaussures rouges	-----	73

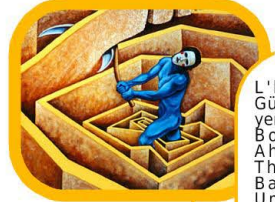
s. 51 / 66

Deneme / Makale

L'homme cultivé	20
Güneş'e baktım ve sevdiğim bütün insanları, yerleri ve şeyleri düşündüm	24
Boş Kalan Sayfalar	24
Ahıksızlığa Övgü	25
The Human Virus	25
Başkalarının Eksikleri	25
Umut Etmeyi Bilmek	25
Silinen Altı Milyon	25
Yağmur	25
Que peut-on admirer dans le cinéma contemporain?	25
Evet ya Sarı	25
Vices et Vertus de la société de consommation	25
Journalisme, un métier exaltant	25
Savourer les petits instants	25
Comment Préserver nos Forêts ?	25
Le romantisme, ressentiment de tous les temps	25
Les Hauts Lieux Privilégiés	25
L'Apprentissage	25
İhtimaller	25
Kaç kere?	25
Heurs et Malheurs des Progrès	25

s.23/38

Kültür-Sanat-Spor

Fütürizm:	
Kulüp Başkanı Zeynep Akça'nın Konuşması	67
Uğramadan geçmeyin: Pierre Loti Tepesi	68

s.67/68

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Affiches sur la protection de l'environnement	69
Sosyal Yardım	70
Rehberlik Servisi Çalışmaları	71
Bir Efsane: Mişel Tagan	72

s.69/72

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr
2013-2014 Sayı: 31
[Haziran 2014]

MÜDÜR
Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mişel TAGAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Zeliha BARLAS
Mişel TAGAN

SEÇİCİ KURUL
Ceren ERTEN
Evin FİGEN
Selen KARACAN
Dila KILIBOZ
Gizem ÖZEVİN
Nursu SOFUGİL

EDİTÖR
Mina MARAŞLIGİL

KAPAK FOTOĞRAFI
Halil KEFAL

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve görseller izinsiz kullanılamaz.

La nouvelle amitié, une intimité à distance ? Yeni Arkadaşlık; Uzaktan Samimiyet mi ?

Plusieurs fois par semaine, je reçois dans ma boîte-mail des courriels de personnes que je ne connais pas ou si peu et qui me demandent si je veux être leur ami !

Haftada bir kaç kez, e-postama tanımadığım ya da pek az tanıdığım kişilerden mektuplar alıyorum, kendileri ile arkadaş olmak isteyip istemediğimi soruyorlar!

Ces relations sur Facebook, Instagram, LinkedIn, ..., qu'ont-elles encore à voir avec la définition de l'amitié (un peu passionnée avec La Boétie, il est vrai) de Montaigne : «chacun se donne si entier à son ami qu'il ne reste rien à départir ailleurs».

Facebook, Instagram, LinkedIn,.....deki bu ilişkilerin arkadaşlık kavramı ile tanımlanmasının ne gibi bir ilgisi olabilir, (doğrusunu söyleyecek olursak bu biraz da Montaigne'in La Boétie'ye duyduğu muhabbeti hatırlatıyor) : "Her birimiz kendini arkadaşına o denli bütünüyle veriyor ki başka yere verecek bir şeyi kalmıyor." der, Montaigne.

La philosophe Anne Dalsuet, auteure de l'essai «T'es sur Facebook ?», écrit : «aujourd'hui des millions de gens vivent en proximité permanente avec leurs proches, échangent des textos, des images, des rendez-vous». Pour elle, une nouvelle «chronologie affective fondée sur l'immédiateté et le dialogue» s'est mise en place à travers les réseaux sociaux : «la sociabilité ne réside plus seulement dans le face-à-face physique. Chacun se retrouve plongé au cœur d'une communauté virtuelle de proches, vivant avec eux dans une véritable co-présence numérique. C'est une nouvelle manière d'être-au-monde».

"Facebook'da mısın?" in felsefeci yazarı Anne Dalsuet şöyle diyor: "Günümüzde milyonlarca kişi yakınları ile sürekli bir yakınlık içinde metinler, resimler, randevular paylaşıyorlar." Ona göre, sosyal ağlar üzerinden "anlık ve diyaloglar üzerine kurulmuş yeni bir duygusal süreç" yerleşik hale geldi" "Sosyalleşme artık fiziksel bir yüz yüzelik olarak anlaşılmıyor. Her birey kendini yakınları ile sanal bir topluluğun tamamen içinde buluyor, onlarla birlikte gerçek bir sanal ortamda var olma süreci yaşıyor. Bu da dünyada var olmanın yeni bir tarzı."

Le psychanalyste Serge Tisseron, spécialiste de l'adolescence (et de Tintin !), écrit dans le même sens : «la présence en chair et en os n'est plus la seule référence. Les «chats» en ligne sont tout-à-fait réels, chargés d'affectivité. Aujourd'hui, les jeunes mènent une vie parallèle et collective sur leur ordinateur, ils se créent une communauté d'amis, une sorte de nouvelle famille».

Gençlik çağı ve "Tintin" uzmanı Serge Tisseron aynı bağlam içinde şöyle yazıyor: "Et ve kemik olarak var olma artık tek

referans olmaktan çıktı. Duygusal öğelerle yüklü "chat"ler bütünüyle gerçeklik kazanmıştır. Günümüzde gençler bilgisayar ortamlarında paralel ve ortak bir hayat sürüyorlar", arkadaş topluluğu yaratarak bir çeşit yeni aile yapısı kuruyorlar."

Les uns estiment qu'avec les portables, les tablettes, les vidéos par skype, ..., nous vivons désormais dans une «réalité augmentée» plutôt que dans un «cyber-monde» fermé et déréalisant. D'autres dénoncent la «sur-consommation de technologies addictives et aliénantes» et voient dans les usages des réseaux sociaux «une forme de promotion nombriliste (t'as combien de «followers» ?)».

Bazıları cep telefonları, tabletler, skype videolarla artık kapalı ve gerçekten uzaklaştırıcı, "sanal dünya" yerine "yoğunlaşmış gerçeklik" içinde yaşadığımızı düşünüyorlar. Başkaları ise "esir edici ve bağımlılık yaratan teknolojilerinin gereğinden çok kullanımı" nı sertçe eleştiriyorlar ve sosyal ağların kullanımında "bir çeşit göbekten bağlayıcı bir şeye" dikkat çekiyorlar, (senin kaç "takipçin" var?).

L'amitié me semble demander du temps, supposer confiance, partage d'émotions et de sentiments, d'activités communes, de moments conviviaux, de combats pour des idéaux communs, de découvertes artistiques, ... Pour moi, qui suis d'une ancienne génération, cette nouvelle conception de l'amitié étonne et questionne.

Bana öyle geliyor ki arkadaşlık zaman, güven, heyecan paylaşımı ve duygular, ortak aktiviteler, birlikte paylaşılan anlar, ortak ilkeler, sanatsal buluşlar için yürütülen bir çabadır,... Eski bir nesle ait olan benim için bu yeni arkadaşlık kavramı şaşırtıcı geliyor ve sorgulanmayı gerektiriyor.

Jean-Michel TRICART
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Directeur / Müdür

Saint-Joseph'inin Nitelikleri ve Gurur Kaynaklarım...

Bu yazıdan itibaren konu ne olursa olsun en az bir paragrafta "Gurur kaynaklarım" başlığı altında, mezun ettiğim ve başarılarından gurur duyduğum öğrencilerimden söz edeceğim. Mezun ettiğim öğrencilerimden ricam kendilerini tanıtan, başarılarından söz eden kısa bir paragraf yazıp bana ulaştırmaları.

Saint-Joseph her alanda en iyi olmayı hedefleyen bir okul. Öğrencilerini sadece Cumhuriyet'e bağlı, disiplinli, kültürlü, duyarlı, ahlâklı ve insancıl bir yaşam süren bireyler olarak değil eleştirel düşünebilen, tam donanımlı, yabancı dillere ve güncel teknolojiye hakim olarak yetiştirmeyi de hedefliyor. Bu değerlerle donanmış olmaları mezunlarımızın farklı alanlarda önemli başarılarla imza atmalarını sağlıyor.

Ulaşabildiğim ve "Gurur kaynaklarım" projesi fikrini paylaştığım öğrencilerim arasında en hızlı cevap verenlerden başlayarak çok başarılı olan ve yüzümüzü ağartan tüm öğrencilerimi bu satırlarda kısaca tanıtmak istiyorum.

“Alp Küçükkelbir '2005”

Tanıtacağım ilk mezunumuz; üniversite başarımıza, yurt dışına öğrenci gönderip gönderemediğimize, yurt dışına gidenlerin başarılı olup olmadıklarına, Fen alanındaki seviyemize en güzel cevabı oluşturabilecek öğrencilerden biri : Alp Küçükkelbir.

Saint-Joseph Lisesi "İnternet Kulübü" sayesinde 1997 yılında kendi internet sitesini açan ilk özel okullar arasında yerini aldı. Alp, bu kulüpte birlikte çalıştığım ve disiplinine hayran olduğum öğrencilerimden biri. Lise'ye 1998'de Hazırlık 2'den girdi. Toronto Üniversitesi Elektrik ve Bilgisayar Mühendisliğini kazandı. Bu üniversitede başarılı bir öğretim sürecinden sonra bölümünü 2009'da ikinci olarak bitirdi. Bu yazı yazıldığı sırada Yale Üniversitesinde Biyomedikal Mühendislik doktorasına devam ediyor.

- Doktorasının üçüncü yılında, alanındaki bir numaralı bilim dergisi Nature Methods'da bir makalesi yayımlandı.
- Doktorasının dördüncü yılında Yale Üniversitesinde verdiği eğitimle bir numaralı "Teaching Award" ödülüne lâyık görüldü.
- Yale Üniversitesinden Mayıs 2014'te mezun olacak.
- Princeton Üniversitesinde araştırma görevlisi olarak işe başlayacak ve Yazı Analiz Metodu (Latent Dirichlet Allocation) ile ün kazanan profesör David Blei ile çalışacak.

“Akın Kazakçı '1995”

Zamanında bilgisayar derslerimi ilgiyle dinleyen Akın, azmiyle her zaman hayranlığımı kazanmış öğrencilerimden. Gelelim başarı öyküsüne...

1995 yılında Saint-Joseph'ten mezun oldu ve daha sonra Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği'ni bitirdi. 1999'da Fransız hükümetinin "Bourse d'Excellence" isimli bursuyla Fransa'da, Université Paris Dauphine'de "Stratejik Karar Alma Yöntemleri" üzerine yüksek lisans yaptı. Bu çalışmaları ile Fransız Araştırma Bakanlığı doktora bursunu kazandı.

Doktora araştırmaları sırasında Uluslararası Tasarım Konferansı'na davet edildi ve sunduğu eseriyle "En İyi Makale" ödülüne lâyık görüldü. Çalışmalarını "Journal of Engineering Design"da yayınlaması için davet edildi. İnovasyon yönetimi, Tasarım stratejisi, Yapay Zeka, Yaratıcılık Psikolojisi, Tasarımda Veri Madenciliği ve Yöneylem Uygulamaları gibi bir çok alanda çalışmalarını yayınlamaya devam ediyor.

Şu anda, Fransa'nın en iyi mühendislik uygulama okulu olan Mines Paristech'te Yardımcı Doçent olarak görev yapıyor. Bu görevinin yanında "Hareket ve Elektrikli Araçlar" yüksek lisans programını yönetiyor ve "Tasarım Teorisi Uluslararası Çalışma Grubu" üyeliğini sürdürüyor.

Akın'ın son araştırmasının sonuçları gazetelerde ve internette ilgi kaynağı oldu. Merak edenler için bağlantılardan birini paylaşmak istedim : <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2605889/Think-brainstorming-good-idea-Think-Study-claims-quantity-breeds-quality-load-rubbish.html>

Tüm öğrencilerimin örnek ve başarılı bireyler olmaları dileğiyle...

Ender ÜSTÜNGEL '1983
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı

Ulusların Çağı

“Yöneticiler kendilerini "kutsal karar vericiler" olarak değil, "halkına hizmet eden önderler" olarak görmeye başlıyorlardı.”

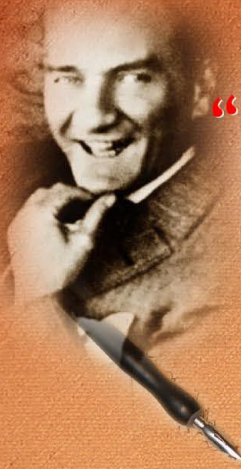

20. Yüzyılın tarihini yazan tarihçiler onu "ulusların çağı" olarak nitelendirdiler. Ne anlama geliyordu bu? Her şeyden önce dünya halklarının, sıradan insanların kendilerini ilgilendiren her türlü konuda yöneticilerini yönlendirmesi, yönetime katılması anlamına geliyordu. Kısacası daha fazla demokrasiye duyulan umudu simgeliyordu "ulusların çağı" nitelemesi. Halkların kendi kaderlerini tayin etmesi ilkesi büyük bir önem kazanıyordu bu yüzyıl boyunca. İnsanlar yüzyıllardır yaşadıkları ülkelerinden "vatan" olarak bahsediyorlar ve çocuklarına "vatanseverliği" en önemli erdem olarak öğretiyorlardı. Yöneticiler kendilerini "kutsal karar vericiler" olarak değil, "halkına hizmet eden önderler" olarak görmeye başlıyorlardı. İşte bizim cumhuriyetimiz tüm bu düşünsel ve siyasi atmosferin bir çocuğudur. Ve belki de o yüzden onun ilk sembolik adımı kabul edilen TBMM'nin 23 Nisan 1920'deki açılışı çocuklara armağan edilmiştir.

Ama diğer yandan "ulusların çağı" bazı ulusların kendilerini diğerlerinden üstün görmeleri ve kendi çıkarlarını her türlü değer üstünde tutmaları nedeniyle sık sık savaflara da tanıklık etti. Teknolojinin en ileri safhalarına ulaşan insanlık ne yazık ki bu bilgisini kendi hemcinsleri üzerinde inanılmaz yıkıcılık gösterileri sergilemek için kullandı. Bu da geride kalan yüzyılın karanlık yüzüydü. Yıllar süren savafların kalıntıları arasında kurulan yeni cumhuriyetimiz bu anlamda temkinli davranmayı önemsemiştir. Ulusların arasında kurulan kardeşliğin bir göstergesine dönüşen çocuk bayramımız, pek çok jenerasyona farklı diller konuşsak da farklı dinlere inansak da biz insanların dünyada barış içinde yaşamamızın hiç de sanıldığı kadar zor olmadığını gösteren sembolik değeri yüksek bir mesaja dönüşmüştür. Bundan sonra da böyle devam etmesi için elimizden geleni yapmalıyız.

Tüm bu düşünceler eşliğinde 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nızı kutluyorum.

Fırat GÜLLÜ

“Atatürk’e Mektup” Kompozisyon Yarışması — 3 —

Bir Sözüm Var

Ben Erzurumlu Fatma Seher,
Zabit eşinin peşinden gitmiş,savaşlar yaşamış Fatma. Yıl 1919,bir güneş doğuyor biliyorum. O güneşin ışığını ben de paylaşmak istiyorum;bir insan,bir asker,bir kadın olarak. Altın saçlı kahraman Sivas'ta diyorlar. Orada senin karşına çıkıyorum,sorular soruyorsun ardı ardına. Silah kullanmayı biliyor muyum,ata biniyor,savaştan korkuyor muyum? Evet silah kullanıyorum,evet ata biniyorum ve hayır korkmuyorum. Cevaplarımdan memnun olmuş bir ifadeyle yüzüme bakıyorsun: "Kara Fatma,keşke bütün kadınlar senin gibi olsa!". Ben bir kadın asker,sen bana güvenen bir kahraman komutan,uzatıyorsun elime bana yol gösterecek kağıdı ve ben kadın olduğum için bir kere daha gurur duyuyorum.

Ben Nihal,
Sen gelecekmişsin öyle diyorlar.Kız meslek lisesi kıpır kıpır. Okulda bir heyecan bir heyecan. Bizler,henüz 10 yaşındaki genç Cumhuriyet'in ışığını taşıyacak kızlar,senin kızların. Kulağımda annemin sözü: "Mustafa Kemal diyor ki kızlar da erkekler gibi okuyacak!" Vardık,hep vardık ama görünmezdik. Sen bize güvenden kanatlanalım,ülkeyi de kanatlarımızda taşıyalım istedin. Gözlerin gülüyor bize bakarken,dökülüyor kelimeler dudaklarından:" İnsan topluluğu kadın ve erkek denilen iki cins insandan oluşur. Kabil midir bu kütlenin bir parçasını ilerletelim, ötekini ihmal edelim de kütlenin bütünü ilerleyebilsin? Mümkün müdür ki bir cismin yarısı toprağa bağlı kaldıkça, öteki yarısı göklere yükselebilsin?"Bu güven heyecanlandırıyor bizi,beni. Bu Cumhuriyet kızlarını.

Ben Mina Urgan,
10 yaşında beni dansa kaldırdığında yaşadığım heyecanı yaşıyorum yine. Fakat seninle dans eden o küçük heyecanlı kızdan daha farklı düşünüyorum şu an. O dans sadece küçücük bir kıza yaptığın dans değildi. Geleceğin kendine güvenen güçlü Türk kadınına açtığın yoldu. O yaşta bile bir değerdim senin için,öyle hissetmemi sağlamıştın ve bu durum devam etti her işe başlarken. Bunu hissetmeleri için uğraştım benden sonraki genç bayanların da. Sen özgüvenim oldun,özgüvenimiz oldun Mustafa Kemal.

Ben Öğretmen Nurten,
Seni ağırlıyoruz bugün dersimizde,Küçük öğrencilerim heyecan içinde. Sorularına cevap vermek için adeta yarışıyorlar. Aldığın her doğru cevap ile yüzündeki gülümseme daha da büyürken,dünyada her şey kadının eseridir diye anlatıyorsun küçük öğrencilerime.Ankara öğretmenler toplantısını anımsıyorum birden.Dilden dile doluyor o gün söylediklerin. Bizlerin orada olmasından rahatsız olan milletvekillerine karşı şikayetin amacını tamamen tersine çeviren "Kadınları erkeklerden ayrı oturtmuşsunuz, bu ayıp değil mi? Kendinize mi güvenemiyorsunuz? Yoksa; Türk kadınının iffetine onuruna mı güvenemiyorsunuz? " cümleleri yankılanıyor kulaklarımda ve senin eğitim ordunun neferi olmaktan gurur duyuyorum bir kez daha.

Ben Sabiha Gökçen,
Sen ki beni göklere iten,hayal kurma özgürlüğünü sunan güçsün. 1935 yılı,Türk Kuşu Havacılık Okulu'nda gökyüzünde seninle izlediğimiz planörleri hatırlıyorum dün gibi.Heyecanımı paylaşmıştın benimle ,öyle ki sen bana sözlerinle cesaret vermeseydin hayal bile edemezdim göklerde süzülmeği.Şu an dünyanın ilk askeri kadın pilotu olmanın gururunu tüm Türk kadınları adına yaşıyorum. Göklere yazıyorum bana söylediklerini:" Bir Türk kızının dünyadaki ilk askeri pilot olması ne kadar iftihar edici bir olaydır!"Ben senin kızın,göğlerin kızı,Türk kızı olarak Türk kadınının gücüne inandığın için sana teşekkürlerimi sunuyorum.

Ben Elif, ben Deniz, ben Nehir, ben Zeynep...
Yeşerttiğin Cumhuriyet'in 90.yılında çağdaş genci,tarihin koynunda büyüdüğü kahraman kadınların torunu,senin kızın. Geçmişle karşılaşıyorum bugün ve daha da ümitle büyütmek istiyorum yarınları ,bizlere olan güveninden güç alarak.Kadının bireyselleşmesi yolunda atılan her adımın sevinciyle doluyor içim.Yıllar geçse bile düşüncelerimle büyütüyorum içimdeki umudu. Sen ki kadınların var olmasında tek öncü ve ışık oldun. Ben de bu ışığı geleceğe taşıyacak bir güç olmak istiyorum ülkemde,senin yolunda,senin düşüncelerimle.

“Atatürk’e Mektup” Kompozisyon Yarışması — 3 —

Ata'm,

İlk önce kitaplardan tanıdım seni, daha okuma yazma bile bilmeyen küçük bir çocuk iken okul kitabımın sayfalarını çevirdiğimde ilk gözüme çarpan senin resmin oldu. Seni tanıdıkça, resminin neden kitabımızın ilk sayfasında olduğu ya da gözlerinin neden bu kadar derin baktığı soruları cevaplarını buldu hatta öyle ki alnında çizgiler bile yıllar geçtikçe benim için anlam kazanmaya başladı. O çizgiler şüphesiz uğruna ömrünü adadığın bu millet için verdiğin uğraşların kanıtıydı.

Sonraları senin yüzün bir suretten öte bir gayenin timsali oldu benim için. Senin Türk milletini yüceltme ve ilerletme mücadeleden senden sonra bizim yani bu milletin geleceğine yön verecek olan gençlerin mücadelesi haline geldi. Adalet, eşitlik, özgürlük, bağımsızlık... Bütün bunlar bizim zihnimizde hiçbir gücün ya da baskının silemeyeceği anlamını çarpıtamayacağı kavramlar haline geldi." Ecdadını tanıyan" Türk gençliği sana duyduğu inançla, senin onlara kazandırdığın değerlerle hiç şüphesiz ki ülkeleri için daha büyük işler yapabilecek bir gençlik haline gelecektir.

Gençlerin yanı sıra kadınlar da bu mücadeledeki yerlerini her zaman korudular ve mücadeleye devam ettiler. Senin de dediğin gibi "İnsan topluluğu kadın ve erkek denilen iki cins insandan mürekkeptir. Kabil midir ki, bu kütlenin bir parçasını ilerletelim, ötekini ihmal edelim de kütlenin bütünlüğü ilerleyebilsin? Mümkün müdür ki, bir cismin yarısı toprağa zincirlerle bağlı kaldıkça öteki kısmı göklere yükselebilsin? "

Senin cam parçaları gibi etrafa dağılmış olan Türk milletini bir araya topladığın gibi biz de fikir ayrılıklarına düşsek bile kendi menfaatlerimiz için değil ülkemizin menfaatleri için bu ülkeyi sonuna kadar bir arada tutmaya çalışacağız ve bölünmesine ne pahasına olursa olsun izin vermeyeceğiz Atam. Senin bize kazandırdığın bağımsızlığın sembolü olan bayrağımız her zaman en tepelerde dalgalanmaya devam edecek. Bu bayrağı taşıyan çocuklar, gençler, umudunu bağladığın yeni nesiller "gerçek kurtuluşumuzun yüce önderleri" saydığın öğretmenler sayesinde vicdanları ve akılları hür yetişmekte, dışarıdaki ve hatta içerideki düşmanlara karşı silahlarla değil akıllarıyla savaşabilecek şekilde eğitilmekte ve yıllar önce küllerinden doğan Türk devletinin, Türk milletinin akli kurtuluşu için mücadele verecekleri bir geleceğe hazırlanmaktadır.

Eğer gençleri ve öğretmenleri bir ordu olarak düşünürsek, bu ordunun diğer ordulardan farklı olarak silahı aklı ve cesareti olacaktır. Bu aklın ve cesaretin kaynağı olan senin yolunda bu millet yükselmeye devam edecektir. Çünkü senin de dediğin gibi " Her büyük meydan muharebesinden, her büyük zaferin kazanılmasından sonra yeni bir âlem (dünya) doğmalıdır, doğar. Yoksa başlı başına bir zafer, boşa gitmiş bir gayret olur."

Hazal KARASU

“Atatürk’e Mektup” Kompozisyon Yarışması — 3 —

Mustafa Kemal,

İki elin parmaklarını geçmeyecek yaşta başladık biz senin adını haykırmaya. Ciğerlerimiz patlarcasına bağırarak "Ey büyük Atatürk", and içtik "açtığın yolda", ilerledik "gösterdiğin hedefe". Varlığımızı armağan ettik Türk varlığına ve göğsümüzü kabarta kabarta dedik "Ne mutlu Türküm diyene".

Büyüdük sonra, tanıdık seni, öğrendik neden minicik ciğerlerimiz, kocaman kalbimizle her kasımın onunda göz yaşlarımızın sel olduğunu, ekimlerde kalbimizin göğüs kafesimize sığmazcasına attığını. Sonra gençliğe yazdıklarını okuduk, çizdiğin yolda ilerleyenleri saptırmak isteyenler oldu, bu yolu yok etmek isteyenler de. Yılmadık. Biliyoruz ki birinci vazifemizdir, Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmek.

Artık inanıyoruz ki göğsümüzü kabartmak, cumhuriyet başta olmak üzere senin eserlerini hatırlamak ve Türküm diyebilmek için günlere ihtiyacımız olmadığını. Çünkü sen demiştin bize "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda, mevcuttur!". Bir sis perdesi inse ve görülmez olsa bile ufuklar, kalbimizle ve inancımızla görmeyi öğrettin sen bize. Eğer biliyorsak güneş battığında sonsuza dek karanlık kalmayacağını, umutsuzluğa da kapılmaz Türk genci. Güneş nasıl her sabah yeniden doğuyorsa, yeni umutlar doğacaktır damarlarımızdaki asil kandan.

Sana bir sürü sıfatlar verdiler. Ben hiçbirini sevmedim, var mı seni "Mustafa Kemal"den daha iyi anlatan. 'Erdem'den daha çok yakışan bir sıfat var mıdır diye sorarım inkar edenlere. Hoş, hiçbir lügatta bulunmaz senin bu ülkeye kazandırdıklarının tasviri. Yeniden yazılsın lügatlar, yurt için yaptıklarının karşılığı olabirmiş gibi.

Yazabiliyorsam bu satırları, çıkabiliyorsam evden, savunuyorsam hakkımı, özgürüm diyebiliyorsam, inanıyorsam geleceğe ve umutla bakabiliyorsam önüme senin bu millete tuttuğun ışık sayesinde. Görevimizdir o ışığı parlak tutmak, ilelebet. Biliyorum sana bir teşekkür borcum var, ama hangi teşekkür kafi gelecek. İnanmışım şudur ki, bazen teşekkür sözde değil kafadadır, kalptedir, davranışlardadır. Ne heykellerinin dikilmesini arzuladın ne sana hayran olunmasını belki de. Tek isteğin her neslin parlak bir millete umutlarla doğmasıydı. Kurduğun bu vatani bizlere emanet ettin hiç tereddütsüz. Sen bize güvenini armağan ettin her şeyden öte.

Mektubumu Nazım Hikmet'in çok sevdiğim şu dizeleriyle bitirmek isterim:

"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine, bu hasret bizim"

Yazal KUTLUĞ

Çikolata ustası Pierre Jouvenal Saint-Joseph'teydi!

"Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Çikolatanın Lezzetli Tarihi" sergisi çerçevesinde, usta Pierre Jouvenal, bir Açık akşam etkinliğinde, 9 Ocak'ta, çikolatanın sırlarını anlattı. İlginç olduğu kadar lezzetli bir konferanstı !...

Un maître chocolatier à Saint-Joseph! Açık akşam avec Pierre Jouvenal

Dans le cadre de l'exposition intitulée "De l'Empire Ottoman à la République; la délicieuse histoire du chocolat", Saint-Joseph a accueilli le maître chocolatier Pierre Jouvenal dans le cadre d'une conférence, le jeudi 9 janvier à 19h, dans la salle de théâtre.

ACIK AKSAM
Halka Açık - Ücretsiz

Usta Pierre Jouvenal ile Çikolata Zanaatı üzerine konferans
9 Ocak Perşembe 2014 saat 19:00
Konferansın dili Fransızca'dır. Türkçe ve İngilizce yapılabilmektedir.

Conférence du maître chocolatier Pierre Jouvenal
Chocolat et Tradition
pour ceux qui veulent apprendre les subtilités d'une des plus anciennes gourmandises
jeudi 9 janvier 2014 à 19h La conférence est en français.

Dans le cadre de l'exposition intitulée "De l'Empire Ottoman à la République; La Délicieuse Histoire du Chocolat" (du 7 au 24 janvier)

7-24 Ocak "Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Çikolatanın Lezzetli Tarihi" sergisi çerçevesinde.

Istanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr Esat Işık Cad. No: 66/11 34710 Kadıköy, İstanbul - Türkiye T: +90 216 4145260 F: +90 216 3487169 www.sj.k12.tr

Sergi: Mathias Depardon “SINIRLARIN ÖTESİNDE”

20. yüzyılın son çeyreğinde uluslararası göç hareketleri yoğunlaşırken, insan dolaşımı birçok ülkeyi etkileyen küresel ölçekte önemli bir olgu haline geldi.

« Beyond the Border » (Sınırların Ötesinde) röportajı ile 2011 Bourse du Talent ödülüne layık görülen fotoğrafçı Mathias Depardon, objektifi aracılığı ile bilinmeyen bir Altın Şehir'e açılan kapı olarak görülen Avrupa limanlarındaki göçmenlerin zorlu yolculuğuna tanıklık ediyor.

Mathias Depardon'un iz bırakan bu çarpıcı fotoğraf dizisi acımasız ve uzak bir dünyanın mutsuz insanlarına bir yüz kazandırırken umudun gücüne adanmış bir hikayeyi anlatıyor.

Exposition: Mathias Depardon “AU-DELÀ DES FRONTIÈRES”

Les mouvements migratoires internationaux s'intensifient depuis le dernier quart du 20e siècle et la circulation des hommes constituent à présent un phénomène important à l'échelle mondiale touchant de nombreux pays.

Mathias Depardon, photographe lauréat de la Bourse du Talent 2011 pour son reportage « Beyond the Border » (Au-delà des frontières) témoigne, à travers son objectif, du périple des immigrés de passage dans des ports d'Europe, synonymes de fenêtre vers un Eldorado incertain.

Bouleversante et engagée, la série de Mathias Depardon donne un visage aux tristes habitants d'un monde cruel et lointain. Un ode à la force de l'espoir.

AU-DELÀ DES FRONTIÈRES **SINIRLARIN ÖTESİNDE**
photos de MATHIAS DEPARDON MATHIAS DEPARDON fotoğrafçısı
du 27 février au 22 mars 2014 27 Şubat - 22 Mart 2014

Vernissage le jeudi 27 février à 19h
sergi ziyareti günleri Pazartesi'den Cuma'ya (09:00 - 17:00 arası)
visite de l'exposition du lundi au vendredi de 9h à 17h et le samedi 22 mars de 9h à 13h ve 22 Mart Cumartesi (09:00 - 13:00 arası)

INSTITUT FRANÇAIS **ACIK AKSAM**
Halka Açık - Ücretsiz

Istanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr Esat Işık Cad. No: 66/11 34710 Kadıköy, İstanbul - Türkiye
T: +90 216 4145260 F: +90 216 3487169
www.sj.k12.tr

Konser: Kolektif İstanbul ve Lokomotif Sergisi “İÇ GÜÇ”

Okulumuz, 10 Nisan akşamı, Baharın gelişini birbirinden canlı iki etkinlikle kutladı. Kolektif İstanbul'un saat 19:00'da yer alan konserinden sonra, Lokomotif derneğinin « İç Güç » başlıklı karma sergisinin açılışı yapıldı.

Değişik dönemlerde farklı müzisyenlerin bir araya gelmesiyle zenginleşerek bugünkü halini alan Kolektif İstanbul, doğaçlama dendiğinde akla gelen isimlerdendir. Sahnede yaratmış oldukları enerji ve coşkunun en önemli sebeplerinden birisi enstrümanların canlılığıyla bütünleşen bu doğaçlama müzik yapılarıdır. Anadolu ve Balkan müziğini farklı bir perspektifle harmanlayarak karşımıza çıkan ekip caz ve funk müziği altyapılarından beslenirken, bu ikiliyi hem Anadolu hem Balkan hem de gittikleri diğer coğrafyalardaki müzik kültürleriyle birleştirmekten geri kalmıyor.

Ayşenur Artar, Esra Kızır Gökçen, Evren Gül, Justin Eccles, Kerem Ağralı, Laurel Eccles, Serhat Koçak, Taylan Akdağ, Zafer Erkan'ın eserlerinin sergilendiği İç güç'ün tanıtım yazısı;

“İçgüç; insanın dışındaki bütün varlıklarda, onların kendi doğalarına içkin ve -kendilerinde bütün- bir payda olarak duruyordur ve büyük ihtimalle de bu canlılar, deneyimlemiş olsunlar ya da olmasınlar kendi güçlerine hiçbir zaman yabancı kalmamışlardır. Yani bir leopar ya da bir çınar, bir afetten ya da insanın şerrinden bir şekilde paçayı kurtardığında, o zamana kadar işletmek zorunda kalmadığı bir iç güç karşısında, kendini tanıma ve potansiyelini deneyimleme imkanı bulursa, bu kendine bakışını değiştirir mi bilemiyoruz ama bilinçli varlık olan insanda değişimin gözlenebildiği bir gerçek. Bunun için, bin yıllardır -kendini tanıma- insanın değişmez yazgısı ve temel varoluş prensibi olarak zorunluluğunu sürdürmekte..”

Bu sergi, katılan her sanatçının kendi bakış açısından "iç güç" temasından ne anlaşıldığı ve bunun nasıl anlamlandırıldığının çeşitliliği üzerinedir.”

Açık Akşam: Concert Kolektif İstanbul et Vernissage de L'Exposition du Groupe Lokomotif

Le Lycée Saint-Joseph a fêté l'arrivée du printemps avec deux événements radieux!

Un concert du groupe Kolektif İstanbul à 19h et le vernissage de l'Association Lokomotif à 20h a eu lieu le jeudi 10 avril dans la salle de théâtre puis dans la salle d'exposition du lycée.

Kolektif İstanbul

Né de la rencontre entre des musiciens issus de petits villages où chacun joue pour les fêtes et les mariages et de musiciens venant des musiques improvisées, le Kolektif İstanbul est à l'image de la capitale turque : un melting pot énergétique et bigarré. Mariant la vitalité des fanfares des Balkans à la profondeur du blues Anatolien, les cinq musiciens revisitent les traditions musicales des minorités turques de Bulgarie, de Macédoine et de Grèce. Gayda, clarinette, saxophone, accordéon, sousaphone et percussions sont réunis pour une performance scénique détonante où la musique traditionnelle rencontre la pop et les sonorités jazz-funk.

“Force intérieure” du 10 au 30 avril Exposition de l'Association Lokomotif Salle d'exposition

avec: Ayşenur Artar, Esra Kızır Gökçen, Evren Gül, Justin Eccles, Kerem Ağralı, Laurel Eccles, Serhat Koçak, Taylan Akdağ, Zafer Erkan

On peut dire que la force intérieure est un dénominateur commun, un caractère immanent chez tous les êtres vivants, tout en mettant l'homme à part. Aucun être ne pourra rester étranger à sa force, qu'il aie ou pas vécu l'expérience. Un léopard ou une platane qui, d'une certaine manière échappe à une catastrophe naturelle ou à la violence humaine, trouve l'occasion de se rendre compte de sa puissance au moins une fois dans sa vie. On ne pourrait jamais savoir si cette découverte changera son regard porté en soi, or les changements on été clairement constaté chez l'homme doté de conscience; c'est la raison pour laquelle la connaissance en soi devient son destin éternel et son principe existentiel de base depuis de milliers d'années.

Cette exposition porte le regard personnel de neuf artistes sur la définition et les différents sens attribués à la "force intérieure".

Sanat ve Yetenek Haftası ve 8. Lise Arası Tiyatro Buluşması

Semaine des Artistes et des Talents & 8e Rencontres Théatrales

SANAT VE YETENEK HAFTASI
8. LİSELERARASI TİYATRO BULUŞMASI

SEMAINE DES ARTISTES ET DES TALENTS

8e RENCONTRES THÉATRALES

2 AU 6 JUIN 2014

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
19 Paşalılar Cad. No:44/171, 34710 ACIĞEKY, İSTANBUL
T: +90 212 345 44 171 F: +90 212 345 44 172

EĞLENCELİ MAYIS AYI
30 MAYIS

JOLI MOIS DE MAI
30 MAI

KONSER CONCERT

30 Mayıs Cuma 2014 saat 19:00
Vendredi 30 mai 2014 à 19h
Petit Quartier

Baris için Müzik Vakti
Brass Band

Fondation de la Musique pour la Paix

SANAT VE FELSEFE
ART ET PHILOSOPHIE

2 HAZİRAN PAZARTESİ LUNDSI 2 JUIN

11. sınıf öğrencileri, sanat ve felsefe ilişkisini resim, müzik, şiir üzerinde ele alan sunumlarının ardından, sanatın toplumsal etkilerini sıvayet felsefesi bağlamında tartışacaklar. Daha önce stajyer bu programın sonunda öğrenciler, 6 Haziran Cuma günü 3. ders saatinde, Tiyatro salonunda tüm sınıflara açık bir küçük gösteri sunacaklar.

Les élèves de 11e vont présenter leurs exposés sur le thème de la relation entre l'art et la philosophie par des exemples pris dans les domaines d'art plastiques, du poème et de la musique. Ils feront ensuite un débat sur les effets de l'art sur la vie sociale. A la fin des quatre jours, le groupe présentera un mini-spectacle ouvert à tous les élèves, le vendredi 6 juin en 3e période, dans la salle de théâtre.

5. ve 6. ders saatlerinde, müzik/konferans odası, 11. sınıflara en 5e et 6e périodes, Salle de musique et conférence, pour les 11e

İlgili öğretmen / professeur concerné : Göksen Yılmaztark

İNGİLİZCE SOSYAL ETKİNLİK KULÜBÜ
BİLGİ YARIŞMASI

CONCOURS
DU CLUB D'ÉVÉNEMENTS SOCIAUX EN ANGLAIS

2 HAZİRAN PAZARTESİ LUNDSI 2 JUIN

İngilizce sosyal etkinlik kulübü, Hazirlik sınıfı öğrencileri ile 40 soruluk bilgi yarışması «Quiz Show» u sunuyor. Geçtiğimiz yıl iki düzenlenen yarışmaya, bu yıl canlı bir orkestra eşlik edecek.

Le club d'Événements sociaux présente la deuxième édition du jeu questionnaire "Quiz Show" composé de 40 questions en anglais pour les classes de Pré-Lycées. Cette année, l'événement sera accompagné d'un mini-concert présenté par les élèves.

5. ve 6. ders saatlerinde, Tiyatro Salonu, Hz sınıflarına en 5e et 6e périodes, Salle de Théâtre, pour les 11e

İlgili öğretmen / professeur concerné : Müberra Ergin

ALTIN CETVEL
ODUL TÖRENİ

CEREMONIE DES REGLES D'OR

2 HAZİRAN PAZARTESİ LUNDSI 2 JUIN

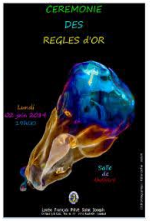
9 Nisan 2014 tarihinde yapılmış olan Saint Joseph Lisesi Bilim ve Gençlik Yarışmasının ödül takdim töreni bu gecede yapıyor.

La remise des prix du concours scientifique qui a eu lieu le 9 avril 2014 aura lieu lors de cette soirée.

Saat 19.00, Tiyatro Salonu
19h00, Salle de Théâtre

İlgili öğretmen / professeur concerné : Yaprak Bener Chapodlainne ve Bilim Yarışması Organizasyon Komitesi et le comité d'organisation du Concours Scientifique

Kokteyl saat 20.00
Cocktail à 20h.

SANT-JOSEPH ÇAĞDAŞ DANIŞ KULÜBÜ,
PHUBBING

LE CLUB DE D'ARTS ET DE SOCIÉTÉ DU LYCEE

2 HAZİRAN PAZARTESİ LUNDSI 2 JUIN

Her fırsatta telefonunuzu ekranına bakınlar, restoranlarda arkadaşları ile yemek yerken başkaları ile mesajları veya her şeyi Instagram da paylaşınlar. Stop Phubbing!

Phone (telefon) ve snubbing (küçük görme) kelimelerinden türetilen bu kavram henüz çok yeni ve modern anlamda önemli bir hastalığa dönüşen telefon bağımlılığı anlamına geliyor.

Ceux et celles qui regardent leur téléphone sans cesse, qui envoient des textos même lors d'un dîner au restaurant, et qui partagent chaque moment sur Instagram... Arrêtez votre phubbing!

Dérivé des mots anglais "phone" (téléphone) et "snubbing" (snobber), ce nouveau mot désigne la nouvelle maladie de notre temps: notre dépendance aux téléphones portables.

Saat 20.30, Tiyatro Salonu
20h30, Salle de Théâtre

İlgili öğretmen / professeur concerné : Dilia Yılmaztark

KONFERANS: GELECEĞİN MESLEKLERİ
GELECEĞİ TASARLAMAK
CONFÉRENCE: LES MÉTIERS DU FUTUR
PROJETER LE FUTUR

3 HAZİRAN SALI MARDI 3 JUIN

Fütürizm kulübü, Türkiye Fütüristler Derneğinden gelen misafirlere bir söyleşi gerçekleştirecek.

Le club de futurisme organise une conférence avec leurs invités de l'Association des Futuristes.

3. ve 4. ders saatlerinde, Tiyatro Salonu, 9. ve 10. sınıflara en 3e et 4e périodes, Salle de Théâtre, pour les 9e et 10e.

Tarih: 3 Haziran 2014
Saat: 9.45 - 11.05

SANAT VE FELSEFE
ART ET PHILOSOPHIE

3 HAZİRAN SALI MARDI 3 JUIN

Pazartesi günü başlayan etkinlik, tüm hafta boyunca devam ediyor. Les débats auront lieu du Lundi au Jeudi.

5. ve 6. ders saatlerinde, müzik/konferans odası, 11. sınıflara en 5e et 6e périodes, Salle de musique et conférence, pour les 11e

İlgili öğretmen / professeur concerné : Göksen Yılmaztark

KONSER CONCERT

3 HAZİRAN SALI MARDI 3 JUIN

Mizik kulübü öğrencileri 5. ve 6. ders saatlerinde, Petit Quartier'de bir açık hava konseri sunacaklar. Hz. 9. ve 10. sınıflar öğrencileri.

Les élèves du club de musique présenteront un concert en plein air dans le Petit Quartier en 5e et 6e périodes. Pour les PL, 9e et 10e.

1. Grup Groupe 1
MEGADERT
Öğrenciler Avec :
Arda Köse-9C
Yiğitan Balcı-Haz H
Ege Gözberberan-9F
Berke Konca-9E
Gökberk Gezer-9D | 2. Grup Groupe 2
LUCIFER
Öğrenciler Avec :
Ali Tamdoğan-10A
Arda Köse-9C
Ege Pektemen-10D
Batuhan Erbay-10B
Yiğitan Balcı-Haz H | 3. Grup Groupe 3
ETLİ PUF BÖREĞİ
Öğrenciler Avec :
Ali Kaan Evciömen-10A
Efe Aras-10A-
Batuhan Erbay-10B
Sena Evciömen (NDS) |
|---|---|---|

Parçalar Programme :
Painters-Corbyns from Hell
Duff Punk-Got Lucky
The Zoo-Scorpions

Parçalar Programme :
Iron Man-Black Sabbath
N.I.B-Black Sabbath
Zombie-Cranberries

Parçalar Programme :
Hotel California-Eagles
Smoke on the Water-Deep Purple
Seylin-Ogün Şenlikoy

8. LİSE ERARASI TİYATRO BULUŞMASI/ITALYAN LİSESİ AYIŞIĞINDA SAMATA

8. RENCONTRES THÉÂTRALES / LYCÉE ITALIEN
CHAMUT AU CLAZZ DE LUNE

3 HAZİRAN SALI MARDI 3 JUIN

İtalyan Lisesi, Haldun Taner'in "Ay Işığında Samata" adlı eserini güncel ve absürd bir bakış açısıyla uyarlayıp, topluluğu gerçekçi anlayış "Samata" haline dönüştürmüş öğrenciler bir kare mizah sunuyor.

Le club de théâtre du Lycée Italien apporte un regard actuel et absurde à l'oeuvre de Haldun Taner et transforme "Le Chamut" en une comédie noire.

Yöneten Mise en scène par Eray Karadeniz

7. ve 8. Ders saatleri, Tiyatro Salonu, Hz. sıfırlama
en 7e et 8e périodes, Salle de Théâtre, pour les PL.

ÖĞRETMENLER FOTOĞRAF SERGİSİ İNŞAN

EXPOSITION DES PROFESSEURS
L'HOMME

3 HAZİRAN SALI MARDI 3 JUIN

Öğretmenlerimiz Ender Östünel, Metin Ergin ve Onur Erman, "İnşan" tenalı fotoğraflar sergilerini sunuyorlar.

Nos professeurs Ender Östünel, Metin Ergin ve Onur Erman présentent leur nouvelle exposition photographique intitulée "L'Homme".

Açılış saat 19:30, Öğretmenler Koridoru

İncilace Tiyatro Kulübü Gösterisi GREASE

SPECTACLE MUSICAL DU CLUB DE THÉÂTRE ANGLAIS

3 HAZİRAN SALI MARDI 3 JUIN

SAINT-JOSEPH FRANÇAIS THEATRE HA SMOUL STANBUL
FRANCE

GREASE

Written by
Seyhan YILMAZ

Music by
Seyhan YILMAZ

JUNE 3rd
20:00

HAZİRAN AYI KÜLTÜR VE İZLENİM KÜLTÜRÜ
AYI SAATLERİ 19:30-20:00
SALONUN İZLENİM KÜLTÜRÜ
AYI SAATLERİ 19:30-20:00

20:00, Salle de Théâtre

20:00, Tiyatro Salonu

Öğrencilerimizin tarafından tiyatroya uyarılan, 1960'lı yılları Amerikan kültürü filmi "Grease" müzikali, on gençlik hayatlarının ışık tutarak, baş karakterler Danny ve Sandy ile Rizzo ve Kenickie'nin ilişkisi çevresinde aşk, arkadaşlık, asil gibi temalarda bu dönem gençlerini inceler.

Le film américain culte des années 60 adapté au théâtre par nos élèves du club de théâtre anglais, narre l'histoire et la vie de dix jeunes lycéens de l'époque et relate les thèmes de l'amour, de l'amitié et de la rébellion autour des personnages Danny/Sandy et Rizzo/Kenickie.

Yazan/écrit par Jim Jacobs - Warren Casey
Yöneten Mise en scène par Zeynep Akça,
Alara Tütüncü
İlgili öğretmen / professeur concerné :
Meral Joseph

BURĞABADA SAİT FAİK MÜZESİ GEZİSİ

VISITE DU MUSÉE SAİT FAİK A BURĞABADA

4 HAZİRAN ÇARŞAMBA MERCREDI 4 JUIN

Türk Edebiyatı / Dil ve Anlatım derslerinde 11. sınıf düzeyinde öğrenilen önemli alman öğrencilerden oluşan bir grup, tüm gün, Saif Faik Abanyan'ın evini ziyaret ederek hayatını, eserlerini ve sanat anlayışını inceleme fırsatını yakalayacaklar.

Un groupe d'élèves de 11e ayant préparé un devoir annuel sur la littérature turque visiteront pendant toute la journée du 4 juin, le musée de Saif Faik Abanyan et trouveront l'occasion d'analyser sur place l'œuvre d'un des plus grands auteurs de la littérature turque moderne.

İlgili öğretmenler / professeurs concernés : Esin Alpan / Nurcan Pehlivanoglu

UAFMBMK'YE HAZIRLANIYORUZ!

ON SE PREPARE POUR LE
MFINUE !

4 HAZİRAN ÇARŞAMBA MERCREDI 4 JUIN

Geleceğin diplomatları - delegé, hakim, avukat, büyükbüyesi öğrencilerimiz, önümüzdeki UAFMBMK'ye hazırlanmak amacıyla Danışma Kurulu ve Uluslararası Mahkeme Heyeti toplantılarını simülasyonlarıyla yapacaklar. Birleşmiş Milletler Modeli üzerinden yapılan bu simülasyonlarla tüm öğretmenlerimiz davetlidir.

Nos diplômés en herbe - idélégés, messagers, juges, avocats et état-major vont s'entraîner en vue du prochain MFINUE par une simulation d'une session du Conseil de sécurité et de la Cour internationale de justice.

Les professeurs sont vivement invités à assister à cette simulation.

İlgili öğretmen / professeur concerné : Christelle Séguy

Tüm gün boyunca, 12 B, E ve F sınıflarında

Toute la journée, salles des 12e B, E et F.

ŞİİRLERİN DİLİNDEN SEMTLERİMİZ MA VILLE EN POÈME

PROJET DES 5E

4 HAZİRAN ÇARŞAMBA MERCREDI 4 JUIN

Saint Michel lisesinin de katılımıyla gerçekleştirilecek projede, güzel İstanbul'un öykülerini, romanlarına ve garblera konu olmuş semtlerinin, insanlarının ve topraklarının özellikleri dile getiriyor. Semtler bir şöhrate sahip sarmalıyor. Okullarına pyiano dinletiliyor ve bale gösterisi eşlik ediyor.

Un projet de lecture de poèmes en collaboration avec le lycée Saint-Michel, sur les quartiers d'Istanbul qui ont donné naissance à des romans, des nouvelles et des chansons. Un récital de piano et un spectacle de ballet accompagnera les lectures.

İlgili öğretmenler / professeurs concernés : Fâstun Ekin, Didem Tokin

5. ders saati, Tiyatro Salonu, 9 sınıflara

en 5e période, Salle de Théâtre, pour les 9e.

Illustration: Cemal Çelebioğlu

SANAT VE FELSEFE ART ET PHILOSOPHIE

4 HAZİRAN ÇARŞAMBA MERCREDI 4 JUIN

Pazaritesi günü başlayan etkinlik, tüm hafta boyunca devam ediyor.

Les débats auront lieu du Lundi au Jeudi.

5. ve 6. ders saatlerinde, müzik/konferans odası, 11. sınıflara

en 5e et 6e périodes, Salle de musique et conférence, pour les 11e

İlgili öğretmen / professeur concerné : Gökçen Yılmaztürk

SAINT-JOSEPH ÇAĞDAŞ DİJİTAL KULÜBÜ, PHUBBING

LE CLUB DE DANSE CONTEMPORAIRE DU LYCEE

4 HAZİRAN ÇARŞAMBA MERCREDI 4 JUIN

Her fırsatta telefonunun ekranına bakanlar, restoranlarda arkadaşları ile yemek yerken bakışları ile mesajlaşmalar veya her şeyi Instagram da paylaşmalar Stop Phubbing!

Phone (telefon) ve snubbing (küçük gözme) kelimelerinden türetilen bu kavram henüz çok yeni ve modern zamanın önemli bir hastalığına dönüşen telefon bağımlılığı anlamına geliyor.

Ceux et celles qui regardent leur téléphone sans cesse, qui envoient des textos même lors d'un dîner au restaurant, et qui partagent chaque moment dans Instagram... Arrêtez votre phubbing!

Dérivé des mots anglais "phone" (téléphone) et "snubbing" (snobisme), ce nouveau mot désigne la nouvelle maladie de notre ère, notre dépendance aux téléphones portables.

7. ve 8. ders saatlerinde, Tiyatro Salonu, 10 sınıflara

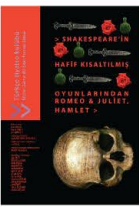
en 7e et 8e périodes, Salle de Théâtre, pour les 10e

İlgili öğretmen / professeur concerné : Dilia Yunsurtacı

8. LİSELERARASI TİYATRO BULUŞMASI / NOTRE DAME DE SION LİSESİ SHAKESPEARE'İN HAFF KISALTIĞI OYUNLARI

8. RENCONTRES THÉÂTRALES / LYCÉE NOTRE DAME DE SION

5 HAZİRAN PERŞEMBE JEUDI 5 JUIN

Notre Dame de Sion Lisesi bu yıl festivallerimizde Adam Long, Daniel Singer ve İess Winfield tarafından uyarlanan ve İngiltere'nin kültürel komedi serilerinden olan, "Shakespeare'nin Haflı Kısaltılmış Oyunları"ndan "Romeo ve Juliet" ve "Hamlet"i sunacak. Su Olga'nın yönettiği bu komedi, Shakespeare'in iki büyük klasikleşmiş yapıtını saate sığartıyor.

Le lycée Notre Dame de Sion assiste à notre festival cette année avec une comédie adaptée par Adam Long, Daniel Singer et Iess Winfield d'après les grands classiques de Shakespeare. Une occasion pour voir "Romeo-G Juliette" et "Hamlet" en une seule pièce raccourcie à 30 minutes!

Yöneten / Mise en scène par Su Olgaç

4. ders saatinde, Tiyatro Salonu, 10 sınıflara

en 4e période, Salle de Théâtre, pour les 10e

SANAT VE FELSEFE ART ET PHILOSOPHIE

5 HAZİRAN PERŞEMBE JEUDI 5 JUIN

Pazaritesi günü başlayan etkinlik, tüm hafta boyunca devam ediyor.

Les débats auront lieu du Lundi au Jeudi.

5. ve 6. ders saatlerinde, müzik/konferans odası, 11. sınıflara

en 5e et 6e périodes, Salle de musique et conférence, pour les 11e

İlgili öğretmen / professeur concerné : Gökçen Yılmaztürk

8. LİSELERARASI TİYATRO BULUŞMASI / H. AVNİ SÖZLERİ KURULU LİSESİ RESİMLİ OSMANLI TARİHİ

8. RENCONTRES THÉÂTRALES / LYCÉE ARTTOLEMI H. AVNİ SÖZLERİ

5 HAZİRAN PERŞEMBE JEUDI 5 JUIN

Turgut Özakman'ın oyununu baş karakteri Vakıf, iyi niyetli, duygusal ama dışa vurulan karakteri nasıl işlediğini bilemeyen, bu yüzden de sürekli ölüp-kalktığına uğraşan ve tarihinin gelişimini değiştirmek gibi olmayacak bir hayale kapılan biridir. 26 Mayıs 1900'ta suarak oğluna dâlan Vakıf, doğduğunda 27 Mayıs 1960'ta doğmuş olmasına rağmen, ama Vakıf'ın ölümü öncesinde kalıptır.

Un autre classique du théâtre turc : le caractère principal de l'auteur Turgut Özakman nommé Vakıf, sentend le nuit du 26 mai 1960 et fait un voyage dans le temps pour se retrouver au 26 mai 1876. Lorsqu'il se réveille le lendemain, il se rend compte que le coup d'état du 27 mai 1960 a eu lieu et Vakıf n'arrive plus à s'adapter à son siècle actuel.

Yöneten / Mise en scène par: Tuğrul Senol Onsal

6. 7. 8. ders saatlerinde, Tiyatro Salonu, 11. sınıflara

en 6e, 7e et 8e périodes, Salle de Théâtre, pour les 11e

Le Concours Scientifique SJ-2014

Encore un mois d'Avril et un nouveau « Concours Scientifique ».

Cette année les élèves ont réfléchi au côté scientifique de l'Art ou à l'art de la Science.

Ce fut pour nous tous, élèves comme enseignants, l'opportunité de réfléchir aux points communs existants entre ces deux aspects de la vie courante...

Pour nous tous, cela était l'occasion d'apprendre :

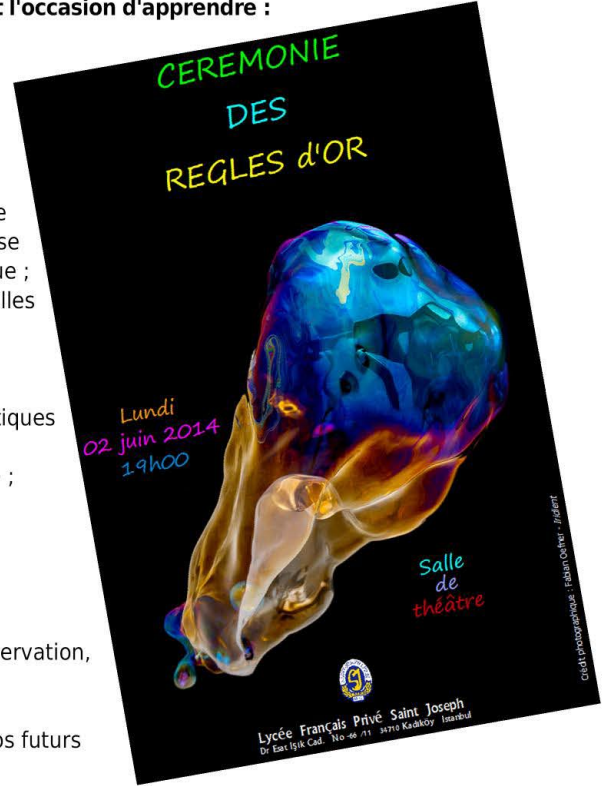
- * des propriétés sur l'architecture d'un pont ;
- * une technique de la peinture du 19e siècle, le pointillisme ;
- * des propriétés du son ; de la photographie, de la fameuse pirouette de la danse classique ;
- * la danse que font les abeilles pour indiquer à leurs sœurs l'endroit où elles viennent de

découvrir un beau jardin pleins de fleurs ;

- * comment les danseurs, les Derviches Tourneurs et les patineurs artistiques luttent avec le vertige lors de leurs rotations ;
- * que notre corde vocale fonctionne comme un instrument de musique ;
- * les différents types de matériel de construction pour les sculptures ;
- * le mystère du « Jaune de Van Gogh » ;
- * les propriétés pour bien réussir l'art du papier marbré « Ebru » et
- * les travaux de Leonardo Da Vinci tant en Sciences qu'en Art.

Maintenant, l'Art et la Science doivent collaborer car la créativité, l'observation, l'imagination, le rêve sont communs à ces deux disciplines.

Chers élèves, c'est à vous de suivre cette inspiration artistique dans vos futurs travaux scientifiques.

Aralık 2013: Bilim Haftası

“ Bu yıl, 9 -13 Aralık 2013 tarihleri arasında okulumuzda « 3. Bilim Haftası etkinlikleri » düzenlendi.”

Aylar öncesinden bir çok zümreden öğretmenler arkadaşlar, öğrenciler ile beraber yapabilecekleri etkinlikleri düşündüler, planladılar. Bu etkinliklerde aranılan ortak özellik, konuların bilimsel temelli olması ve okulda ders olarak işlenemeyen ama ilgi çekici konular içermesiydi.

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da, etkinlikleri, farklı seviyeler için planladık. Ortaya bir çok atölye çalışması çıktı : Geri dönüşümlü kağıt yapımı, göz diseksiyonu, hijyen ile ilgili deneyler, ekmek yapımı, basit radyo yapımı, koyun kalbi diseksiyonu ve tıbbi dikiş atölyesi. Bu atölye çalışmalarında öğrenciler kelimenin tam anlamıyla işin mutfağına girip, el becerilerini geliştirdiler bilgilenirken. Ortaya gayet lezzetli ve şık kekler, birbirinden güzel, kokulu renkli kağıtlar ve çalışan bir radyo çıktı. Bazı öğrenciler, kendilerindeki « cerrahlık genini » keşfederken, kimisi de hijyenin önemini çalışmalarlarıyla gözleme ve paylaşma fırsatı buldular.

Ayrıca programda bilimsel geziler de vardı : bir grup öğrencimiz ekolojik mimariye örnek olarak gösterilen bir oteli ziyaret edip bilgi alırken, bir diğeri İstanbul Kuş Gözlem Topluluğuyla Moda Kuşlarını gözlemledi. Ne yazık ki, gözlem günü yoğun kar yağışı nedeniyle, okullar erken kapanınca, geziye sadece yürüme mesafesinde oturan öğrenciler katılabilirler. Ancak, son sınavlardan sonra, istekli öğrenciler için ikinci bir gözlem planlanmaktadır. Bir başka grup öğrenci ise Moda Veteriner Kliniğini

öğrencimiz, geçen yaz ABD'nde yaptıkları stajlarını anlatıp, tanıtırırken, bazıları da geçen yıl Saint Georges Hastanesi'nde yaptıkları staj çalışmalarını hastanenin Başhekimi ile birlikte aktardılar. Biraz daha teknik bilgi isteyen öğrenciler ise üniversite hocalarıyla Cern'i

ziyaret edip, hem veterinerlik mesleği, hem de hayvanlarla ilgili bilgi alışverişinde bulundular.

Atölye çalışmaları ve geziler dışında elbette ki konferanslar ve tartışma ortamları da vardı Bilim Haftası programında : Bir taraftan uzayın fethi anlatılırken, diğer tarafta öğrenciler felsefe ve matematiğin ilişkisi üzerine tartıştılar. Bazı bilimsel gerçeklerin nasıl felsefi bir kargaşaya sebep olabileceğini fark ederlerken, bazen de felsefenin pozitif bilimleri nasıl yönlendirdiğini

konuştular. Okul doktorumuz, yeniden hortlayan tüberküloz ile ilgili bilgilerini paylaştı bizlerle. Bir grup 11. sınıf

ve orada yapılan Higgs Bozonu Deneyini konuştular. Sonuçta, yine dolu dolu bir Bilim Haftası daha geride kaldı. Ders programlarının önemi hepimizce malum olsa da, ders dışı etkinliklerin gençlerin hayata bakışlarına nasıl bir yön verdiği de bilinen bir gerçek. Umuyorum, bu çalışmalar, gelecek yıllarda artarak devam eder ve siz öğrencilerimizden gelecek fikirlerle daha da çeşitlenir.

Yaprak Bener Chapdelaine
Bilimsel Aktiviteler Koordinatörü

Bilim Haftası'ndan "Aralık 2013"

IV. Genç Eleştirmenler Sempozyumu

“Gülümsemelerin, kahkahaların, iş birliğinin ve emeklerin buram buram koktuğu bu yuvada gönüllü olarak ev sahipliği yapan TED Ankara öğrencilerine sempozyum hakkındaki düşüncelerini sormadan dönmek istemedik ve onlarla küçük sohbetler ettik...”

Okulumuz yazı kulübünden dört kişi ve kulüp öğretmenimiz Fusun Esin ile katıldığımız 10-13 nisan tarihleri arasında TED Ankara'da gerçekleşen sempozyumun bizlerde güzel deneyimler, hoş anılar ve yeni arkadaşlıklar bıraktığını tüm içtenliğimizle söyleyebiliriz.

TED Ankara Koleji'nin lise öğrencileri ve öğretmenleri, hem TED üniversitesi hem de kolej kampüsünde bizlerleydi. Uzun uğraşlar sonucunda hazırlanan ve öğrencilerin bu organizasyondaki katkıları ölçülemez derecede olan bu sempozyuma bizi davet ettikleri için bir kez daha teşekkür ediyor ve katılmış olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duyuyoruz.

Türkiye'nin birçok yanındaki TED okullarından ve bizler gibi başka okullardan gelen edebiyat severlerle birlikte roman, şiir, öykü, yaratıcı drama, sinema oturumlarına katılıp hazırlanan slayt ve söyleşileri takip ettik. Daha sonra, edebi eserler üzerine yaptığımız incelemeler sonucunda ortaya atılan fikirler ve soruların üzerine yoğunlaşarak makaleler yazdık. Ayrıca belirli saatler arasında gerçekleşen toplu oturumlara katılıp sinema ve mitoloji gibi konular hakkında hazırlanan sunumları izleyerek bilgilerimizi tazelemiş olduk. Bu tür etkinliklere katılırken de temelleri Ankara'da atılan ama Türkiye'nin her köşesine yayılan dostluklara sahip olduk.

dışından gelen okullar için yardımcı olan; ulaşım, konaklama gibi ihtiyaçlara gönüllü olarak katılan TED öğrencilerine; daha biz Ankara'ya ulaşmadan bizlere oteller, restoranlar ve turistik mekanlar hakkında tavsiyelerde bulunan ve grubumuzdan sorumlu olan Orkun Bedir'e ne kadar teşekkür etsek azdır. Onun yardımları sayesinde Ankara'yı daha iyi tanıyabilme

şansımız oldu. Bunun yanında organizasyonun Öğrenci Koordinatörü olan Dora Gözükara'ya da emekleri için teşekkür etmek istiyoruz.

Gülümsemelerin, kahkahaların, iş birliğinin ve emeklerin buram buram koktuğu bu yuvada gönüllü olarak ev sahipliği yapan TED Ankara öğrencilerine sempozyum hakkındaki düşüncelerini sormadan dönmek istemedik ve onlarla küçük sohbetler ettik: "Bu çalışmaya katılmak istemenizin sebebi neydi?"

"Kitap okumaktan zevk aldığım gibi aynı zamanda "Bu kitapta ne anlatılmış? Bu kitaptan neler öğrenebiliriz?" tarzındaki sorulara cevap alabilmeyi çok seviyorum. Edebiyat öğretmenimin de yönlendirmesiyle bu çalışmanın benim için çok yararlı ve eğlenceli olacağını düşündüm. Bu yüzden de iki senedir katılıyorum..." - Burçe Gümüşlü (Sinema Oturum Başkanı)

"Hem son senem olduğu için hem de en iyi arkadaşım olan Dora'yla böyle bir etkinlik altında çalışabilmek için bu organizasyona katıldım. Sinemaya olan ilğim dolayısıyla sinema oturumunun başına geçtim. Bu kararımın da çok memnun kaldım." -Uygar Başpehlivan (Sinema Oturum Başkanı)

"Bu etkinlik esnasında ne gibi zorluklarla karşılaştınız?"

"İnsanları memnun etmek gerçekten de çok zor. Bir grup çok gevşeksiniz daha akademik olmalısınız derken diğer gruplar biraz gevşeyin dediler. Bu yüzden bazıları çok sıkıldı bazıları çok eğlendi. Bizler de hepimizi memnun etmek için çok çabaladık. Onun dışında başka bir sıkıntı olduğunu düşünmüyorum. Her şey çok güzel geçti." - Uygar Başpehlivan (Sinema Oturum Başkanı)

"Geçen sene fazla biz bizeydik. Gelen okullar hem de o okullardan gelen öğrenci sayısı azdı. Daha doğrusu geçen senelerde bu sempozyuma katılan öğrencilerin sayısı TED ağırlıklıydı fakat bu sene başka okullardan da gelen bir sürü öğrenci var. Bu konuda iyi bir aşama kaydettiğimizi düşünüyorum. Onun dışında bu sene çoğu şeyin yolunda gittiğini söyleyebilirim." - Dora Gözükara (Öğrenci Koordinatörü Başkanı)

"Bu sene zaten bu sempozyumun dördüncüsünü yapıyoruz. Ülkenin farklı yerlerinden gelen okullar var. Güzel bir ortam oluyor aslında ve çok eğleniliyor ama yaşadığımız zorluklara örnek olarak sponsor bulmayı verebilirim. Onu da bu sene hallettik. Bunun dışında pek bir zorluk yaşamadığımızı düşünüyorum." -Orkun Bedir

"Ekleme istediğiniz ve okuyanlara söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?"

"Dişlerinizi fırçalayın!" -Uygar Başpehlivan (Sinema Oturum Başkanı)

"Ben bir şey bulamadım o yüzden Uygar'ın yolundan ilerleyerek dişlerinizi fırçalayın diyeceğim." -Burçe Gümüşlü (Sinema Oturum Başkanı)

"Bu etkinlikten sonra okulunuza güzel izlenimlerle döneceğinizden eminim dolayısıyla başka okulların da gelmek isteyeceğini umuyorum. Burada çok güzel bir ortam oluştuğunun da gelecek öğrencilere garantisini verebilirim. Seneye de bekleriz." -Orkun Bedir

"Ülkemizin sınav sisteminde bize bir metine istenilen şekilde yaklaşmayı öğretiyorlar. Biz istediğimiz şekilde yaklaşmayı öğrenebilmeliyiz. O yüzden bu sempozyumu çok yararlı buluyorum. Asla metinlere istediğiniz şekilde yaklaşmaktan çekinmeyin." -Dora Gözükara (Öğrenci Koordinatörü Başkanı)

Ankara'ya yaptığımız bu gezide çok çalıştık, çok eğlendik. Ata'mızı Anıtkabir'de ziyaret etmeden de dönmedik. Bu üç günlük gezi boyunca Ankara'yı ve insanlarını yakından tanıma fırsatımız olduğu için kendimizi çok şanslı hissediyoruz. TED Ankara Koleji'ne her şey için bir kez daha çok teşekkür ediyor ve gelecek yıllardaki etkinliklerine de katılabilmeyi ümit ediyoruz...

“Turnalar Yokolmasın” Sadako'nun Düşü

“ Heykel ve Enstalasyon Projesi ”

Japon geleneğine göre kâğıttan bin tane "turna kuşu" yapan kişinin her dileği gerçekleşmiş... Sadako adında bir Japon kızı da Hiroşima'ya atılan atom bombasının ağır radyasyon etkisiyle ölümcül rahatsızlığı nedeniyle hastanedeiken tanıştığı yaşlı bir hanımın motivasyonu ile ölüme direnerek kâğıttan turna kuşları yapmaya başlıyor... Ne yazık ki 644. katlanan turna ile birlikte Sadako da uçup gidiyor, hayattan.!

Arkadaşları ve hikayeyi duyan binlerce çocuk kağıt turnaları Sadako'ya gönderiyor ve adına bir müze açılıyor, Hiroşima' da. Bir de heykelini dikeyiyorlar kâğıttan Turnalarla Sadako' nun...

UNESCO'nun düzenlediği "Turnalar yok olmasın!" kampanyasına katılım anlamında bir proje; çeşitli dünya kültürlerinde yer alan kutsal kuş, turnaların farklı efsanelerle konu edinilmesi. Hem sanat tarihi ve kültür açısından hem de, resim, heykel ve enstalasyon (yerleştirme), origami, uygulama - çözümleme tekniklerinin -eğlenerek- öğrenilmesi açısından bize esin kaynağı oluşturdu.

"Turna" çeşitli dünya kültürlerinde kutsal kuş olarak biliniyor. Bilinen ilk kaynak, yakın zamanda bulunan dünyadaki ilk tapınak; (MÖ. 14 - 16000 Göbekli tepe) ve bu tapınağın sembol taşlarında turna rölyeflerinin olduğudur. Tabii bunun dışında Anadolu kültüründe de şiir ve türkülerde (Alı Turnam , Telli Turnam... vb.) turnanın saflık, bilgelik sembolü olarak tanımlandığını görüyoruz. Aynı şekilde Japon geleneğinde de bir inanış; "Kağıttan 1000 Turna yapan dileğine kavuşur. " şeklindedir.

İnsan anatomisinin ve Pop Art sanatçısı George Segal' in ilk uyguladığı canlı modelden kalıp alma tekniğinin öğrenilmesi projenin çok amaçlı hedeflerinden bazılarıydı.

Geleneksel yıl sonu sergisinde yapılan desen, boya üç boyutlu çalışmalar yanında, bir kavram çerçevesinde simgelerin oluşturulması, tasarımın bütünü içinde parçaların da bütünden ayrılmadan aynı dilin tamamlayıcı unsurları olması genç arkadaşlarımızın gayreti ile gerçekleştirilecekti.

pratik üçgeni tamamlamaktır. Biraz açmak gerekirse, teoriyi algılamak, teknik çözümleri görerek tekrar ve taklit ederek öğrenmek, ilerleyen sürede aynı teknikleri uygulayarak özgün tasarımlar gerçekleştirebilmektir.

Yapılan çalışmaları fotoğraf ve video olarak kayda almak çalışmaların kamera arkasıdır, bizim için. Dolayısı ile hem arşiv anlamında hem de geriye dönük öz eleştiri anlamında yapılanları açıklayan, ifade eden belgeler oluşturmak çalışma geleneğimizin bir parçasıdır.

Herhangi bir çalışmaya başladığımız zaman, önce aynı yönde çalışma yapmış bir veya birkaç ustanın tanınması (hayatı, eserleri ve çalışma tekniği) bir taraftan sanat tarihi bilgisinin gelişmesini sağlamakta, diğer taraftan da kazanılan teknik çözüm tecrübelerinin kayda geçirilmesi (fotoğraf, video) hem öz eleştiri fırsatı, hem de (sistemik ders aracı) arşiv belgesi oluşturmaktadır.

Geleneksel yıl sonu sergisinde yapılan desen, boya üç boyutlu çalışmalar yanında, bir kavram çerçevesinde simgelerin oluşturulması, tasarımın bütünü içinde parçaların da bütünden ayrılmadan aynı dilin tamamlayıcı unsurları olması gözetilen en önemli prensiptir.

Çalışmaya katılan öğrenciler, iş disiplini gereği; sorumluluğun paylaşılması, dayanışma, böyle bir projenin parçası olmaktan duyulan gurur ve özgüven, duygularını kazanmakta ekip çalışmasının disiplinini öğrenmektedir.

Öncelikle bu çalışmalarda bize sağladığı çalışma imkanları için Okul Müdürümüz Sayın M. Tricart' a, Sayın Müdür Başyardımcımız Ender Üstüngel'e , çalışma arkadaşlarıma, her ihtiyacımızı karşılayan İdare amirimiz Sayın Salih Acar' a, teknik yardımlarıyla büyük destek veren Sevgili büyük ustamız Ergun Vatandaş'a, elektikli aletler konusunda desteğini esirgemeyen Sevgili Ali Osman' a ve diğer emeği geçenlere gönülden teşekkürler.

Sanatçıların, sanatseverlerin ve eğitimcilerin takdirlerine sunuyoruz.

A. Selçuk Özbek KIZILIŞIK
Güzel Sanatlar Kulübü Rehber Öğretmeni

“ QUE LES GRUES PUISSENT SURVIVRE ” LE REVE DE SADAKO

“ PROJET DE SCULPTURE ET D'INSTALLATION ”

Selon la légende nippone, il paraît que tous les vœux de celui qui produit une grue en papier se réalisent...Sadako, une fille nippone qui était à l'hôpital pour subir un traitement douloureux suite aux effets de la radioactivité causée par la bombe atomique, y a connu une femme âgée qui l'a encouragé en lui conseillant de produire des grues en papier afin qu'elle puisse lutter contre la mort. Malheureusement après avoir produit sa 644e grue elle s'est envolée de cette vie sur terre !.. Ses amis et des milliers d'enfants ayant entendu l'histoire affligeante de la petite fille ont commencé à envoyer à Sadako des grues en papier ; et suite à cette sensibilité un musée Sadako fut inauguré à Hiroshima. En sa mémoire on a créé une statue Sadako avec des Grues en papier...

Il s'agit d'un projet de participation à la campagne de l'UNESCO conçue afin d'encourager l'intention d'assurer « La Survie des Grues » en voie de disparition. Comme cet oiseau est considéré comme sacré dans les différentes cultures les Grues figurent comme sujet dans maintes légendes. C'est en ce sens qu'elles sont devenues pour nous une ressource d'inspiration soit en matière d'histoire de l'art et de culture, soit en matière de peinture, de sculpture et d'Installation Appliquée et d'« Origami », applications conçues d'une manière ludique à partir du même effet d'inspiration.

de témoignages à propos de la sacralisation des grues. La première source révélée dans un passé proche est le premier temple (14-16000 A.J.) situé à Göbekli Tepe ; sur les pierres incrustées de symboles de ce temple on distingue des grues en relief.

Evidemment en outre on observe dans la culture anatolienne la thématique de la grue dans les poèmes

et chansons : tels « Alli Turnam », « Telli Turnam » symbolisant la pureté innocente et la sagesse. Egalement, dans la croyance traditionnelle nippone on considère que celui qui produit 1000 grues en papier pourra voir ses vœux réalisés.

L'apprentissage à partir de l'anatomie humaine et les applications de George Segal, artiste en Pop Art, l'apprentissage et la pratique technique du moulage suivant un modèle vivant comptaient parmi nos variétés déterminées par nos objectifs.

Notre travail suppose, dans le domaine des Projets dans l'espace des Beaux-Arts, la réalisation à valeur Plastique de la traditionnelle collaboration « maître-apprenti » tout au cours des travaux ; apprentissage, application, évaluation en théorie-pratique accomplis en deux étapes : 1-Imite le maître afin d'apprendre à analyser, 2- Connais-toi afin d'être toi-même ! S'il faut mieux expliquer l'objectif est de comprendre la théorie, d'apprendre les analyses techniques en voyant et en imitant afin de pouvoir créer des conceptions originales dans la mesure où l'on évolue.

D'une part, au moment où nous commençons à nous mettre au travail, tout d'abord nous cherchons à connaître les œuvres de quelques grands maîtres – leur biographie, leurs œuvres et leurs techniques – ce qui fait que d'une part les connaissances en Histoire de l'Art se développent et de l'autre un enregistrement réalisé suivant les expériences concernant l'analyse technique avec photos et vidéos, ce qui nous permet de créer l'occasion d'une autocritique – comme moyen d'enseignement systématique – et de fournir des documents destinés aux archives.

A l'occasion de l'exposition solennelle de la fin d'année scolaire, à côté des productions en Dessin, en Peinture et celles en 3D, ce qui est considéré comme principe primordial c'est la formation des concepts suivant des symboles, l'expression du caractère complémentaire des éléments particuliers dans l'ensemble sans toutefois s'en égarer, afin d'assurer la perfection du langage déterminé par ces éléments-mêmes dans l'espace du projet conçu.

Les élèves participant à un tel travail, par nécessité d'application à la discipline de travail se rendent conscients des exigences de l'assiduité dans les travaux menés en équipe en partageant les sentiments de responsabilité, de solidarité, de fierté et de confiance en soi tout en réalisant la conscience d'être un des actants d'un tel projet.

Nous remercions cordialement en particulier notre Directeur M. Jean-Michel Tricart qui nous a assuré les moyens nécessaires à nos travaux, également notre Directeur Adjoint M. Ender Üstünel ; Je remercie tous mes élèves collaborateurs, M Salih Acar, notre gestionnaire en chef, qui a répondu à toutes nos demandes ; notre cher compétent en menuiserie Ergun Vatandaş qui nous a énormément soutenu avec ses conseils techniques, cher Ali Osman qui nous a fourni des outils électriques et tous les autres qui ont participé à la réalisation de ce projet avec leur main-d'oeuvre.

Nous présentons notre œuvre à l'appréciation des Artistes, des Amateurs d'art et des Enseignants.

Murat Gülsoy ve Yaratıcı Yazarlık Semineri

“ Hayal etme yeteneğimiz sınırsızlıkla karşılaşınca önemini ve gücünü kaybediyor. Hayal gücü sorunları çözmek için kullanılmalıdır. Bu sorunlarsa tüm sınırları oluşturur. Bu da özgürlüğü kısıtlar. ”

Değerli yazarımız Murat Gülsoy ile Notre Dame de Sion'da " Yaratıcı Yazarlık Semineri " başlığı altında 14 Mart Cuma gününde bir söyleşi gerçekleştirmiştik. Bu seminere okulumuzun adıyla aynı zamanda da yazı kulübü olarak katılabildiğimiz için çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Özellikle okumayı seven biriyseniz, Murat Gülsoy'un Boğaziçi Üniversitesi'nde gerçekleştirdiği derslere katılmanızı önemle tavsiye ederim. Bizler ünlü yazarımızın verdiği derslerin özetini üç saatlik bir zaman diliminde görmüş olduk. Fakat buna rağmen romanlar, öyküler, senaryolar ve aklınıza gelebilecek her türlü edebiyat eseri hakkında şaşırtıcı ve etkileyici bir sürü bilgiyle depolanmış olduk.

Öncelikle bir hikayedeki olay örgüsünün nasıl, niye, kim tarafından hangi düşünceyle gerçekleştirildiğini derinlemesine düşünmeyi öğrendik. Bunları yaparken aslında bir roman, öykü, vs. yazmanın ne kadar karmaşık ve zorlayıcı bir şey olduğunu fark ettim. Çünkü her yazar eserine başlamadan önce bembeyaz bir sonsuzlukla karşılaşır. Bu beyaz sonsuzluk ister bir kağıt parçası olsun, ister bilgisayardaki word dosyasının sayfası olsun; yazara istediği her şeyi, istediği her şekilde yazabilme özgürlüğü sunuyor. Önemli olan yazarın olayları nasıl şekillendireceğini bulabilmesidir. Bu Murat Gülsoy'un da bahsettiği üzere en zor kısmı oluşturuyor. Nedenini de Murat Gülsoy not alabildiğim kadarıyla şu cümlelerle açıklıyor : "Hayal etme yeteneğimiz sınırsızlıkla karşılaşınca önemini ve gücünü kaybediyor. Hayal gücü sorunları çözmek için kullanılmalıdır. Bu sorunlarsa tüm sınırları oluşturur. Bu da özgürlüğü kısıtlar."

Yazarımız seminere başlamadan önce hedefinin yaptığı konuşmadan sonra bizlere kitap okurken başka açılardan bakabilmeyi öğretmek olduğunu söylemişti. Başlangıçta ne demek istediğini anlamamakla beraber kitap okurken başka pencereden bakma fikrini mantıklı bulmamıştım. Fakat günün sonunda yazarın ne demek istediğini anlattıklarıyla ve örnek olarak gösterdiği öykülerin incelenmesiyle anlamış oldum. Bence bu seminerin en güzel yanı da buydu. Kitaplara ve olaylara başka açılardan bakabilmeyi öğrenmiş olmamız.

Pelinsu ARSLAN
Yazı Kulübü

14 Mart 2014 tarihinde, okulumuzu temsil amaçlı yazı kulübünden 4 öğrenci olarak kulübümüzün öğretmeni Fusun Esin'le birlikte Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nde "Yaratıcı Yazarlık Yazı Atölyesi" çalışmasına katıldık. Murat Gülsoy'un verdiği küçük bir seminere katılarak yazma yeteneğimizi geliştirecek bir çok bilgi edindik. İleride yazar olmak isteyen veya yazmaya ilgisi olan kişiler için çok yararlı bir çalışmaydı diyebiliriz. 3 saat süren bu etkinlikte Murat Gülsoy'un yazma konusunda verdiği püf noktalara tanık olduk ve çok keyifli zaman geçirdik. Bu etkileyici ve yönlendirici çalışmada, aslında yazmanın uzun bir süreç olduğunu ve yazılan her kelimenin yazının devamı için bir ipucu olduğunu gördük. Yazmaya ilgisi olup bu çalışmayı kaçıranlar, Murat Gülsoy' un "Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık" kitabından faydalanabilirler.

Tuğba TÜRKKAN
Yazı Kulübü

L'homme cultivé

“La culture ne s'hérite pas , elle se conquiert.” A. Malraux

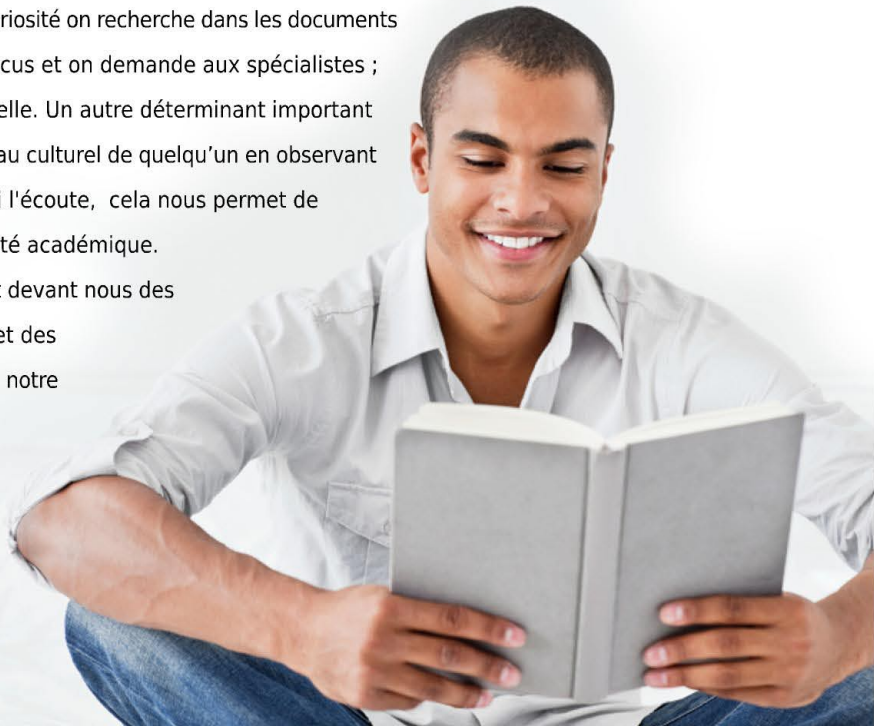
Le mot culture peut exprimer plusieurs nuances qui semblent assez différentes suivant des formations différentes intellectuelles . Au sens utilisé dans la vie courante, la culture est considéré comme l'ensemble des aspects intellectuels d'une civilisation et de ses connaissances acquises . L'homme cultivé est-il seulement un connaisseur des savoirs acquis ou doit-il donner la preuve d'une autre capacité tout à fait individuelle ?

En général, on appelle un homme « cultivé » s'il est capable de discuter sur des sujets divers en étalant ses connaissances. Pour qu'un homme puisse connaître tant de données, il doit développer et organiser l'espace de sa mémoire , « cultiver » son esprit. Donc, on voit que les sens du mot culture ont un lien sous-entendu entre eux. Un homme doit toujours ajouter de nouvelles connaissances et de nouvelles informations à ses acquis comme un agriculteur s'occupant de sa terre entreprend de se développer scientifiquement pour rendre plus productives ses terres. C'est chez Voltaire aussi qu'on remarque un propos qui définit cette situation au dernier chapitre de son œuvre *Candide* : « cultivons notre jardin ».

En effet ,la seconde part tout à fait individuelle de la culture, c'est la capacité à juger et à savoir faire des synthèses : selon le point de vue général des gens, le déterminant principal de la culture individuelle est la lecture. On considère un homme comme « cultivé » s'il lit beaucoup et s'il fait mention de ce qu'il a lu en interrogeant, en remettant en question ce qu'il a lu. Bien que je ne puisse pas négliger l'importance de la lecture, je ne la trouve pas essentiellement suffisante. Contrairement au point de vue général, je pense que la culture individuelle est principalement déterminée tout d'abord par la curiosité, parce que pour assouvir la curiosité on recherche dans les documents de tout genre, on voyage, on lit les témoignages vécus et on demande aux spécialistes ; suite à ces actions on développe la culture individuelle. Un autre déterminant important est le moyen de s'exprimer ; on peut évaluer le niveau culturel de quelqu'un en observant s'il peut s'exprimer clairement suivant le public qui l'écoute, cela nous permet de juger aussi sur son niveau et sa capacité d'objectivité académique.

Mais quelles que soient les difficultés qui dressent devant nous des obstacles , il ne faut jamais s'éloigner des moyens et des déterminants qui nous permettent de rendre durable notre développement culturel et intellectuel surtout durant les périodes où la civilisation s'enrichit par les nouveautés et par les nouvelles conceptions scientifiques ou artistiques.

Selin GÖKER

Güneş'e baktım ve sevdiğim bütün insanları, yerleri ve şeyleri düşündüm

“Küçük kız bir sabah huzursuz düşlerden uyandığında, kendini uzayda Güneş'e dönüşmüş olarak buldu.”

"Küçük kız bir sabah huzursuz düşlerden uyandığında, kendini uzayda Güneş'e dönüşmüş olarak buldu. "

Bundan tam 17.827897 yıl önce, herkesin birbirini tanıdığı sıcak küçük bir şehirdeki 9 ilçeden biri olan Şahinbey'de bir kız doğdu, ailesinin biricigi ve onların deyişle "ilk göz ağrılarıydı"; ardından kardeşi doğdu ve bir süre sonunda kendilerini büyük kozmopolit şehirde buldular: İstanbul.

Dünyanın en eski şehirlerinden birinden, herkesin birbirini tanıdığı ve her zaman güvende hissettiği o küçük şehirden çıkıp, kimseye güvenilmemesi gereken her sokakta kötü insanların gezdiği bu koca şehirde, binaların korkutucu soğuk yapıları ve yıldızların güzelliğini gizleyen halleri altında büyük olan kız kendini mutsuzluk kuyusunda buldu. Kiminle arkadaş olması gerektiğini bilemeyen bu maymun-iştahlı kız, süregelen yıl boyunca kimseye güvenemedi ve daha yeni aşı tedavisinin bitmesinin etkisi olacak ki her şeye korkulu yaklaştı. Bu büyük şehre yıllar boyunca hayranlık duymuştu ve en sevdiği, buz kalpli kuzeni de bu şehirde yaşıyordu ama varlığın içinde yoklukta kendini kaybeden kız; hayatı kendine zindan etti yıllar boyunca ve bu şehirden nefret etti, bu şehirdeki insanlardan nefret etti, bu şehirde dışlandı çünkü onlardan biri değildi, o küçük bir şehirden gelen bir kızdı, kimseyi tanıyamıyordu ve büyük şehrin boşluklarla dolu meşgul hayatı ona uygun değildi. Bu nefret güçlü bir siniri doğurdu ve her küçük şeye patladı, eski "çiçek" nereye kaybolmuştu böyle? Bu "altın kalpli kız" neden "kabuğuna çekilmişti"? Ruhü sis altındaydı, hiçbir güneş ışını onu aydınlatamıyordu. O küçük çiçek, çocukken baktığı günebakanların yöneldiği

olmuştu. Neden kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu, bu şehri neden sevemiyordu, neden o küçük şehrin özlemi içinde kendini kaybetti ve kimliğini İstanbul'un dolu sokaklarında düşürdü bir daha bulamayacağını bilerek. Bu kız, annesi tarafından "işte İstanbullular bunu yapıyor şunu yapıyor" şeklinde büyümüştü, hayatın her an hareketli oluşu onu korkutuyordu, başına bir şey gelecek korkusundan sınırlamıyordu ailesi. Biricik güzelim kızları kendini egzoz içinde yok etmişti. Yıllar geçti, o küçük şehirden gelen ve her akşam ağlayan kızın gözyaşları durdu ve duygusuzlaştı, o damlaların hiçbir işe yaramadığını fark etti ve ne yaparsa yapsın eski hayatına geri dönemeyeceğini anladı. Bunu fark etmesi neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu, ama hep adaptasyon sorunu olduğu açıkça belliydi, sınıf öğretmeni zorlarsa da kabullenememişti bu şehri ama artık pes etmiş ve hayata devam etmesi gerektiğini anlamıştı. Kabullenişle kendini keşfetmeye başlaması da bir oldu ,o artık ayrı bir insandı, düşünceleri de onun gibi özgürdü.

Günlerden bir gün, eski şehrine ziyarete gittiğinde şehre olan eski sevgisinin buharlaştığını, aktığını fark etti; eskiden bu şehre nasıl bu kadar bağımlıydı anlayamıyordu, o artık farklı biriydi, 9 yıl önce gerisinde bıraktığı şehirle hiçbir bağlantısı yoktu artık. Ama nereli olduğunu anlayamamıştı, çocukken Amerikalı İspanyol olduğunu düşünmeyi severdi ama Gaziantep'li olduğu gerçeğinin farkındaydı ve İstanbullu olanlara hasetle bakardı; ama şimdi ise neden Türk'üm sorusu aklında çıkmıyordu, "ben Türk değilim, en azından ruhum değil, neden ben burada doğdum ki?" gibi sorularla boğuluyordu. Ama asıl sorulması gereken soru şuydu: Acaba değişen o muydu, şehir mi? Bütün yolculuğu boyunca eskiden sevdiği yerleri inceledi ve onlara karşı duyduğu sevgisizlik, yıldızsız bir gecedeki spot ışıkları gibiydi. Çocukluğu boyunca hiç fark etmediği kötü taraflarını fark etti bu şehrin, herkes birbirini tanıyordu ve yaptığın her şeyi herkes duyuyordu, "elalem ne der?" sorularını kendine sormadan hareket edemiyordu. Kalbi ikiye bölünmüştü belki de çocukken ama o daha yeni fark ediyordu eski durumu artık kalbinin parçalanmamış bir damarı yoktu ve akan kan, simlerle bezenmiş gri bir sıvıydı. Ne siyahı artık ne de beyaz, emin değildi hiçbir şeyden.....

Ve uçağa atladı 2 gün sonunda , kendini nefret ettiği hayaller ve hayal kırıklıkları şehrinde buldu. 1126 kilometre sonra, gidiş uçağındaki nefret yok olmuştu zehirlenmiş kalbinden ve evini özlemişti, evi kalbinin olduğu yeri ve sevdiği çoğu insanın olduğu İstanbul şu an ona her yerden daha çok ev gibi geliyordu. Kendisi olabildiği, başına buyruk, özgürlüklü kutasına geri dönmüştü ve nefret ettiği her yanını sevdiğini fark etti İstanbul'un, boğaz köprüsü rüyalarıyla ayakta kalabiliyordu. Ailesine bu kalabalık şehre taşındıkları için teşekkür etti. O mükemmel bir eğitim alıyordu, Zeugma şehrindekilere göre ve durumundan dolayı müteşekkirdi. İstanbul, parmaklıklar ardında özgürlüktü onun için; Gaziantep'se matruşka bebekleri gibi her demir çubuğun arkasında bir başkası beliren bir yokluktu.

Kim olduğunu bilmiyordu, o ailesinin "ilk göz-ağrısı, çiçeği, 7 kurbanlı kızı, canı ciğeri, her şeyiydi", elalemin tanıdığı "dedesinin torunu, annesinin kızı, torpilli, vatan haini, manyak, çılgın, tutarsız, şeker, gıcık, sahte, yapmacık, güçlü, kitap manyağı, güler yüzlü, agresif, kompleksli, Fransız ruhlu, Türk bedenli, ergenin alası, delidolu kız"dı. Kim olduğunun önemi yoktu, nerede doğduğunun önemi yoktu ne de nerede yaşadığı, o kendini sisten kurtaramadığı için başkalarının ruhunu aydınlatmaya adanmış "Ay'ın gölgelediği Güneş'ti", "Medusa"ydı, Mars'a 30 saniye içinde varacaktı; o OiumS3'tü ve başka kimse olmak istemiyordu.

OiumS3

Boş Kalan Sayfalar

“Tüm hayatını öğrenmeye adanmış insan acaba gerçekten her şeyi bilebileceğini düşünüyor mudur?”

"Doğum", "yaşam", "hayaller" kulağa ne kadar büyümlü geliyor değil mi? Hayattaki olaylara anlam yükleyen, yaşamı binbir şeye benzeten insan, "ölüm"ü karanlık bırakmıştır. Hayattan bahsederken parlayan gözler yavaş yavaş devrilir "ölüm"ü duyunca. Neden bu kadar korkuyoruz ölümden? Yaşamayı bilmediğimiz için mi?

Bir çocuğa gelecekle ilgili planlarını sorun; hayal gücünün sınırsızlığına tanıklık edeceksiniz, kelimelerindeki heyecana ve gözlerindeki umuta... Bir yaşlıya geleceği sorun; gözlerindeki bilinmezliği okuyun, sesindeki bilgeliğe kulak verin. Çok uzağa gitmenize gerek yok, bir de kendinize sorun ama dikkat, "kendi doğrularımızın" bile bize öğretildiği bu dünyada kendinize yalan söylemeyin. Çok fazla düşünmenize gerek yok; işte aklınızda canlanan o ilk görüntü! Kalbimizle beynimiz çok da uzak değil aslında, mesafeleri koyan bizleriz.

İnsan doğduğu andan itibaren kendini tamamlamaya çalışır: ruh eşi, uygun iş, yetenekler... Aslında kendi hayatını keşfetmeye çalışıyordu. Kimse "bilinmeyenleri" öğrenmeye çalışmamıştır, asıl arayışımız "bilmediğimiz"e yöneliktir. Tüm hayatını öğrenmeye adanmış insan acaba gerçekten her şeyi bilebileceğini düşünüyor mudur?

Nankördür bu dünya, unuttur izi olmayanı. Kalan boş sayfalara takılmadan önce geriye dönün derim. Dolu sayfalarda iz bırakabilmiş misiniz? Hatta, daha da önemlisi, o sayfalar kirlettiğinize değmiş mi gerçekten?

Galiba son bir soru kalıyor geriye: İnsanlar öğrendikleri kadar mıdır, yaptıkları kadar mı, yoksa hayal ettikleri kadar mı?

Ahlaksızlığa Övgü

“Ben Sanatçının Ahlaksızını Severim.”

Geleceğimize dair duyduğumuz kaygı olmasa vicdanımız gene aynı şekilde mi işlerdi ? Bir gün başımıza aynısının gelebileceği korkusu veya gerek ilahi gerekse de toplumsal bir takdir edilme kaygısından başka bizi ahlaklı olmaya iten nedir? Şahsen insanların iyi olabileceklerine ihtimal vermek çok güç çünkü onları olması gerektiğinden fazla tanıyorum. Yolda düşen birini gördüğünüzde dudaklarınızda oluşan hafif gülümseme, diğerinin kötü durumunda aynısının kendi başınıza gelmediğinin sevinci, başkalarının ardından kaş ve gözle yapılan alaylar ele veriyor hepimizi... Bunun için insanoğlunu yadırgıyamam çünkü zalimlik insanoğlunun içinde var bunu değiştiremezsiniz. Ahlaksızlık ise zalimlikten tamamen farklıdır, ahlaksızlık bana göre insanın kişiliğinin yaşadığı deliliktir. Erasmus'un delilik üzerine dediğini biraz bu tanıma uyarlayacak olursak, insanlar arasındaki kötü şöhretine rağmen, ilahi gücüyle insanları neşelendiren tek varlık ahlaksızlıktan da başka bir şey değildir. Ahlaksızlığın en saf hali, en neşeli hali ise kuşkusuz sanattadır.

İnsanların bir çoğu sanatın belli bir haz vermekten öteye insanları eğitime gibi bir görevinin de olduğunu düşünür, bununla da kalmaz sanatçının topluma örnek olması gerektiğini dile getirirler. Bu açıkçası benim kabul edemeyeceğim bir şey, bana göre sanatın insanlara verdiği hazzın kaynağı sanattaki günlük hayatta rastlamadığımız sıradışılık ve insana verdiği ebedi olma hissiyatıdır. Ben sanatçının en çok delisini ve ahlaksızını severim, çünkü gerek yüreklerinin, gerekse zihinlerinin zincirlerini kırmış bu insanlar gerçek sanatçılardır, sanatçının toplumu eğitime gibi bir görevi yoktur aksine sanatçı toplumun üstüne çıkıp toplumun suratına herkeste olan ahlaksızlığı tükürmelidir. Baktığınız zaman Edgar Allan Poe aşkı algılayışıyla farklı biriydi, Wagner bir faşistti, Dali tam zırdeliydi, Dostoyevski ise bir kumarbazdı... Kısacası bu sanatçıları büyük sanatçı yapan onların yeteneklerinden biraz daha fazlasıydı.

Zaten gerçek bir ahlaksız eğer yetenekliyse sanatçı, yeteneksizse politikacı olur , işte esasen bir ressam olan Hitler'in yol ayrımı da burada başlar.

İnsan kendisini diğer insanlardan ayıran bir şeyin fazlalığı ile değil eksikliği sonucu sanatçı olabilir, sanatçıyı bir konuda üretmeye iten kendinde hissettiği eksikliğin onun üzerinde yarattığı rahatsızlık veya yabancılaşmadır . Elbette bu sıradan insanların, ahlak kurallarına bağlı bireylerin anlayabileceği bir şey değildir, sebebi ise onların sanatçıların başarılarını zeka ile veya sadece yetenek ile açıklamaya çalışmalarıdır. The prestige filminin başında ve sonunda anlatıcı insanların sihir gösterilerine bakış açıları hakkında "Siz sırrı çözmek değil, kandırılmak istiyorsunuz." der. Aynı şey sanat için de geçerlidir, insanlar bir eseri incelerken sadece eserin kendi beğenilerine ne kadar hitap ettiklerine dikkat ederler oysaki her sanat eseri sanatçının kendi iç buhranının sıradan insanlara gönderdiği elçisidir...

Yiğit Efe KILIÇ

The Human Virus

“We can now easily enjoy our biologically modified meals in our concrete apartments, heated by fossil fuels.”

The human race has been around for a very long time, but the human civilization has been for a notably shorter time. The human race has undoubtedly changed the world to something more artificial, and definitely, not for the better. Destruction of forests, annihilation of whole species, nuclear wars, high-scale industrialization... The human race has definitely forged the world to another place. I personally believe that the modifications made by humanity have been harmful. I believe that if we go on like this, irreparable damage will be inevitable. Well, has the world turned into “a better place to live”? Absolutely. We can now easily enjoy our biologically modified meals in our concrete apartments, heated by fossil fuels. This lifestyle is a lot safer for the mankind, but is it better in the long run? I don't think so. I believe that the modern world created

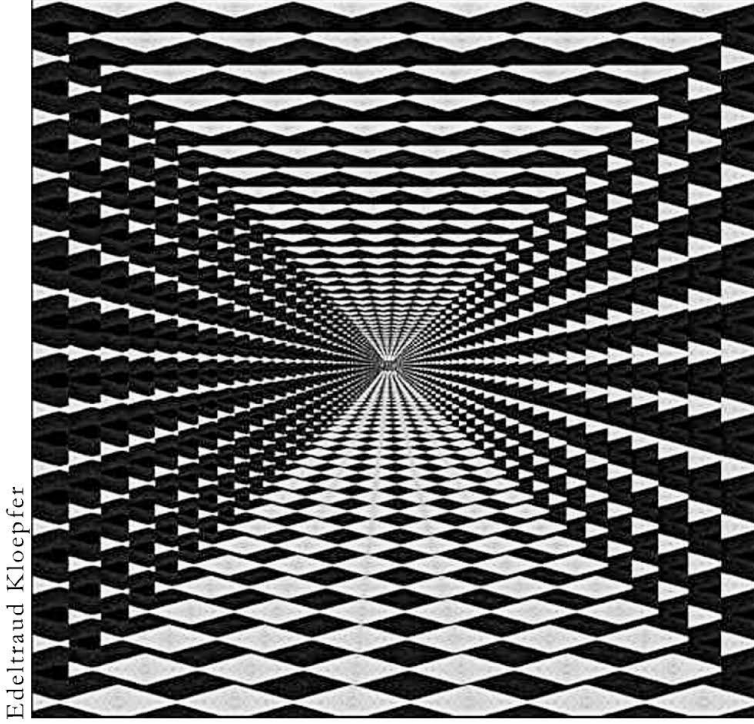
by the human civilization will end up terminating itself, because of the moral and psychological burdens of modernity.

I must say that I'm not very hopeful for the days to come and my thoughts are in exact alignment with the following quote from The Matrix: “The human race has a lot in common with parasites. Both species invade, reproduce and devour resources until there is nothing left.”

Aydın KURU

Başkalarının Eksikleri

“Başkalarına kendinizi sorun... Benzer veya farklı sözcükler kullanacaklar belki, önemli değil.”

Adeltraud Kloepfer

Boşluk... Boş ama neye göre boş? Eksik... Kime göre? Bu soruları sorabildiğimiz için de çok tartışmaya açık sözcükler bunlar. İnsanın içindeki boşluğu doldurması için önce onu bulması lazım; eksiklerini kapatması için de kendisini bilmesi... Başkalarının size öğrettiği doğrularla kendinizi tamamlamaya çalışmak ve bir anlam arayışı içine girmek sorularınıza doğru cevabı vermenizi engeller. Sizin için önceden hazırlanan adımları takip etmek zorunda kaldığınızda, hayatınız boyunca arayacağınız, sizi siz kılacak olan o cevapları bulamazsınız. Bu yüzden bir labirent içinde, herkesin tutup çekerek bir yere götürdüğü, kaybolmuş birine dönersiniz.

Başkalarına kendinizi sorun... Benzer veya farklı sözcükler kullanacaklar belki, önemli değil.

Aynalara sorun kendinizi... Onlar ne diyor peki? Nasıl görünüyorsunuz? Yansımanız size doğruları söyledi mi? Sanki emin değilsiniz... Çünkü bunların

hiçbiri sizi doğru sonuca götürmez. Siz, başkalarının gözünde onların sizin olmanızı istediği kişi olur; aynalar karşısında ise olmak istediğiniz kişi olursunuz. Her ikisi de sizi 'tam' ya da 'eksik' gösterebilir. Yanlış ağacın dallarına konan kuş, hep inmesi gereken durağı kaçıran bir yolcuya dönersiniz.

Size dışarıdan bakan biri asla sizin içinizi göremeyecektir. Duygu ve düşünceleriniz sadece ve sadece size aittir. Siz nerede çok, nerede az olduğunuzu kendi içinize bakarak bulabilirsiniz ancak. Bir oda hayal edin, karanlık. Sadece siz varsınız. Gerçek siz. Bırakın mantığı, insanların söylediklerini. Orada yalnızsınız. Çekinmek yok, yalan söylemek de yok. Siz, etrafınızda gözünüzü boyayan her türlü etmenden soyunup çıplak kaldığınızda kimsiniz, onu söyleyin. Yaptıklarınızı ve yapmadıklarınızı düşünün. Sebeplerini düşünün. Bulun o içinizdeki boşluğu. Özlemini çektiğiniz nedir? Bulun o hataları, şu herkesin bahsettiği eksik taraflarınızı... Çıkarın onları ortaya ve düşünün.

Sizin için doğru ve yanlış olan ne? Şahane hatalarınız ve felaket doğrularınız orada duruyor. Evet, belki onlar size öyle geliyor. Başkalarının hataları sizin doğrularınız mıydı yoksa?

İşte yapmanız gereken budur. Önce soruyu doğru yere, doğru şekilde sormalısınız. Gerisi gelir zaten. İnanın, siz kendi eksiklerinizi bulduğunuz zaman, onları kapatmaktan hiç caymayacaksınız. Nasıl cayabilirsiniz ki? Onları kapattığınızda bir bütün olabilirsiniz ancak. Yalnız yerlerine koyacağınız şeyler sizi hayallerinize ve istediklerinize götürebilir. Bu yüzden başkalarının boşluklarını değil, kendinizinkileri doldurun. Unutmayın, bilgileri kitapta bulabilirsiniz ama kendi doğrularınızı kendiniz belirlemelisiniz.

Alara SENEMOĞLU

Umut Etmeyi Bilmek

“Herkes bekler, umut eder. Hayal kurmadan yaşanmaz çünkü.”

Kendimi her zaman mutlu hissederim. Neden biliyor musunuz? “Çünkü kimseden bir şey ummam. Beklentiler daima yaralar.” demiş Shakespeare. Kim bilir kaç hayal kırıklığından sonra anladı bunu, kim bilir kaç kez paramparça oldu ruhu ! Kaç kere düştü, belki süründü ama öğrendi beklememeyi, hayallerinden vazgeçti belki de.

Herkes bekler, umut eder. Hayal kurmadan yaşanmaz çünkü. Bir şey için yaşadığını, biri için var olduğunu düşünmek ister bazen insan. Yanlış kişilere, yanlış duygulara sığınır, saklanır biraz da. Olmayacak yaşantıları düşler, en yükseklere kurar hayallerini sakladığı ağaç evini. Düştüğünde ise toprağın en diplerine gömer kayıplarını, yıkımlarını. Şükretmeyi bilmez, o an yaşadığı için, karşısına çıkacak fırsatlar için şükretmeyi bilmez, kendinden başka herkesi suçlar, Tanrı'yı sorgular.

Gariptir umut etmek. Hissetmektir çünkü, gerçekleşme ihtimalini düşünebilmektir. Umut etmek yaralar, yıpratır insanı. En iyisini diler, en yücenesini bekler. Gerçekleşmeyen her bir beklenti, bir parça daha koparır götürür gönülden.

Babana bile güvenmemen gerektiğini her an hatırlamak zorunda kaldığın bu hayatta, birinden bir şey ummak cesaret gerektirir. Kendine güvenmeyi gerektirir, belki de hiç kimseye ama kendimize güvensek bu kadar yaralamaz beklentiler. Mutlu olmak zor değildir aslında. İnsan kendi kendini mutsuz eder. Geleceği düşünür, bazen de geçmişi sorgular. O an yaşamaktan kaçır nedense. Kendi fedakarlığını başkasında bulamaz, iyi niyetini suistimal edenlerden uzaklaşamaz, mutsuz olmaya mahkumdur sanki. Mutsuzluk aşılacak için herkes tetikte bekler, sen düşersen seni daha da diplere çekerler o derin kara kuyuda. Sen yükselirsen de aşağı çekmeye çalışırlar, yükseklerde sadece bir kişilik yer varmışçasına.

Beklentiler yaralar yaralamasına ama umut etmeden nasıl yaşar insan? Nasıl yok sayar arzularını, hayallerini? Her batan güneş ertesi sabahı sınımsız aydınlatmaz mı ki zaten? Doğrudur, her zaman mutlu olamaz insan ama bilmek gerekir ki yaşanan her acı, mutluluğun eşsiz güzelliğini aydınlatmak içindir. En değerli sır, herhangi birinden değil, kendinden umut etmek ve umudunu asla kaybetmemektir.

Alara YEĞEN

Silinen Altı Milyon

“Zaman geçiyor, ortaya iki kelime atıyor diktatör. “Üstün Irk” Onun her dediği doğru sayılıyor ya, dogma insanlar bunu da kabulleniyor. Askerlerin beyni yıkanıyor; işkence etmek için, öldürmek için. Altı milyon insan dünyadan siliniyor. Altı milyon...”

Dünya felaketler gördü, defalarca... Kimileri kötünün iyisi, kimileri felaketten öte... İkinci Dünya Savaşı'nda yaşananlar felaketten öte olanlardan. Sadece atom bombası ve Holokost bile başlıcalarından...

Biri var, adı Hitler. Kimine göre Tanrı büyüklüğünde, kimine göre şeytan kötülüğünde. Başa geliyor. Dediklerini yaptırabilişi, her söylediğinin iki demeden yerine getirilmesi hayranlık uyandırıcı. İnsanlar anlamıyor içindeki şeytanlığı, “Vay be!” diyor, şaşırıyor, o ne derse doğru, o ne demezse yanlış olduğunu düşünüyorlar. Zaman geçiyor, ortaya iki kelime atıyor diktatör. “Üstün Irk” Onun her dediği doğru sayılıyor ya, dogma insanlar bunu da kabulleniyor. Askerlerin beyni yıkanıyor; işkence etmek için, öldürmek için. Altı milyon insan dünyadan siliniyor. Altı milyon... Kimi sabuna dönüşüyor, kimi gaz odalarında yok ediliyor, kimi açlığa dayanamıyor, kiminirse gücü yetmiyor, bu soykırımı, bu vahşeti görmeye, dayanmaya... Öyle ya da böyle, altı milyon kişi yok oluyor. Neden peki? Buna neden bulabilen olmamalı. Bu denli büyük bir soykırım niye yapılsın? Bahane aramak çok saçma, hatta belki de çok yanlış.

Altı milyon kişi iz bırakmadan dünyaya gözlerini kapıyor. Aileler, arkadaşlar, hükümetler acı çekiyor. Çoğu ülkede müzeler kuruluyor; hiçbiri anlatmaya yeterli kalmıyor. Kitaplar yazılıyor; Anne Frank'ın Günlüğü, Çizgili Pijamalı Çocuk, Sarah'nın Anahtarı, Nefes Nefese... Filmler çekiliyor; La Vita e Bella, The Pianist, Schindler's List, Sunshine... Sayısızca tiyatro oynuyor aynı konu üzerine. Kelimeler, hareketler, gözle görülenler yetersiz kalıyor; fakat en azından bir işe yarıyor: Büyük vahşet unutulmuyor.

Vahşetler, kelimelerle anlatılamayak kadar kötüdür. İnsanlara gereksiz yere acı çektirmek yanlıştır. Masum insanları yok yere öldürmek; daha da yanlıştır. Ne var ki dünyada bu olaylar nadiren de olsa meydana gelir. Acımasızlık, nedensiz yere can alma son bulmalıdır; çünkü herkesin içinde kötülüğün yanında iyilik de bulunmaktadır.

Yasmin BEYHAN
Yazı Kulübü

Yağmur

“Yağmur seni mutlu ediyordu, yağmur beni sevdiğini dışarı vuruyordu.”

Baksana gene yağmur yağıyor, ben seni düşünmekten kurtulamayayım diye. Hatırlıyorum, sen yağmuru çok severdin. Her yağmur yağdığında; benimle buluşup dışarda gezerdin. Elini tutar, beni ne kadar çok sevdiğini anlatır, beni asla bırakmayacağından bahsederdin. Evet güzeldi bunlar, unutulamazlardı... Ama en güzeli de neydi benim için biliyor musun? Seninle olmak... İster yağmur olsun, ister güneş olsun; kış olsun, ilkbahar olsun. Önemli olan beraber olmamızdı her zaman. Tabii ki, yağmur ayrı bir özeldi. Yağmur seni mutlu ediyordu, yağmur beni sevdiğini dışarı vuruyordu. Elini tutmanı, beni asla bırakmayacağını söylemeni asla aşamayacağım sanırım. Artık sen yoksun, ben ne yapacağım yağmur yağarken? Yağmuru bırak şimdi ne yapacağım, yarın nasıl yaşayacağım ben? Hem bir de ya yarın da yağmur yağarsa, sen başkasının elini tutup başkasıyla gezerken ben nasıl üzülmeceğim? Sen başkasına “Seni seviyorum, asla seni bırakmayacağım.” derken, nasıl olacak da benim kalbim paramparça olmayacak? İşte mesele bu...

Bora BİREN

Que peut-on admirer dans le cinéma contemporain?

“ La création d'images numériques assistée par ordinateur : un souffle de magicien. ”

Le cinéma contemporain a apporté beaucoup de changements pour les spectateurs et les gens qui travaillent dans l'industrie du cinéma. Aujourd'hui, avec les nouveaux développements dans la technologie et les différentes visions artistiques, le cinéma est devenu non seulement plus vraisemblable mais en même temps plus fantastique.

L'honnêteté des films "indie" des dernières années par rapport à ceux d'Hollywood est quelque chose que je trouve admirable dans le cinéma contemporain. Des films comme "Little Miss Sunshine" et "Juno" reflètent parfaitement les difficultés qu'on rencontre dans nos vies sans perdre l'image de la réalité. A mon avis, les films d'Hollywood manquent souvent ce point de vue réaliste qui est nécessaire pour qu'ils soient un témoignage de leur temps.

Le progrès technologique de l'équipement utilisé dans les films a entraîné la facilité de créer des environnements et des décors fantastiques. Avec des attractions comme 3D, infographie -le domaine de la création d'images numériques assistée par ordinateur- et incrustation, un effet spécial vidéo et cinéma consistant à intégrer dans une même image des objets filmés séparément-, les réalisateurs du cinéma peuvent créer des mondes surnaturels et il devient plus facile pour les spectateurs de se plonger dans ces mondes merveilleux qui servent à créer un espace de fuite favorable pour s'égarer des contraintes de la vie quotidienne.

Pour conclure, je trouve l'honnêteté et la créativité des films contemporains très admirable. Je pense que le cinéma continuera à nous entretenir pendant plusieurs années et à nous éblouir avec ses nouveautés chaque fois qu'il y aura des progrès technologiques favorables à cet art.

Evin FİGEN

Evet ya Sarı...

“ Naneli bir limonata gibi yaz sıcaklığında sizleri ferahlatacak. Evet ya sarı! ”

Eğer bir renk olsaydım insanlara hoş görünmek isterdim. İnsanların dikkatini çekmek, hem görmeyene, hem size görünmek isterdim. Ben bir renk olsaydım sarı olmak isterdim. Güneş kadar parlak, bana her baktığınızda gözlerinizi aydınlatacak. Her düşüncenizde biraz daha kıskandıracak. Fakat biraz da ekşi olurdu doğrusu dışarıdan bakınca aynı bir limon gibi taze ve yuvarlak, ağza alındığında dişlerinizi kamaştırarak. Ben sarı olmak isterdim. Bir çok logoda benden kullanılacak. Naneli bir limonata gibi yaz sıcaklığında sizleri ferahlatacak. Evet ya sarı! Bu sevinç her yanıma kaplayacak. Yerimde durmamı imkansız kılacak. Kendimi her renge dağıtıp mutluluğumu paylaşacak. Maviyi yeşil, kırmızıyı turuncu yapacak. İşte ben bunları yaşamak ve yaşatmak isterdim ancak.

Gökhan DÜZEL

Vices et Vertus de la société de consommation

“Ce qu'on appelle société de consommation devrait être rebaptisé: Société de Tentation.” F. Beigbeder

La société de consommation est apparue après la révolution industrielle, peu à peu au début du XXe siècle et elle a atteint son pic, sans doute, au XXIe siècle. La société de consommation se définit surtout par la production et l'achat des produits superflus,

particulièrement par un public qui a soif de ces produits. D'une part cela motive le système économique moderne mais d'autre part on commence à prendre des habitudes de gaspillage.

Les jeunes de ce système sont ceux qui prennent facilement les habitudes souhaitées par ce nouvel ordre: ils jettent leurs téléphones portables, qui marchent tout à fait bien, pour la nouvelle version. En effet, jeunes ou adultes, ce sont des personnes qui essaient de combler leur vide affectif avec de l'argent et de l'achat, ce sont des personnes qui n'arrêtent pas pour pouvoir penser que c'est "assez" mais qui cherchent à posséder continuellement le luxe et elles dépensent pour y accéder le plus vite possible. La société de consommation c'est en effet celle de nous tous; il est inutile d'essayer de réfuter cette vérité car il y a des moments où chacun de nous est attiré par une "production moderne" de consommation. Nous vivons à l'ère de consommation et d'achat imposés et il faut se rendre compte de cette réalité pour pouvoir le critiquer objectivement.

Comme toujours, il est facile de voir les vices de la société de consommation; la première conséquence qui vient à l'esprit c'est le gaspillage. Il est évident qu'une société qui consomme sans arrêt ne saura pas économiser, au contraire elle va de plus en plus gaspiller son argent. Nous ne nous rendons pas compte toujours mais toutes les choses qu'on achète en plus de notre besoin, c'est du gaspillage. On oublie l'existence d'un achat après l'avoir jeté dans la poubelle mais il continue à exister, et il devient le premier déchet dans le tas d'ordures. On débat passionnément sur la pollution et ses millions de types et après on fait attention à acheter les versions "eco-friendly" des nouveaux achats, et bien régulièrement, mais l'acte le plus "eco-friendly" serait de ne pas acheter les choses dont on n'a pas absolument besoin.

D'une part, c'est nous les consommateurs qui sommes à blâmer mais d'autre part, ce sont les grandes entreprises et la publicité, dont nous sommes entourés, qui nous ont forcés à prendre de nouvelles habitudes. Le besoin de faire la publicité, qui est aussi devenue une sorte de gaspillage elle-même est causé par la compétitivité du marché. Cette compétitivité est parfois un avantage pour nous, et peut-être une vertu de cette société de consommation. Grâce à la nature compétitive du marché capitaliste, les grandes entreprises sont poussées à répondre aux besoins et demandes des individus. C'est pour cela qu'il est possible de trouver un téléphone portable qui répond parfaitement à nos besoins ou bien de trouver "un snack" qui est compatible avec notre régime sans gluten en pleine nuit.

Nous vivons sans doute dans un confort que nos ancêtres ne pourraient peut-être jamais imaginer mais il ne faut pas s'endormir dans cette zone de confort et fermer les yeux sur les vices de la société de consommation. Il faut savoir changer les vices en moins de perte et garder les vertus pour s'améliorer afin de se sentir économiquement en paix.

Journalisme, un métier exaltant

“La presse est, par excellence, l'instrument démocratique de la liberté.”
A. de Tocqueville

Étant élevée dans une famille où le journalisme a créé une ambiance particulière, car ma mère est une journaliste retraitée, j'ai toujours écouté avec grand plaisir ses histoires et ses aventures qui me semblaient toutes glorieuses.

Ce témoignage m'a appris beaucoup sur la satisfaction d'achever une interview ou voir être publié ce qu'on avait rédigé.

Comme elle est allée partout en Turquie avec des hommes politiques de son époque pour témoigner et

rapporter les événements que ma génération a lus dans des livres j'ai eu l'occasion d'entendre ses propos qui me faisaient imaginer un métier exaltant et satisfaisant. Pourtant ces dernières années, je l'entend dire plus fréquemment que son métier a perdu sa dignité, et qu'un journaliste en Turquie n'a jamais été tellement malchanceux.

Depuis quelque temps, en Turquie, il y a une énorme pression qui s'exerce sur les médias et qui découragent ceux qui aiment pratiquer ce métier: dans les journaux et la télévision, on voit le remplacement du réel par une fiction orwellienne, les journaux télévisés dont le contenu est filtré méticuleusement, des punitions graves et inadmissibles pour avoir exprimé ce qu'on pense, la timidité qui s'empare parmi les journalistes et un effort systématique pour bander les yeux du peuple.

Alors on se pose la question: liberté de la presse, est-elle possible en Turquie et dans quelles mesures?

Tout d'abord, pour que la presse soit libre, les médias doivent avoir une souveraineté économique. Même si la presse est le quatrième pouvoir de nos jours, j'admets que comme les autres entreprises, les entreprises des médias aussi ont besoin de profiter des apports économiques. Le problème c'est qu'en Turquie, tous les organes des médias sont répartis entre quelques patrons, ce qui crée un véritable monopole. Surtout avec une démocratie instable, les journalistes et les écrivains se retrouvent obligés de suivre les pas de leurs patrons. De plus, dans un empire de plusieurs grands holdings, c'est difficile pour une nouvelle association de se former: donc il est légitime de dire que ce monopole limite la diversité dans les médias et crée une uniformité.

On pourra étudier avec un exemple l'autre problème principal: ce qu'est la pression et la censure de la part du pouvoir politique. Ayant comme sujet la liberté de la presse en Turquie, il faut absolument mentionner les réseaux sociaux ayant en tête les blocages récents du Twitter et du YouTube.

Les réseaux sociaux accueillent maintenant des journalistes, des chroniqueurs, des activistes, hommes politiques, des ONG (organisations non gouvernementales) et permettent à l'internaute de non seulement suivre efficacement l'actualité, mais aussi d'exprimer ses opinions en même temps. Le gouvernement peut avoir le droit de demander la suppression d'un contenu qui marque une violation des droits de l'homme. Pourtant, c'est inacceptable de bannir un réseau social tout entièrement-

C'est intéressant, parce que quand on y pense, on comprend que bloquer Twitter est tout à fait la même chose que construire un mur: un mur physique mais destructible dans lequel on peut ouvrir une brèche... Un mur qui est construit à cause de la peur: celle de flux des idées, peur des couleurs.

Pourtant, comme l'avait dit John F. Kennedy, si l'on construit un mur de 50 mètres, on peut toujours construire une échelle de 51 mètres!..

Elif ÖLMEZ

Savourer les petits instants

“Le plus grand secret pour le bonheur, c'est d'être bien avec soi.” Fontenche”

Demandez à la majorité des gens ce qu'est leur but dans la vie et la réponse sera simple : être heureux. Cependant, le bonheur fait peur... Parce que nous ne sommes plus des enfants. Oui, bon, on a encore une âme d'enfant mais notre quotidien est là pour nous rappeler que nous avons grandi.

La vie n'est pas un long fleuve paisible, nous sommes tous amenés à vivre des épreuves difficiles, des pertes, des chagrins, des déceptions... Tant de choses nous façonnent différemment. Bien sûr, il y a des moments de bonheur, que l'on veut vivre à fond... Mais lorsque ce bonheur dure, il arrive qu'on commence à s'inquiéter. Si le bonheur est trop durable, ce n'est jamais bon, être heureux tout le temps ce n'est pas possible alors on a l'impression de craindre le moment où ce sentiment vivifiant va s'épuiser. Nous avons peur du bonheur durable parce que nous craignons qu'il ne soit pas éternel. Il est évident que la pire méthode est de ne pas profiter du bonheur que l'on vit à cause des malheurs que l'on pourrait vivre dans l'avenir. Donc, pourquoi être heureux, passer de bons moments, avoir une belle vie devrait effrayer ? N'est-il pas vrai qu'en effet on devrait plutôt s'en réjouir ?

En fait, ce n'est pas si difficile de se contenter de petits moments de bonheur, de savourer les petites victoires affectives. Le bonheur se trouve dans des petits instants, des fragments de temps pour ceux qui savent le découvrir : dans un fou rire entre amis, dans un carreau de chocolat, dans un repas avec une famille réunie, dans un baiser, dans une valse avec son grand-père, dans une étreinte, dans un sourire, dans un esprit ailleurs, dans un souvenir heureux, dans une amitié foisonnante, dans une conversation sincère, dans un sentiment efflorescent et effervescent, dans un bon plat, dans une fête, dans une personne, dans une photo, dans une victoire, dans un encouragement, dans un compliment, dans un texte touchant, dans un livre, dans les yeux de l'autre, dans un partage d'émotion, dans un amour naissant, dans un lien solide, dans un but atteint, dans une musique, dans une envie ou un désir, dans une main serrant la nôtre, dans un film émouvant, dans certains mots lus ou entendus marquant notre esprit, dans une mélodie jouée avec passion, dans l'autre et en soi, dans tous ces moments de partage, dans tous ces sourires, dans tout ce qui nous donne la force de nous lever le matin tout en nous faisant sentir que la nouvelle journée nous promet des sources à amplifier notre enthousiasme afin de nous aider à fuir ou oublier nos soucis et nos ennuis.

Le bonheur paraissant si lointain à la fois est en effet caché partout, même tout près; il attend à être découvert à condition qu'on soit doté des capacités indispensables qui nous permettent de rendre possible cette découverte qui pourrait alléger nos charges quotidiennes.

IŞIL KIZILDAĞ

Comment Préserver nos Forêts ?

“Les forêts précèdent les peuples, les déserts les suivent.” François René de Chateaubriand

Nous savons tous que la table sur laquelle on mange, la chaise qui nous sert à relâcher nos jambes ou même ce papier-là sur lequel vous lisez cet article ont une souche commune : les arbres. On utilise certaines parties des arbres pour fabriquer ces objets ; mais mon intention n'est pas de vous raconter toute cette histoire. Je veux seulement attirer votre attention aux erreurs qu'on fait avant, pendant et après le processus de la production.

Tout d'abord, il faut corriger une grave faute qui est celle de penser qu'on peut abattre tous les arbres, sans aucune règle. Si c'était vrai, alors les arbres qu'on appelle « nos poumons » ne seraient pas très différents de « ceux d'un accro de tabac ». Les forestiers sont conscients de cela et seulement les arbres assez vieux sont coupés. Ce à quoi on doit faire attention dans cet incident est d'avertir les gens, surtout les campagnards, de ne pas abattre les arbres inconsciemment et d'être plus attentif en appelant l'aide des forestiers officiels qui ont la formation nécessaire.

Ensuite, on aperçoit souvent des gens qui emploient une hache en massacrant les arbres. Ces opérations d'abattage, sans savoir les techniques, sont très dangereuses vu que ça peut abîmer les arbres et dans un état de ruine, l'arbre ne peut ni faire photosynthèse ni peut être utilisé comme bois en menuiserie. Ce massacre est en fait un délit et doit être dénoncé au Ministère des Eaux et Forêts.

Enfin, bien qu'il y ait d'autres sujets assez importants, je veux attirer votre attention à un dernier : le recyclage. En tant que pays en voie de développement, nous sommes bien parmi les derniers par rapport aux autres pays du monde pour lesquels ce sujet a une importance vitale ; ce qui est parfois reconnu par les municipalités et souvent négligé par la plupart des individus. En effet, en recyclant, on protège les arbres ainsi que notre argent, les papiers recyclés coûtent moins cher ; l'écologie profite beaucoup des projets de recyclage et surtout il faut souvent rappeler aux gens que la forêt est l'habitat des innombrables animaux. Protéger la nature et l'environnement naturel assure à l'humanité une situation où il n'y a aucun perdant ! Je sais bien que c'est très dur de diffuser cette mentalité mais avec un esprit anticipateur, on remarquera que les bénéfiques dépasseront ce qui semble être une perte ou un avantage matériel dont on a dû se passer.

Il nous est indispensable de reconnaître qu'à part la protection et la sauvegarde de nos forêts, il faut savoir les étapes suivantes de nos responsabilités afin d'au moins garder la pureté de la nature et de l'air. Je vous invite tous à faire l'effort nécessaire pour protéger nos forêts, afin qu'elle nous protègent autant avec tous les avantages qu'elles nous offrent à condition que nous sachions en être conscient.

Berke ALIKAŞIYOĞLU

Le romantisme, ressentiment de tous les temps

“L'âme se tait quand l'esprit la regarde.” P. Claudel

Leonardo da Vinci - Painting Battle of Anghiari

L'époque moderne, ce qu'on appelle aussi "les Temps Modernes", est une période commençant avec les grandes découvertes qui annoncent le XXe siècle. C'est l'époque des changements qui se produisent dans des secteurs différents, ou bien nous pouvons admettre que cette époque moderne n'est pas un symbole du changement absolu, mais elle prépare les mutations radicales. Quand même, est-ce qu'on peut affirmer que les temps modernes inspirent aussi les sentiments néoromantiques ?

Quels sont les éléments de l'époque qu'on pourrait expliquer suivant les sentiments du romantisme classique du XIXe siècle qui se reflètent dans les esprits contemporains et qu'on pourrait appeler néoromantisme ?

Il faudrait d'abord qu'on se pose la question : C'est quoi le "néoromantisme" ? C'est la vie intérieure et les émotions qui transpirent avec le développement du naturalisme en une observation des réactions sentimentales suivant les conditions vécues dans le monde moderne. Donc, premièrement, les principaux phénomènes historiques associés à la modernité comme le capitalisme, l'humanisme, la politique au niveau des États-Nations, ont été préparés depuis longtemps créant une nouvelle étape historique. Par exemple, avec le développement du capitalisme dans l'économie, avec les classes inégales, il se forme une économie avant tout agricole et rurale qui est basée sur un système social et politique féodal, ce qui sera l'essentiel d'un système politique créé par les États-Nations. En fait, on peut définir cette époque comme une société d'ordres en regardant les conditions économiques du peuple. Ensuite, avec ce nouvel acteur social, on peut observer que les nouvelles valeurs idéologiques viennent de la bourgeoisie. Toutefois, les valeurs traditionnelles comme l'honneur et la réputation des nobles ou bien l'honnêteté, sont celles qui sont représentées comme idéologie dominante, justifiant la permanence d'une société ancienne.

Suivant un autre point de vue, il est impossible de nier que les Temps Modernes sont une période artistique ayant des liens surtout avec la Renaissance. Plusieurs changements dans la religion avec la Réforme; et dans la philosophie avec l'apparition de l'humanisme. Ce sont des variétés culturelles qui ont créé une nouvelle vision de l'Homme et de la société : déception suivant les grands changements des valeurs morales dégradées, et actuellement l'incertitude devant un avenir matérialiste fondé sur l'argent, un sentiment de faiblesse et de découragement à cause des crises économiques et du chômage; voilà ce qu'on peut accepter comme inspiration néoromantique. En effet, bien avant le XIXe siècle les changements médiévaux aussi avaient influencé les gens de la même manière : leurs émotions aussi sont fortes surtout à cause des guerres, ils étaient autant désespérés aussi à cause des guerres de religion.

Donc on peut juger que la conception romantique peut être aussi de tous les temps futurs car il y aura toujours des événements politiques, des phénomènes socio-économiques qui vont pousser l'homme à s'exprimer, à montrer, et à écrire ses sentiments réactionnaires. Le romantisme, c'est se laisser porter par ses émotions sans calcul ni hypocrisie. Comme des fleurs bleues, le romantisme peut symboliser la mélancolie qui tient du bouleversement de l'époque ou bien de l'espoir grâce à une nouvelle perspective de vie possible.

Les Hauts Lieux Privilégiés de l'Apprentissage

“Musée, espace d'une culture de perfectionnement durable.”

Le musée est un lieu dans lequel sont collectés, conservés et exposés des objets dans un souci d'enseignement et de culture. Les musées sont souvent spécialisés sur un sujet et il en existe principalement cinq grandes catégories: les musées d'art, les musées d'histoire, les musées de science d'histoire naturelle, les musées de la technique et finalement, les musées d'ethnologie. Dans une époque où on peut acquérir à peu près toutes les connaissances dans l'espace internet, quel peut être l'intérêt des musées?

Tout d'abord, les musées nous permettent d'établir un contact tangible avec les pièces exposées. Depuis qu'internet a été inventé, on a pour ainsi dire une bibliothèque infinie à la maison dont on peut profiter les ouvrages quand on veut. La facilité qu'internet a apportée a causé l'abaissement de l'importance qu'on donne à la relation avec la source actuelle des informations. Pourtant les musées sont bien catégorisés en fonction de leurs offres et chaque catégorie de musées a une différente relation réelle à présenter aux visiteurs. Par exemple, de nos jours, on a la chance d'aller sur Google et pas seulement voir ce que Michel-Ange a peint sur le plafond de la chapelle Sixtine mais aussi apprendre tout sur ces peintures. Pourtant, évoquera-t-il les mêmes stimulations chez les spectateurs autant que voir les fresques en réalité, ou bien les informations acquises sur internet ne seraient-elles pas banales comparées à celles obtenues lors d'une visite? Surtout pas; voir une oeuvre artistique en réalité impressionne plus vivement le spectateur. Par conséquent, les musées sont essentiels pour évoquer des stimulations visuelles au-delà du fait d'apprendre des informations plus vivantes sur place.

Deuxièmement, surtout dans l'enseignement scientifique, l'apprentissage théorique doit être accompagné par l'observation à travers les expériences pour mieux incorporer les informations. C'est dans ce domaine là qu'on se sert des musées. On a déjà parlé des plusieurs types de musées; chaque catégorie correspond aux différents types d'apprentissage réel. Par exemple, Deutsches Museum à Munich est l'un des plus grands musées des sciences et de la technique dans le monde qui possède en particulier une impressionnante collection d'aéronefs fabriqués par l'Allemagne ou à l'étranger par des ingénieurs et techniciens allemands. C'est dans un tel espace que l'éducation théorique de l'ingénierie devient pratique à travers plusieurs maquettes, répliques et tant d'autres productions exposées. Ainsi, les musées servent comme domaines supplémentaires à l'apprentissage et au savoir bien ancrés.

En conclusion, les musées sont importants non seulement dans la mesure où on peut vivre une expérience très concrète avec les pièces représentées mais aussi on pourrait y rendre parfait l'apprentissage à travers l'observation des représentations contemporaines ou bien anciennes afin de répondre aux nécessités d'une culture de perfectionnement durable.

Zeynep ÜLGÜR

İhtimaller

“ Replikler yazılıdır. Halbuki ne zamanı belirli ne de oynayanlar istekli.”

İhtimalleri düşünsenize, bir de ihtimallerin gerçekleşme olasılığını. Ne kadar düşük olursa olsun o oran, elbet çalışırız, süslemeye. Geri gelebilir diye nelerden vazgeçeriz. Bizim hayallerimizde o güncü senaryo hazırdır, çoktan. Replikler yazılıdır. Halbuki ne zamanı belirli ne de oynayanlar istekli. Kimsenin umutlu olamadığı şu zamanda boşu boşuna heyecanlanırsınız ve işte o zaman başlar en büyük yalanlar. Bir de ona değil, kendine söylenen yalanlar. Bir daha düşünmeyeceğimize dair yüzlerce yeminden iki dakika sonra kiminle olduğunu merak ederiz hani. Çaresiz sıfatını yakıştıramaz kimse bize; çünkü biz, kendimize inançlı diye sesleniriz. O batıl diye beden bulan her inanç umut katar bize. Belirli saatlerde dilek diler, belirli şeylerle hayal kurarız. Bizi bizden daha iyi tanıyana değil "falıcı" sıfatıyla atıp tutanlara bel bağlarız. Geçmişimizden öğrendiklerimizle değil; burç yorumunda yazanlara göre devam ederiz. Neden ? Çünkü besbelli çaresiziz.

Irmak ILGAZ

Kaç kere?

“ Kaç gözyaşının sebebi oldu o? Kaç kere bozuldu makyajın gereksiz bir nedenle? ”

Boşversene, hatta bitir bu gece. Zamana bırakma, kontrolü üstlen şu saniye. Ağırlığını koy, uzaklaş inanmayanlardan. Düşünsene kaç gece gökyüzüne bakamadın, ona ağlayıp uyumaya çalıştığın için. Kaçırдың yıldızları, esintiye hissedemedin bedeninde. İncancının yüksek olduğu kaç tane dileği ona harcadın, göz ardı ettiğin ihtiyaçlarına kavuşamadın belki de. Öncelik belirleyemedin. O muhteşem şarkıları onu düşünerek anlamsızlaştırdın. Gereksiz kaç cümleye, hak ettiğinden fazla kafa yordun sırf o söyledi diye. Hatta sarhoşken saçmaladığında bile. Kaç gözyaşının sebebi oldu o? Kaç kere bozuldu makyajın gereksiz bir nedenle? Anıların canlanmasını diye gidemediğin kaç mekan var? Kaç park, kaç ta, kaç tane sokak var girişinden döndüğün? Bir hatırlasana, o övgüler aldığın yazıların kaç tanesine konu yaptın onu? İsim vermemek için hangi sıfatları taktın ona? Nelerle betimledin özelliği olmayan o gözlerini? Kaç tane içi temiz, seni gerçekten seven insanı geri çevirdin, sırf ona benzemiyor diye. Hangi arkadaşlarının en mutlu anlarını dinleyemedin onu düşünmekten? Hangi konularda başarısız oldun, dikkatini toplayamadığın için? Neleri geride bıraktın sırf onun gelebilme ihtimali için? Kaç kere yalan söyledin "Ben iyiyim!" diye? Kimlere sahte güldün, karşında onun gülüşü yok diye. Bu soruları kaç kere düşünüp farkına vardın boşa zaman harcadığını? Kaç kere kararlı olabildin "unutacağım" diye. Peki ya kaç kere başarabildin !?

Irmak ILGAZ

Heurs et Malheurs des Progrès

“Il ne peut y avoir de progrès qu'intérieur. Le progrès matériel est un néant”
Julien Green

Les progrès pendant toute l'histoire de la civilisation nous ont amenés à aujourd'hui. De la découverte du feu aux technologies de l'informatique, certains déroulements ont raccourci les routes, certains ont propagé la connaissance, d'autres ont démolé les remparts et quelques uns ont causé la formation des classes sociales nouvelles. Le peuple croit que les développements ont toujours conduit vers un avenir meilleur et idéal où la vie fut juste et facile. En fait, on doit observer si tout progrès a contribué à libérer l'homme?

Tout d'abord, sans observer la nature des progrès, il est impossible de déterminer la civilisation parce que l'homme a construit ce que nous appelons « civilisation » en superposant les connaissances, les

découvertes et les inventions. En apprenant l'agriculture, il a adapté son environnement à lui-même et l'histoire de la civilisation a commencé, il y a dix mille ans. En inventant la roue et après beaucoup de temps le compas, le transport est devenu facile et le commerce s'est développé et a créé l'invention de l'écriture et de l'argent qui ont ainsi créé « le miracle grec ». Vu que les valeurs comme la liberté d'expression et l'égalité sont la base des sociétés modernes d'aujourd'hui, nous pouvons dire que la Grèce antique a marqué le point de départ de la démocratie contemporaine. En plus, cette liberté en Grèce antique a produit la philosophie et le théâtre. D'ailleurs, la Renaissance, la redécouverte de la philosophie en occident et le progrès de la littérature issu de là marquent aussi une période importante qui a été soutenue par l'usage de l'imprimerie venant de Chine en Europe.

Les progrès ont supprimé les obstacles devant l'homme car la logique des progrès s'explique toujours par les besoins de l'homme. Le feu et l'électricité répondent au besoin de lumière et de chauffage, les places fortes et les armes sont pour la protection, la science et l'art pour comprendre le monde et l'être humain. Au surplus, les développements en médecine qui sauvent les vies sont considérés aujourd'hui comme des miracles qui en effet doivent leurs débuts à l'invention du vaccin. Ce fut en même temps les débuts d'une conception de liberté contre les maux provenant de la nature.

Malgré tous les intérêts, les progrès depuis la découverte du feu ont fait de l'homme un dépendant de certains standards car en nous adaptant aux nouvelles technologies, nous les rendons indispensables. Par exemple, les réseaux sociaux sont des cages dans lesquelles nous entrons volontairement : nous permettons volontiers qu'on sache toutes nos informations qui sont en rapport avec notre vie académique et privée. La dépendance du progrès n'est qu'une situation de 21e siècle; quand le peuple a abandonné la vie plus ou moins libre avec l'agriculture, il est devenu engagé aux exigences de la vie urbaine et de plus indigent cherchant aide et protection.

Bien plus, la vitesse du progrès augmente d'un siècle à l'autre car ce qui pousse l'homme à découvrir et à inventer des usages nouveaux ce sont les menaces et la compétition. Nous voyons que la technologie aussi se développe surtout avec une grande vitesse pendant les temps de guerre. Même en périodes de paix, la priorité des pays c'est l'armement. La poudre était seulement un élément de jeu avant l'utilisation en technologie militaire. La bombe nucléaire n'est-elle pas une conséquence du progrès technique nécessité par la guerre? Tous ces développements libèrent-ils vraiment l'homme ou libèrent-ils une part des humains pour un certain temps?

Les êtres-humains ne sont pas capable de survivre dans la nature comme des animaux, en fait, ils ont le talent de se développer et fonder la civilisation pour se protéger et continuer à vivre dans la paix. Les besoins obligeront toujours l'homme à découvrir et inventer des moyens nouveaux mais ils devront absolument penser aux bienfaits s'ils veulent changer tout ce qui aujourd'hui affecte le bien-être. Pour réaliser un tel projet il faut se rappeler que tous les progrès ne libèrent pas l'homme; pourtant pour la vrai liberté le progrès humaniste est nécessaire. Sans le progrès respectant le facteur humain l'homme sera toujours asservi par la nature des choses comme dans les temps primitifs.

Amerika'da Okumak: Hayal mi, Kabus mu?

“... dediğim gibi, gerçekten istiyorsanız ve bazı şeylerden fedakarlık etmeye razıysanız stresli ama heyecanlı bir süreç sizi bekliyor.”

Üniversiteyi Amerika'da okumak için hazırlanmaya bu sene başladım. Ekim başından beri içinde olduğum yoğun tempodan öğrendiğim tek bir şey var, o da şu: Ne notlarınızın yüksek olması, ne SAT puanınız, ne de yazdığınız

kompozisyonlar... Amerika'ya hazırlanabilmek için sahip olmanız gereken en önemli şey çelik gibi sinirler!

uzun zamandır düşünüyordum. İyi bir okula girebilmenin de ne kadar zor olacağını aşağı yukarı tahmin etmiştim. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar çok şeyden fedakarlık etmem gerekeceği hiç aklıma gelmemiştir (işin maddi kısmını saymıyorum bile). Bu yüzden, aranızda bu zorlu yola başlamayı düşünen varsa bir süre hafta sonu arkadaşlarla buluşmamayı, vizyona giren bazı filmleri kaçırmayı, okumak istediğiniz

kitapları ertelemeyi göze almaya hazır olmalı. Belki de ben zamanımı

yeterince planlayamadım ama hem okul notlarını yüksek tut, hem SAT'ye hazırlan, hem

de ders dışı aktivitelere zaman ayır derken maalesef sosyal hayatımı askıya almak zorunda kaldım.

Tüm bu söylediklerim yine de gözünüzü korkutmasın. Eğer gerçekten istiyorsanız ve hedefinize konsantre olduysanız, Amerika'ya hazırlık süreci kendinizi tanımak için gerçekten çok iyi bir fırsat. Okulda sınav haftasından çıkıp, cumartesi derse, pazar da denemeye girdiğiniz zamanlar olabiliyor. Ama o pazar denemeden çıkınca insan kendiyile gurur duymadan edemiyor. Ben bu süreç boyunca sınırlarımı keşfettim; kendimi ne kadar zorlayabiliyorum, hangi noktada ara verme ihtiyacı duyuyorum, bunları öğrendim.

Bu saydıklarım işin sadece akademik tarafı. Denemeler ve dersler devam ederken bir yandan da okulları araştırmanız gerekiyor. Sizin için "best fit" olan, size en uygun okulu bulmak için bir sürü üniversiteyle ilgili bilgi toplamanız gerekiyor. Bu aşamada size yardımcı olması ve sizi yönlendirmesi için bir danışmanla çalışmakta yarar var. Danışmanınız sizi bu süreçte daha iyi tanımaya başlıyor ve belki de en büyük destekçilerinizden biri oluyor. Dolayısıyla, kendinizi yanında rahat hissettiğiniz birini seçmek çok önemli. Danışmanınızın verdiği anketler yardımıyla ve aklınızdaki "ideal okul" fikriyle okul listenizi hazırlamaya başlıyorsunuz. 12. sınıfın başında da okullar için kompozisyonları yazmaya başlayıp, Ocak ayı itibarıyla başvurularınızı tamamlıyorsunuz. Ondan sonrası da heyecanlı ve gergin bir bekleyiş.

Gördüğünüz gibi eğer üniversiteyi Amerika'da okumak istiyorsanız zor ve uzun bir döneme hazır olmanız gerekiyor.

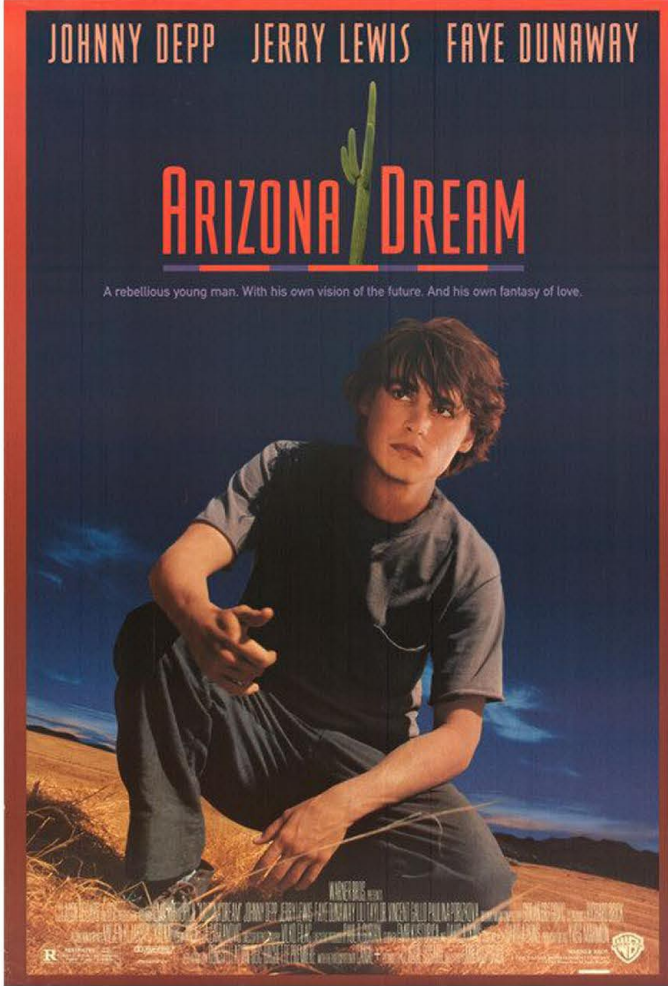
Ama dediğim gibi, gerçekten istiyorsanız ve bazı şeylerden fedakarlık etmeye razıysanız stresli ama heyecanlı bir süreç sizi bekliyor. Her şeyden bıktığınız anda bile kendinizi hayalinizdeki okulun kampüsünde hayal etmek size devam etmek için gereken enerjiyi veriyor.

Evin FİGEN

Yugoslavya'yla Dağılan Emir Kusturica

“Balık düşünmez çünkü o her şeyi bilir” repliğiyle 'her şeyi bilseydik düşünmeye devam eder miydik?' gibi sorular akla getirirken insanı hüznem sürükleyen, bir dolu çingene kahramana sahip olmamasına rağmen düşük temposu hariç yönetmenin çizgisinden pek şaşmadığı bir filmidir.”

Time Of The Gypsies, Underground, Arizona Dream, Black Cat White Cat ve Life is a Miracle gibi filmleriyle Balkanların en tanınmış yönetmelerinden biri olan Emir Kusturica, maalesef sanatından çok siyasi duruşuyla gündeme gelen bir isimdir. Daha filmlerinden bahsetmeden bile kafa karıştıran politik davranışlarıyla insanı polemige sürüklemeyi başarmasından dolayı onun sinema ve müzikteki yerinden, kişiliği ve geçmişine değinmeden bahsedemeyiz.

1954'te Saraybosna'da Müslüman bir ailede doğmuş, Bosna Savaşı'nda Yugoslavya'nın bütünlüğünü savunurken kendini Sırbistan safında bulmuş, savaştan sonra Bosnalıların savaşı çok abarttığını ileri sürmüştür. Babasının komünist olmasından dolayı kendini ne Müslüman ne de Boşnak olarak gördüğünü, her zaman bir Sırp olduğunu söylemiş ve elli bir yaşında Ortodoks kilisesinde din ve ardından isim değiştirerek tam bir Sırp olmayı başarmıştır. Bu sebeplerden ötürü Kusturica, Bosna Hersek'te Slobodan Milošević'in dublörü lakabını almıştır. Sırf Boşnaklar değil, Kusturica çeşitli sebeplerle Hırvatlar, Romanlar, Slovenler ve hatta Sırp tarafından bile sevilmeyiz. Sağcılar onu kominist, solcular ise Sırp milliyetçisi olmakla suçlar. Slavoj Žižek, onun hakkında "Kusturica, Batı'ya Balkanlarda görmek istediği şeyi gösterdi" der, onu ' Batı dünyasının şaklabanı ' olarak niteler ve Yugoslavya'da yaşananların dünya tarafından yanlış anlaşılmasına katkıda bulunmakla suçlar. Filmleri ülkemizde tutulmasına karşın kendisi Türkiye'de de politik görüşleri nedeniyle sevilmeyiz. (Zaten geçtiğimiz yıllarda Antalya Film Festivali'nde bu konuyla ilgili bir polemik yaşanmıştı.) Aslında Yugoslavya'ya gönül vermiş bir adamdır ancak bu sevgi, Yugoslavya'nın parçalanmasıyla onu aşırılığa sürüklemiştir. En sonunda,

20. yüzyılın sonunda Avrupa'nın ortasında gerçekleşen katliamı haklı göstermeye çalışan bir figür olarak karşımıza çıkmıştır.

Bütün bunlara rağmen Kusturica'nın yaratıcılığının yadsınamaz, kendine özgü rengarek bir tarz yaratmayı başarmış, oldukça yetenekli bir yönetmendir.

Emir Kusturica filmlerinde sıkça çingenelere yer verir ancak onun filmlerini Roman kültürünü anlatan filmler olarak görmemek lazım çünkü Kusturica çingeneleri kendi hayal dünyasında nasıl yaşatıyorsa o şekilde beyaz perdeye aktarır. Filmlerinin her sahnesi bir ressam elinden çıkmış gibi duran yönetmen, sinemada yüksek teknolojinin görsellikte rolünün çok önemli olmadığını iyi bir örneğidir. Her eserinde belli başlı hayvan veya objeleri farklı sahnelerde sıkça kullanarak onları semboleştirir. Örneğin hayvanlardan uçan balık, araba yiyen domuz, eşek, kaz, kaplumbağa, hindi; bunlar dışında kırmızı top, İtalya'daki Duomo katedrali, gelin duvağı gibi nesnelere ve yapılar pek çok filmde karşımıza çıkar. Bütün bunlar içinde en akılda kalıcısı ise iki en ünlü eseri kabul edebileceğimiz filmde (Underground ve Time Of The Gypsies) çarmıha gerilmiş İsa figürünün ters yerleştirilmesidir. Küçük ayrıntılarla gizlediği politik mesajlar çok tepki almakla beraber yönetmenin zekasını ortaya koymaktadır. Görselliğinin yanında filmlerinde Balkanların folk müzikleri ön plana çıkar. Underground, Arizona Dream ve Time Of The Gypsies filmlerinin müziklerini Goran Bregović, diğerlerinde ise Emir Kusturica & No Smoking Orchestra adlı grubuyla kendisi yapmıştır. Senaryolarındaki trajediye rağmen Kusturica filmlerinde güldürü unsurunu hiç eksik etmez.

Benim ilk izlediğim ve uzun süre etkisinden çıkamadığım Kusturica filmi, 1988 yapımı (Yugoslavya dağılmadan önce çekilen) Time Of The Gypsies'di. Seyrettikten günler sonra bile aklımda filmin sahnelerini evirip çeviriyor, bir yandan da neden bu

filmden bu kadar etkilendiğimi düşünüyordum. Sonraları, Time Of The Gypsies'in senaryo ve görsel yönden alıştığım Hollywood ve Batı Avrupa festival filmlerinden çok farklı olmasının bende bir çeşit şaşkınlık ve hayranlığa sebep olduğu sonucuna ulaştım. Hollywood'un çoğu zaman, eğlendiriciliğinin yanında ilk yarım saatinden sonunun mutlu mu yoksa üzgün mü biteceğini tahmin edebildiğim veya daha az izlenme kaygısı güttüğü için sanatsal yanı ağır basan soluk renklere boyanmış Avrupa sinemasının (her ne kadar İnsan Hakları, ayrımcılık vb. hassas ve toplumsal konular işlese bile) Emir Kusturica'nın Balkan kültürüyle harmanlanmış çingene hikayesine göre duygusal ve insani yönden daha zayıf olması bu farkların başında gelir. Diğer yandan Time Of The Gypsies benim için senaryo ve teknik açıdan her sahnesiyle benim için bir bilinmeyendi. Üstelik Kusturica'nın yaklaşımının realist olmayışına, dahası her filmde olağanüstü öğelere de yer vermesine rağmen Çingeneler Zamanı'nın kurgusu son derece gerçektir ve ben filmdeki trajedilerin, yabancı olduğum hayatların gerçekleri olduğunu düşünmüştüm. 90lar ve 2000lerde duygusal yanı bu kadar kuvvetli bir film daha çekmedi.

Tek Hollywood filmi olan 1992'de çektiği Johnny Depp, Lili Taylor, Jerry Lewis ve Faye Dunaway'in başrollerinde oynadığı Arizona Dream tüm filmleri içinde en sürrealidir. Amerikan rüyası, insanın uçma hevesiyle sembolize edilmiştir. "Balık düşünmez çünkü o her şeyi bilir" repliğiyle

'her şeyi bilseydik düşünmeye devam eder miydik?' gibi sorular akla getirirken insanı hüzne sürükleyen, bir dolu çingene kahramana sahip olmamasına rağmen düşük temposu hariç yönetmenin çizgisinden pek şaşmadığı bir filmidir.

Underground, Yugoslavya'nın parçalanışını alegorik şekilde ele alan traji-komik bir yapıttır. Filmin 1995'te yayınlandığını ve hemen ardından "Hiç bir vatan parçasını uğruna ölmeye

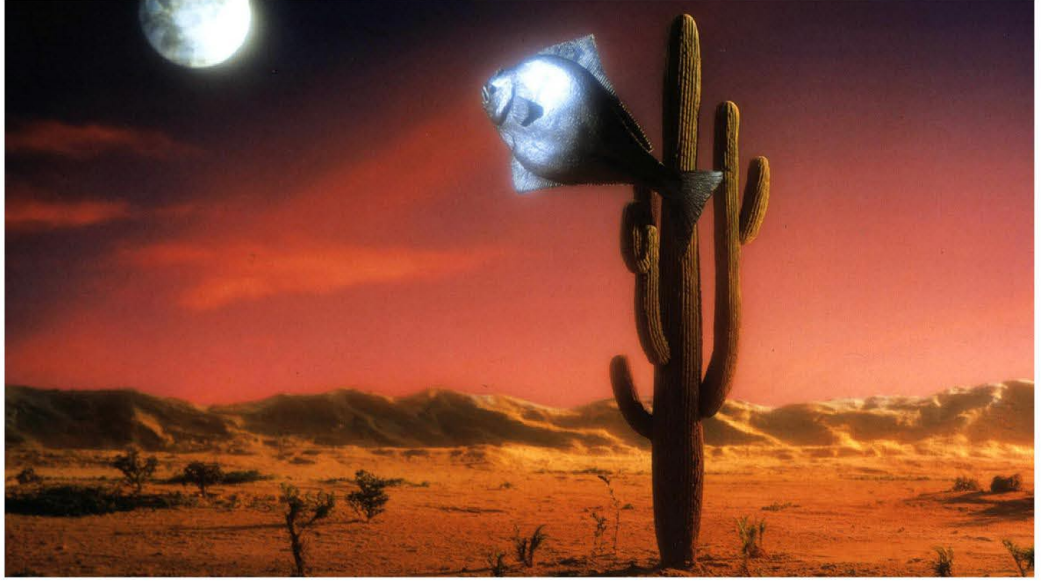
değer bulmam" sözlerini göz önünde bulundurarak aslında Emir Kusturica'nın Bosna Savaşı'na yaklaşımını yavaşta belli etmeye başladığını fark ederiz. Filmin "Bir zamanlar başkenti Belgrad olan ülkede..." diye başlaması, sonundaki "Bir kardeş, bir diğerini öldürmeden savaş savaş değildir" repliği (filmdeki iki öz kardeş üzerine dile getirilmesine karşın Yugoslavya halklarının kastedildiği çok açık) ve en son sahnesinde bir kara parçasının ana karadan koparak denizde bir kayak gibi ilerlemesi Yugoslavya'nın dağılması savaşta net göndermelerdir.

Suya sabuna dokunmayan ve sıradışı bir film olan 1998 yapımı Black Cat White Cat ise bana her Time Of The Gypsies sahnesinin neşeli versiyonları gibi gelmişti çünkü orada insanı altüst eden o semboller bu sefer güldürürken kullanıyordu. Aslında çok tipik Kusturica; çingeler, uzun uzadıya düşün sahneleri ve Balkan müziği. Konu itibarıyla romantik komedir ancak kategorize etmek filmin renkleri ve orijinallikine hakaret olur.

2004 yapımı Life is a Miracle adlı filmi ise geçmişteki tüm çalışmalarından daha çok tepki topladı çünkü yine Bosna Savaşı'nı konu alan filmde Boşnaklar karikatürize ediliyor ve yabancı medya provokatör olarak gösteriliyordu. Üstelik hedef gösterici olmakla suçlanan içeriğinin yanında Kusturica, görsel ve filmin kahramanları açısından 90larda yayınladığı eserlerinin bir tekrarından fazlası değildi.

İngilizce'de "balkanization" diye bir sözcük vardır. Bir ülkenin daha küçük devletlere ayrılması anlamına gelir. Kelimenin kökeni, önce Osmanlı İmparatorluğu'ndan kopan, daha sonra giderek bölünerek çoğalan Balkan ülkelerinden gelmektedir. Tıpkı Emir Kusturica'nın Underground filminin sonunda dediği gibi "bu hikayenin sonu yoktur".

Eğer Kusturica, eserlerinde hiç siyasi mesaj verme çabasına girmeseydi, sanat ve politikanın kendi içlerinde değerlendirilmesi gerektiği fikrini daha rahat savunabilirdim. Ancak kabul etmek lazım ki sanatçıyı kendimize yakın görüşleri olduğu zaman sevmek, benimsemek daha kolaydır. İlk seyrettiğim Kusturica filmi bile onun kim olduğunu bilerek izledim ve o zamandan beri, tüm yadırgadıklarına rağmen filmleri ve müziğinden hala inanılmaz zevk alıyorum. Yine de bu kadar aykırı bir politik duruş sergilemeseydi dünya çapında çok daha büyük bir yönetmen olarak anılacağına inandığım bir isimdir Emir Kusturica.

Davranış Bozuklukları

“Davranış bozukluğunda yapılan davranıştan pişmanlık duymak yoktur ve aşırılık söz konusudur.”

Davranış bozukluğu, geniş kontrolsüz davranışları içerir. Bunlar, karşımızdaki kişilerin en temel haklarının ve genel olarak toplumsal normların ihlal edildiği davranışlardır. Bu tip davranışlar, çoğunlukla, suç olarak sayılabilecek tutum ve hareketlerdir.

En temel davranışlar; saldırganlık, mala zarar verme, yalan söyleme ve çalma olarak tanımlanabilir. Davranış bozukluğunda yapılan davranıştan pişmanlık duymak yoktur ve aşırılık söz konusudur. Kişi yaptığı davranışların sonucu karşısında hissiz bir tutum sergiler. Bu da, davranış bozukluğunun belirtilerinden biridir.

Hepimizin bildiği birkaç davranış özelliği hakkında ben de bir yazı yazmak istedim. Mesela tırnak yemek, ellerle oynamak, tükenmişlik

sendromu gibi. Bu tür davranış bozukluklarının birçok nedeni olabilir ancak benim değinmek istediğim daha çok kişisel fikirlerim çerçevesinde. Örneğin tükenmişlik sendromu bir oyuncumuz aracılığıyla gündeme geldi fakat yıllardır çok zor durumlarda yaşamış, belki günlerce ailesini görememiş, ancak bir kişinin yaşam gereksinimlerini giderebilecek kadar maaşı alan, çok zor şartlar altında çalışan hatta bazen hayatını bile kaybeden insanlara neden böyle bir teşhis konulmuyor, o insanlar hiç tükenmiyor mu peki ! Zaten tükenirlerse de ne ailelerini ne de kendilerini yaşatamaz hale geliyorlar. Ya da tükenseler de canlarını dışlerine takarak her gün çalışmaya devam ediyorlar. Nereye kadar ? Belki aile içi bir cinnete ya da toplumsal sayılabilecek bir felaketin kahramanı olana kadar... Mesela başka bir davranış bozukluğu olan tırnak yeme alışkanlığı. Tırnak yemek sıkıntıdan olabilir,yediğinde rahatlıyor olabilir, bir çok şey olabilir. Bu davranış bozukluğu bende de olan bir şey ve ben açıkçası bilinçsizce tırnaklarımı yiyebiliyorum... Bu davranışların belirli bir tedavisi yok, bir psikiyatristle görüşülmesi gerekmekte ama tabii ki kendi iradesiyle çözebilenler de var.

Diğer yandan bir şeyin davranış bozukluğu olarak sayılabilmesi için en önemli kriterlerden biri birden çok insanda görülme gereksinimidir. Dolayısıyla tek bir kişinin davranışı üzerinden çıkaracağımız sonuçlar eksik ya da yanlış olacaktır. Öncelikli olan ise bu konuda hem bireysel hem de toplumsal bilinç düzeyimizi geliştirme çabamızdır.

Gizem ÖZEVİN

Ekolojik Felaket Kapıda mı?

“Çok geç olmadan payımıza düşeni yapıp bu güzelim dünyamızın felakete sürüklenmesine engel olalım!”

Kaynakları bitmeye yüz tutan günümüz dünyasında insanoğlunun varlığını sürdürebileceği yıllar her geçen gün azalıyor. Buna bir dur denebilir, sürdürülebilir büyüme, giderek mahvolmakta olan dünyamız için bir kurtuluş yolu olabilir mi?

Sera gazları dünyadan geri yansıyan güneş ışınlarının atmosferden çıkmalarına engel olur ve dolayısıyla dünyada fazla ısı depolanır. Dünya'nın ortalama sıcaklığı sadece 2-3 derece arttığında, kutuplardaki buzullar erir, denizlerdeki su seviyeleri yükselir. Mevcut iklime uyum sağlamış canlı türleri yeni ortama uyum gösteremeyerek yok olabilir. Kıymetli kıyı arazileri su altında kalır ayrıca çölleşme ilerleyerek insanları geçindirecek yeterli tarım arazisi kalmaz. Ülkeler elde kalan kit kaynaklara sahip çıkıp, bunları paylaşmak için feci sonuçları olan topyekün savaşlara girer. Paylaşım mücadeleleri, enerji kaynaklarını, ham maddeleri ve madenleri de kapsar.

İnsanlık tarihinin hiçbir evresinde fosil enerji kaynakları ve madenler bu denli acımasızca tüketilmemişti. Bu hızla devam edildiği takdirde 50-100 sene zarfında bütün stokların biteceğine kesin gözüyle bakabiliriz.

Sürdürülebilir kalkınma çözümünün anahtar sözcüğü olabilir.

Bunun için:

A- Yenilenebilir Enerji Kaynakları kullanarak CO2 emisyonunu çok azaltmak,

B- Geri dönüşüm çevrimleri ile değerli ham maddeleri tekrar tekrar üretime sokmak, gerekebilecektir.

Yenilenebilir enerji kaynaklarının geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması, endüstrileşmiş ve teknoloji yeteneği olan tüm ülkelerin en önemli gündem maddesi haline gelmiş ve bu konu ile uğraşan bakanlıklar oluşturulmuştur.

Güneş enerjisi, jeotermal enerji, rüzgar enerjisi, okyanus enerjisi, bioenerji ve hidroelektrik enerjisi bu YEK'in (yenilenebilir enerji kaynakları) başlıcaları olarak nitelendirilebilirler. Elbette tüm taşlılar da yenilenebilir enerji kaynaklarını kullanıyor olabilmelidirler.

Geri dönüşüm çevrimleri sayesinde, dünyanın tüm stratejik hammadde rezervlerini korumak ve tekrar tekrar kullanmak mümkün olacaktır.

Bunların en başında temiz su gelmektedir. İçme suyu evsel ve endüstriyel olarak kullanılan su ve tarımsal sulama suyu bu çerçevede sayılabilir. Su arıtma teknolojilerinin ucuzlaştırılması ve yaygınlaştırılması önceliklidir.

Kitlesel kullanılan plastikler ve değerli madenler, camlar vb. mutlaka tekrar tekrar endüstriyel kullanıma sokulabilmelidirler. Bunun için sanayi ürünlerinin, mümkün olduğunca geri dönüştürülmeye izin veren malzemelerden üretilmesi gerekmektedir. Ambalaj malzemeleri ve bilhassa kağıt esaslı ürünler için (ormanların korunmasını sağlayacağından) geri dönüşüm öncelikli bir konudur.

İdeal hedef, su arıtmayı ve ham madde geri dönüşümünü maksimize ederek ve dünya kaynaklarını daha fazla tüketmeden, uygarlığımızı sürdürebilmek, bunun yanısıra iklim zararlı gazları salgılamayan yenilenebilir enerji kaynaklarını kullanarak tüm enerji ihtiyacımızı karşılayabilmektir.

Ayrıca denizlerimizin dengesini korumamız da hayattır. Denizleri kirlenmeye ve zehirleyici atıklardan koruyarak ve aşırı avlanmadan sakınarak muhafaza etmeliyiz. Keza toprağı ve atmosferi, zehirli atıklarla kirlenmeye engelleyen teknolojiler kullanmak, olmazsa gelişmiş filtreleme ve arıtma sistemleri ile zehirli atıkların doğaya karışmasını engellemek zorundayız.

Unutulmaması gereken noktalardan biri de dünya nüfusunun dizginlenemeyen artışıdır. Mevcut uygarlık seviyemizde, 4-5 milyar üzerindeki bir insan nüfusunu dünyamız, kendini yok etmeden beslemek imkanına sahip değildir. Sürdürülebilir kalkınmayı eninde sonunda teknik olarak başarsak bile, limiti aşmış insan nüfusu, er geç dünya üzerindeki tüm yaşamı tehdit edecek bir

faktör haline gelecektir. Halihazırda 7 milyar bulmuş insanlık aleminin, nüfus artışını durdurmayı, hatta 4-5 milyarlık bir sınırı geri çekmeyi başaramazsak, yaklaşık yüzyıl sonra benzer yaşam standartlarına sahip yeni bir gezegen bulmak zorunda kalacağımızı söylemek abartılı olmayacaktır. geç olmadan payımıza düşeni yapıp bu güzelim dünyamızın felakete sürüklenmesine engel olalım!

Mehmet Rıza ARSEVEN
Yazı Kulübü

The Ringo Jets-Trj

İstanbul'un Bağrından Saf Rock'n Roll?

Album Eleştirisi

“Yeni bir albüm eleştirisiyle tekrar merhaba!”

Geçen sayıdaki Pearl Jam eleştirisinin aldığı olumlu yorumlar sonucu albüm eleştirisi serisine devam etmeye karar verdim, o yüzden öncelikle herkese teşekkürler. Bu sayıda tanıtacağım albüm ve grup, gerçekten çok heyecan verici. İstanbul'un göbeğinden kulaklarımıza şenlik yaşatan iki adam ve bir kadından oluşuyor bu grup. Onları bu kadar özel yapan faktör ise şüphesiz yaptıkları saf garage rock. Alternatif Türk müzik sahnesiyle haşır neşir olmaya başladığım zamanlarda hemen gözüme çarpmıştı The Ringo Jets. O zamanlar sadece beş şarkı kaydı ve tek tük canlı kayıtlara ulaşmıştım. Bir albüm yoldaydı. O albüm yıllar sonra raflarda yerini aldığına ise yaklaşık iki yıllık bekleyişin hakkını vermiş olmalarının mutluluğu, saf garage rock tınlarının verdiği heyecanla birleşti ve belki de son 10 yılın en güzel Türk grubu resmen doğdu.

oluşuyor dedim. Biraz da onlardan bahsetmek istiyorum. Öncelikle benim en çok dikkatimi çeken, grubun davulcusu Lale Kardeş. En çok dikkatimi çekenin Lale olmasının nedeni, kendisinin gruba kesinlikle çeşni olsun, kadın davulcu olsun diye alınmamış olması. Grubun lokomotifini diyebilirim kendisi için. Gerçekten çok sağlam bir eğitimden geçmiş, zira dayısı bir caz davulcusu ve kendisi de caz davul alanında konservatuar mezunu.

Kısa bir araştırma ile kendisinin daha önce Fairuz Derin Bulut ile çaldığını da öğrenmiş oldum. Lale aynı zamanda çoğu şarkının vokal bölümlerini de üstleniyor ve inanılmaz enerjisiyle hem o komplike davul bölümlerini hem de yüksek-alçak fark etmeksizin vokal bölümlerini ustalıkla hallediyor. Lale'den sonra Deniz Ağan'dan bahsedebiliriz. Kendisi TRJ'nin gitaristi. Deniz'in sesini duyduğum anda, aklıma Josh Homme'nin ilk Quenns of the Stone Age albümlerindeki sesi aklıma geldi. Dinleyenler ne demek istediğimi anlayacaktır sanıyorum. Son elemanımız ise Tarkan Mertoğlu, diğer gitarist. Grubun verdiği röportajlara bakacak olursak, kendisi müzikal anlamda diğerlerine oranla biraz daha deneyimli. Blues'a çalan bir ses rengi var ki bu da sert gitar bölümleriyle çok tatlı bir uyum oluşturuyor. Grupta dikkat edeceğimiz gibi bass gitar bulunmuyor. Açıkcası eksikliği de hiç hissedilmiyor, zira gitar tonları çok uyumlu kaydedilmiş. Canlı performansta bu eksikliğin sırtmamasını ise Tarkan ve Deniz'in yeteneği ile açıklamak isterim.

Bu sefer şarkılara derinden girip notlamak yerine her birine genel bir yorum yazmak istiyorum, tanıtım bölümü yeterine uzun oldu çünkü. Bu yeni ve dinlenilesi grubu, önyargılardan olabildiğince uzak, en başından herkesin dinlemesini istediğim için böyle bir yönetime başvurmak istiyorum.

Albüm, grupla aynı adı taşıyor ve TRJ Anthem ile açılıyor. Açıkcası ilk albümlerin ilk şarkısı her zaman ister istemez bir vitrin

gibidir ve albümün devamının akıcılığı bakımından büyük önem taşır. Bu şarkıyı da sağlam ve grubun rengini başından belli etmesi yönüyle samimi bir açılış olarak değerlendirebiliriz. Hemen ardından gelen Kick the Ball'ın gitar riffinin Nirvana esintileri ve Deniz'in grunge sesi beni çok memnun etti, ilk şarkının yarattığı enerjiyi bir üst seviyeye çıkarmayı başardı. Üçüncü şarkı Ways ise albümün en iddialı şarkılarından biri, benim de açıkcası favorim diyebilirim. Albümün en güçlü noktalarından biri ve dördüncü şarkıya olabilecek en yüksek enerjiyle geçmemizi sağlıyor. Dördüncü şarkı ise tanıdık bir rock ballad'ı: Heart Full of Soul. Jeff Beck ve Jimmy Page'i bir araya getiren bu The Yardbirds şarkısı, albümü

frenleyen şarkılardan. Fakat fren kelimesi yanlış anlaşılmasın, zira üst üste üç hiper şarkıdan sonra bir dördüncüsü kulakları yoracakken, bu şarkı seçimi dinleyicinin de soluklanmasını sağlıyor.

Enerji düşmüşken tekrar havaya sokmak görevi beşinci şarkı The Place'e ve Deniz'e düşüyor, ve bir anda tepeye çıkarmak yerine aşamalı ve kulakları yormayan, beyni sarsmayan bu şarkı, üçüncü parçada bıraktığımız enerjiyi bize geri kazandırıyor ve doğrudan albümün bir diğer incisi olan The Stomper'a geçiyoruz. Bu şarkının klavyeleri İtalyan Enrico Gabrielli tarafından kaydedilmiş, grup albümün bir kısmını da İtalya'da tamamlamıştı zaten. Klasik bir blues ana bölümünün üzerine gelen vokaller ve hemen ardındaki enfes klavye solosu, bu şarkıyı benim kişisel listemde ikinci sıraya attı. Hemen ardından yedinci şarkıya geçiyoruz. Bu şarkı da bir cover; The Rolling Stones ile özdeşleşmiş, Shake Your Hips -ki aslında 60lardan bir blues şarkısıdır aslen kendileri. Mick Jagger bu yoruma ne derdi bilmiyorum ama bu zor görevi TRJ Lale önderliğinde gayet güzel kurtarmış. Tabii ki bir Rolling Stones enerjisi almak mümkün değil, ama kimse onlardan böyle bir performans beklemiyor zaten. Bu "ara"dan sonra, enerji kaldığı yerden devam ediyor, hem de Red Hot Chili Peppers'in son albümündeki perküsyonları üstlenen Mauro Refosco ile! Grup Mauro'ya özel davet gönderiyor, Mauro heyecanla kabul ediyor ve 2011'deki 5 şarkılı EP'nin ağır topu olan Tease, bu sefer de Mauro ile kaydediliyor. Zaten çok güzel olan şarkıya arada davet edilen güzel perküsyon solosu, kulağımda öyle bir zevk bıraktı ki keşke daha uzun sürseydi dedirtti.

Artık yorulduk, 8 şarkıdır neredeyse aralıksız havada asılı kalan bir enerji düzeyi var, bir ara almaz mıydık? Grup benimle aynı fikirde değil, onları anaakım müzik dünyasına sokan efsane politik göndermeli klibe sahip Spring of War geliyor. Eminim ki çoğunuz, TRJ'in adını duymamışsanız bile, herhangi bir sosyal paylaşım sitesinde bu klibi muhakkak görmüşsünüzdür. Daha fazla yazmayacağım. Onuncu şarkı Black Coffee Blues, yine kirliliği aracılığıyla icra edilen bir blues şarkısı. Sizi bilmem ama kirliliği ve blues temeli fikri beni hep cezbetmiştir. Son şarkı Whatever Happens ile grup, albümün bitişyle dinleyiciyi uğurlarken tempoyu düşürmeyi tercih ediyor. Ama nedense bende hep albümün zayıf halkası olarak kaldı bu şarkı, başladığı gibi bitmedi diyebilirim.

Genel olarak tutumumdan da anlaşılacağı gibi çok ümit vaat eden bir grubun yapabileceği en iyi başlangıç olarak karşımızda bu albüm. Bütün bunları yazdıktan sonra aklıma şu soru takıldı: Acaba bu gruba bu kadar önem vermemin ve onları bu kadar övmememin nedeni Türk olmaları mı? Cevap aslında hem evet hem hayır. Şöyle ki, ilk kez bir Türk grup, kirliliği ve sert gitar rifflerini kararınca kullanıyor. Açıkcası bu beni çok şaşırttı ve mutlu etti, artık güzel bir garage rock dinlemek istesem internetten canlı kayıt aramak yerine il sınırları içerisinde canlısını dinlemek fikri çok heyecan verici. Cevabın öbür kısmına gelirsek, dışarıdan dinleyen birinin bu grubun Türk olduğunu anlama şansı kesinlikle yok. Gayet tabii bir İngiliz veya Amerikan grubu da olabilirlerdi. O yüzden cevap bu perspektifle de hayır oluyor.

Her ne olursa olsun, The Ringo Jets kesinlikle bu tarz müzik seven herkesin bir şansını hak ediyor. Kendilerini canlı izlemiş biri olarak da ayrıca bir konserlerini de tavsiye ediyorum ki albümü benim kadar seven herkes muhakkak gitmek isteyecektir. Unutmadan albüm notu: 85, pekiyi. 15 puan arada tekrara düşen gitar riffleri. Zaten yer yer tekrara düşmek aldıkları en büyük eleştiri, fakat bu genreda kaçınılmaz bir gerçek olarak bu tarz yorumlar ne yazık ki hep olacaktır. Bu noktada devreye başka türlerden esinlenme faktörü girebilir mesela.

Bir sonraki sayıya dek, görüşmek üzere! Konsere gitmek isteyen olursa beni bulun, birlikte gideriz!

The Ringo Jets'e benzer gruplar: Iggy and the Stooges, The White Stripes, The Black Keys, Black Rebel Motorcycle Club, The Killers, Arctic Monkeys...

Berke ALİKAŞIYOĞLU

OUTLIERS: What is Success Really About?

“There isn't one single formula that results in success; however there are combinations of opportunities that lead you to different paths of achievement.”

MALCOLM
GLADWELL

THE STORY
OF SUCCESS
'REVELATORY'
The Times

THE No. 1 INTERNATIONAL BESTSELLER

OUTLIERS

When we look at the stories of successful people we all probably get the same idea: a hero born in modest circumstances rises to the very top thanks to his own talent and determination, without any help or privilege. Well, Malcolm Gladwell suggests something different in his book named "Outliers". He suggests that there is much more to success than it seems. Let's try to understand his point of view on this topic to see whether or not what he says makes any sense.

In order to analyze the matter, Gladwell asks plenty of questions; starting with "What is **the role of opportunity** in success?" Then he finds the answer when he digs into the lives of Canadian hockey players.

When you look at the birth dates of valuable hockey players in Canada, you'll come across a very interesting pattern: the majority of the players were born in the months January, February and March.

Gladwell finds the explanation to be quite simple: in Canada, the boys born on or after January 1st can be selected to hockey teams, so the ones born in the months January, February and March will be the oldest ones in the team. They will naturally be bigger, stronger and more coordinated. Their muscles will have developed better. As a result, they will be seen as natural talents and potential star players, while the younger ones will be neglected. Eventually, older ones will get more attention, better coaching, better training and more experience compared to the younger ones. The fact that the relatively older hockey players had more opportunity at the beginning will lead to a large gap in the

future between older and younger ones amongst the same age group. What is interesting about this situation is that the author believes the same inequality exists in the education system.

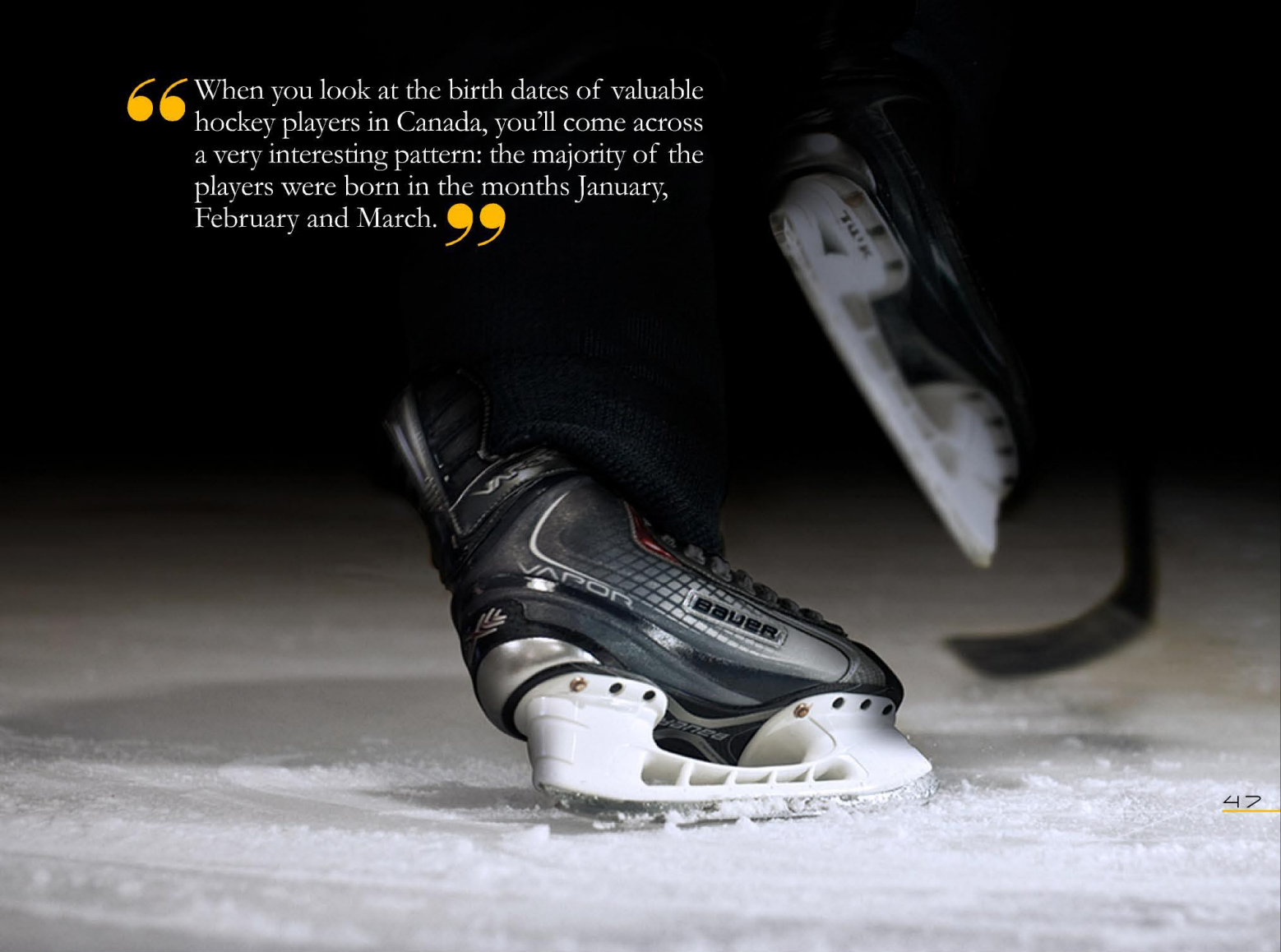
The second question is "What is **the role of effort** in success?" or "How much time does one need to practice to master a subject" Gladwell's answer is "10.000 hours". Seems like an unrealistically long time doesn't it? The author convinces us otherwise with the examples of Bill Joy, the guy who wrote Java; the Beatles and Bill Gates, even Mozart. He proves that they had well past 10.000 hours when they made their peak at their careers.

While he looks into these examples -and many more- he finds something else. He finds out that **when and where someone was born** also played an important role in the creation of opportunity. Is it a coincidence that almost all of the world-known computer whizzes were born between the years 1953 and 1956? Or that many of the richest entrepreneurs in the world were born between the years 1830 and 1840, in America? No. It makes perfect sense because in the 1860s and the 1870s the American economy went through perhaps the greatest transformation in history. It was maybe the peak of industrial manufacturing. And what happened in 1975? A revolution in the computer world: making computers accessible to almost everybody. People born in the listed years were at the perfect age to profit from the opportunity that was later created. So Gladwell suggests that when and where you are born can actually be an advantage or a disadvantage in life.

Another question is probably: "What big of a part does **IQ** play in success?" The answer is shortly "some part". Basically

“When you look at the birth dates of valuable hockey players in Canada, you’ll come across a very interesting pattern: the majority of the players were born in the months January, February and March.”

you have to be smart enough, but after a point, your **creativity, problem solving and communication skills** become more important than your IQ.

How about your **family background**? Does it have an impact on your success? Sure. According to the author, the **income** of your family matters, as well as your **origins**, your ancestor’s jobs, the **culture** you come from, the way you’ve been brought up, the **language** you speak, the **education** you get... Everything counts. Even the **demographic structure** of the time you were born. If there are lots of people, there is a lot of competition to get into the best schools, to get the best jobs etc. However, if there are more jobs than the candidates at the time, you’re lucky. You have a variety of choices some never had. Do you see what I mean when I say everything counts?

What I learned from this book is that you don’t have to be a genius to succeed. There isn’t one single formula that results in success; however there are combinations of opportunities that lead you to different paths of achievement. You simply need to be aware of your opportunities and take every shot you get. Play your cards well. Be aware of what’s going on around you and don’t miss a single chance you get. And as a society, we should realize our importance in deciding who makes it and who doesn’t, and work in order to create more opportunities for ourselves, as well as for those around us because nobody makes it alone.

I would like to sum this article up with a quote from this inspirational book:

“Everything we have learned in Outliers says that success follows a predictable course. It is not the brightest who succeed. (...) Outliers are those who have been given opportunities –and who had the strength and presence of mind to seize them.”

Gençler Birinci Dünya Savaşı'nı Tartışıyor

“Projenin başlangıç amacı, eğitimciler arasında bir fikir birliği olan I. Dünya Savaşının okullarda yanlış öğretiliyor oluşu gerçeğini, bir de bu eğitime maruz kalan bizler gözünden yorumlamaktır.”

TARİH VAKFI **ORIENT-İNSTITUT İSTANBUL** **Fritz Thyssen Stiftung**

PANEL

GENÇLER I. DÜNYA SAVAŞINI KONUŞUYOR

13 Nisan 2014 Pazar Saat: 11.00-16.30

11.00 Açılış
11.15- 12.15
İngiltere, Fransa, Rusya, İtalya Ders Kitaplarında I. Dünya Savaşı Okullar: Üsküdar Amerikan Lisesi, Sainte Pulchérie Fransız Lisesi, Robert Koleji Çerçeve konuşma: Vangelis Kechriotis

12.30-13.30
Almanya, Türkiye, ABD, Polonya Ders Kitaplarında I. Dünya Savaşı Okullar: Alman Lisesi, Sainte Pulcherie Fransız Lisesi, Robert Koleji Çerçeve konuşma: Güven Gürkan Öztan

14.30-16.00
Sırbistan, Ermenistan, Hollanda, Belçika Ders Kitaplarında I. Dünya Savaşı Okullar: Üsküdar Amerikan Lisesi, Getronagan Ermeni Lisesi, Sainte Joseph Fransız Lisesi Çerçeve Konuşma: Bülent Bilmöz

16.00-16.30
Değerlendirme ve Tartışma

Sainte Pulcherie Fransız Lisesi
Küçükparmakkapı, Çukurlu Çeşme sokak,
No: 7, Beyoğlu

20. yüzyılın en kanlı savaşlarından biri olan ve milyonlarca insanın hayatını elinden alan Birinci Dünya Savaşı, aynı zamanda yeni dünya sistemine de temelini atmasına neden oldu. Buna rağmen, bu savaşın özellikle ülkemizde yeterince incelenmediği, tartışıldığı, çözümlendiği söylenemeyeceği gibi, ilk ve orta öğretimde Birinci Dünya savaşının öğretim sürecinin de çok sorumlu olduğu rahatlıkla görülmektedir. Daha da önemlisi bu konular kısmen ve dar çerçevelerde tartışılırken, bizzat bu süreçlere maruz kalan öğrencilerin görüşlerinin hiç sorulmaması başka büyük bir soruna işaret etmektedir.

Savaşın 100 yıldönümünde, bu fikârlerden hareketle düzenlenem ekibimize katılan altı lisensenin, on iki sınıflık ülkelerin ilk ve orta öğretim ders kitaplarına ulaştıkları, bu kitaplarda I. Dünya Savaşı ile ilgili olan bölümleri bularak bunları Türkçeye çevirdiler. Daha sonra çevirdikleri bu metinleri, belirli kriterler doğrultusunda inceleyerek sunumlar hazırladılar.

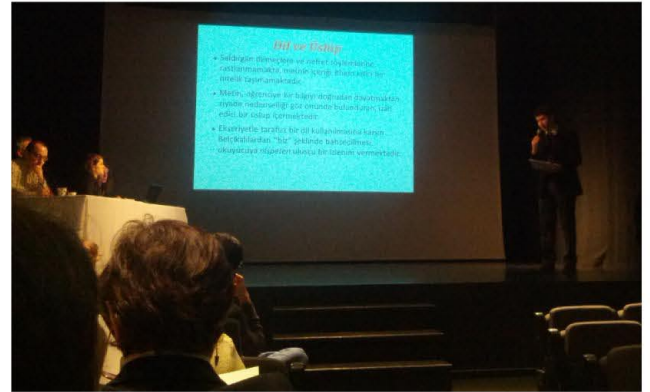
Bu panel, Tarih Vakfı ve Orient Institut İstanbul tarafından düzenlenen "Osmanlı Cephesinde Yeni Bir Şey Var: Cihan Harbi'ne (1914-1918) Yeniden Bakmak, 1914-1918 Uluslararası Konferansı" kapsamında düzenlenmektedir.

Tarih öğretmenimiz Fırat Güllü eşliğinde 13 Nisan 2014 tarihinde Tarih Vakfı'nın "Osmanlı Cephesinde Yeni Bir Şey Var: Cihan Harbi'ne (1914-1918) Yeniden Bakmak" adlı etkinliğinin bir atölyesi olarak düzenlenen "Gençler I. Dünya Savaşı'nı Konuşuyor" toplantısına katıldık. İstanbul'dan Robert Koleji, Üsküdar Amerikan Lisesi, Alman Lisesi, Getronagan Ermeni Lisesi gibi yedi önemli lisensenin katılımıyla gerçekleşen etkinlikte, farklı ülkelerin lise düzeyinde okutulan tarih kitaplarının ve bu kitapların I. Dünya Savaşı hakkında verdikleri bilgilerin analizi ve karşılaştırması amaçlandı. Bunun için her okulda kurulan öğrenci grupları olarak ulaşabileceğimiz tüm ülkelerden bilgi toplamaya çalıştık. Saint Joseph olarak Belçika (iki tarafı da) ve Hollanda üzerine çalışmalarda bulunduk. Ekibimiz Katya Paus, Eren Cerrahoğlu, Nehir Atalay, Reha Tuncer, Serra Demir ve benden oluştu.

Hazırlık aşamasında öncelikle elimizdeki Fransızca, Hollandaca ve Flemenca ders kitapları, ders notları ve infografikleri Türkçeye çevirdik, analizler yaptık. Sonrasında da bir sunum hazırlayarak konu analizi, kitabın dili, perspektifleri, ulusallık/küresellik bağlamında incelemesi, odak noktası, kullanılan kaynak ve görsel içerik zenginliği ve öğrenci merkezli olup olmayışı gibi kriterleri göz önünde bulundurarak kitapları açıkladık ve MEB kitaplarıyla karşılaştırmasını yaptık. Sunum süresince Katya ve Eren, diğer katılımcıları hazırlığımız doğrultusunda aydınlattı.

Sunum boyunca ABD, İngiltere, Rusya, Sırbistan, Almanya, Fransa, İtalya, Polonya ve Ermenistan gibi çeşitli ülkelerin değişik savaş yorumlarını öğrenme şansı yakaladık. Projenin başlangıç amacı, eğitimciler arasında bir fikir birliği

olan I. Dünya Savaşının okullarda yanlış öğretiliyor oluşu gerçeğini, bir de bu eğitime maruz kalan bizler gözünden yorumlamaktır. Bu sayede aslında bizim de bakış açımız bir hayli zenginleşti, lise çağındaki eğitimin toplumsal bilinci nasıl şekillendirmiş olduğunu günümüzle bağdaştırma imkanı bulduk. Başka ülkelerin kitaplarıyla karşılaştırılınca, aslında okullarda verilen standart tarih eğitiminin birçok ülkede ulus merkezli ve objektif olduğunu fark ettik. Örnek olarak İngiltere, detaycı ve nesnel yaklaşımıyla diğer ülkeler arasından en iyisi gibi gözükürken, Rusya suçlayıcı bir dille yazılmış bir kitap olarak tam zıt kutbu temsil etmekteydi. Bizim incelediğimiz kitaplarda ise Valon Bölgesi'nde (Belçika'nın Fransız bölümü) kullanılan Fransızcanın, ders kitaplarına hakimiyet kuran edebi dili göze çarpan önemli bir unsurken, Flaman Bölgesi'nin ve Hollanda kitabının insan odaklı yönü, iki tarafı da eş anlatması bakımıyla daha insani bulundu.

Tarih öğretmenimiz Fırat Güllü, bu etkinliği şöyle özetledi: "Öğrencilerimiz bu etkinlik sayesinde birçok kazanım elde ettiler. Tarihi olayların tek bir açıklaması olmadığını ve farklı ülkelerde farklı yorumların ortaya çıkmakta olduğunu gözlemlediler. Bildikleri yabancı dillerin dışında çok farklı dillerde yazılmış belgelerle karşılaştılar. Kendilerini ilgilendiren tarih eğitimi konusuna geniş bir perspektiften bakma ve bir görüş oluşturma fırsatı elde ettiler. Kendi içlerinde tarih eğitiminin nasıl olması gerektiği konusunda tartışma zemini oluşturdular, farklı fikirler duydular. Sunum gününde sunuma katılmış olan değerli Vangelis Kechriotis gibi akademisyenlerle sohbet etme şansını elde ettiler ve onların fikirleri de kendilerine yeni ufuklar kazandırdı. Bu etkinlikte okulumuzu temsil ettikleri için öğrencilerimize teşekkür ederim."

Biz de başta bize bu fırsatı tanıyan Fırat Güllü olmak üzere bizi sunumumuz sırasında yalnız bırakmayan Ayça Van den Bleeken'e ve Güler Kılıç'a teşekkürlerimizi iletmek isteriz. Aynı zamanda gençlere de bir şans tanıdığı için Tarih Vakfı'na da şükranlarımızı sunarız.

**Tarih Projesi ekibi adına,
Berke ALIKAŞIYOĞLU**

La traque

“ Il ne savait pas si les gens allaient l'aider mais il était très fatigué et alors il a décidé de s'y arrêter. ”

Il y avait un petit oiseau qui s'appelait Twitter. Il avait de belles plumes bleues, il était amusant et tout le monde l'aimait. Mais un jour les autorités ont interdit Twitter. Les personnes ont commencé à surveiller Twitter pour le tuer et les gens qui ont aidé l'oiseau ont été envoyés en prison. Le petit oiseau était très triste et avait peur. Il ne savait pas ce qu'il fallait faire. Pendant qu'il volait, il a vu une école qui s'appelait Saint-Joseph. Il ne savait pas si les gens allaient l'aider mais il était très fatigué et alors il a décidé de s'y arrêter. Les habitants de SJ étaient très gentils. Ils ont dit qu'ils allaient l'aider. Ils ont donné à manger et à boire à l'oiseau. Il était heureux mais il avait aussi très peur pour les gens parce qu'il savait que les autorités allaient le retrouver. Quelques jours sont passés mais personne n'est venu. Un jour, pendant que Twitter jouait avec les gens, il a vu un oiseau rouge dans le ciel. Il était très faible et quand il est arrivé,

il s'est évanoui. Après avoir mangé, il a commencé à parler, il a dit qu'il s'appelait Youtube et qu'il était aussi interdit. Twitter et Youtube sont devenus amis. Les habitants leur ont offert une chaussure rouge et une chaussure bleue. Ils les ont aimées. Ils dormaient toujours dans les chaussures. Les oiseaux étaient très joyeux. Les mois, les années sont passés, mais les autorités ne sont pas venus. Ils vécurent heureux jusqu'à la fin des temps.

Zeynep YILMAZ

Ecole
DEP'Art
Région Provence-Alpes-Côte d'Azur
Département des Bouches-du-Rhône
Commune de La Ciotière

*Etudier en France : devenir
Conservateur-Restaurateur
des biens culturels*

**Fransada
eğitim**

**KEŞFETMEK /
SEÇMEK /
HAZIRLANMAK /**

**DECOUVRIR /
CHOISIR /
SE PREPARER /**

L'école DEP'Art est un établissement d'enseignement supérieur privé, inscrit auprès du rectorat de l'Académie d'Aix-Marseille, consacré aux domaines de l'art, des métiers d'art et des métiers du Patrimoine.

L'école DEP'Art initie aux techniques artistiques et forme les candidats aux épreuves des concours des formations en Conservation et Restauration des biens culturels (ex : Institut National du Patrimoine, Paris - Ecole Supérieure d'Art d'Avignon - ARC, Neuchâtel, Suisse - La Cambre, Bruxelles, Belgique...).

L'enseignement académique des techniques artistiques fait place progressivement à des enseignements spécialisés pour les domaines choisis : (Dessin académique, expression plastique, copie d'œuvres d'art, Histoire de l'Art, Sciences, Sciences appliquées à l'art, Langue, Patrimoine matériel/immatériel, approche de la Conservation-restauration, les matériaux du patrimoine, stage...)

L'école DEP'Art se met à la portée de chaque élève, au cas par cas, à partir d'évaluations, d'accompagnements pédagogiques, d'ouverture et de découverte des milieux professionnels.

L'école DEP'Art délivre un diplôme d'établissement en fin d'année, après la soutenance d'une recherche spécifique au domaine étudié.

DEP'Art Okulu, Aix-Marseille akademisine bağlı özel bir yüksek öğretim kurumu olup, sanat ve kültürel mirasın korunmasına ilişkin tüm sanat dallarında eğitim vermektir.

DEP'Art Okulu, öğrencilerine bütün sanat tekniklerini öğretmekte; ayrıca, kültürel mirasın korunması ve restorasyonu alanunda eğitim veren en önemli üniversitelerin giriş sınavlarına hazırlamaktadır. (Paris, Avignon, Tours, Neuchâtel/ İsviçre, Brüksel/ Belçika vs..)

Boyce öğrenci bu Okulda, heride sürdürücü eğitimin temelini almaktadır (akademik çizim, plastik ifade, sanat eser tasarımı ve kopyası, sanat tarihi, uygulamalı sanat bilimi, restorasyona başlangıç, malzemelerin kullanımı, atajlar vs..)

DEP'Art Okulu, her öğrenciyi, dilediği dalda hazırlayacağı araştırma tezi sonunda bir başarı diploması vermekte ve öğrencisine istediği daldaki eğitiminde başarılı olabilmesine kadar pedagojik yönden destek olmaktadır.

“ DEP'Art
Okul Müdürü
M. Martel
26 Nisan 2014'te
sanat atölyemizde
öğrencilerimizle
söyleşi yaptı. ”

Conservation Restauration des Bien Culturels
Les enseignants et intervenants sont diplômés
des écoles nationales supérieures
de Conservation Restauration

www.ecoledepart.com

Contact France : Thierry MARTEL, directeur
37 avenue Jacques Trouillet
13360 Châteauneuf - France
email : dep.art13@gmail.com
Tel : 003300981 011 157 - 003300619 351 080

Temas Istanbul : Reyhan AKANT
adres : Adnan Saygun Caddesi
1. Ulus Sitesi nr:55/2 - Daire 4 - Livent - İstanbul
www.reyhan.akant.com - email : reyhan.akant@orange.fr
tel : (212) 257 27 05 - cep : 0543 361 51 78

Teselli

Gün ışığı vurduğunda yeni güne
Yavaşça aralanır perdeleri odaların
O zaman uyanır kuşlar ve ağaçlar
Yalnızlık, yerini küçük sevinçlere bırakır
O zaman sabah olur içimde
Söner tüm sokak lambalarım
Hayatı kucaklarım alabildiğimce
Sevdiğim insanlara sarılırım
Derin bir nefes çekerim içime
Ve derim ki
İşte ait olduğum yerdeyim...

Poèmes à la manière d'Eugène Guillevic

Un amoureux

Prenez des roses rouges
Un peu avant le soir

Placez-les devant la porte de votre aimée
Avant son départ
Pour la faire sourire

Mettez entre les roses
Une boîte en forme de cœur
Placez-y une bague à l'intérieur

Laissez-la sentir
Regardez-la

Ezgi Öztelcan

Prenez ma main
En fin d'après-midi

Placez-vous à mes côtés
Au milieu des arbres
Et sous le soleil

Mettez votre bras sur mon épaule
Marchez avec moi
Ne me laissez pas
Donnez-moi votre amour

Laissez-moi rêver
Regardez-moi

Buket Öcal

Prenez l'amour d'une amoureuse
Un peu avant l'aube

Placez dans votre cœur
Un amour passionné
Grandi par la vague du bonheur

Mettez aussi un peu de vie
Mais sans malignedé
Sans tristesse

Laissez-la penser
Regardez-la

Ece Kaya

Prenez une femme
Un peu avant sa mort

Placez votre cœur
Sur son cœur
Ressez l'amour

Mettez vos mains
Sous ses mains
Faites vivre l'amour

Laissez-les s'embrasser
Regardez-les

Uğurcan Şen

L'exposition de photos de Mathias Depardon « Au-delà des frontières », source d'inspiration

Regarde mon enfant !
Tu vois cette route ?
C'est notre avenir mon enfant
Dépêche-toi, c'est encore long, cette
route

Ne pleure pas mon petit, n'aie jamais
peur
Je sais que c'est sombre, et que c'est
dangereux
Mais ne t'inquiète pas mon enfant
Je suis avec toi, comme toujours !

Tu vois tout là-bas le jour qui se lève ?
Il symbolise notre avenir, tu le savais ?
Nos vies seront comme le soleil
Le bonheur sera toujours dans nos vies
Allons-y mon enfant !
Le futur nous attend

Bora BİREN

Poèmes à la manière de Sedar Senghor.

Cher Papa Noël,

Quand je parle, je suis bavard,
Quand je me tais, je suis impoli,
Quand je suis triste, je suis antipathique,
Quand je suis fatigué, je suis paresseux,
Quand je réussis, je suis arrogant,
Quand je mourrai, j'irai en enfer.

Tandis que toi, oh Papa,
Quand tu parles, tu es intelligent,
Quand tu te tais, tu es sérieux,
Quand tu es triste, tu es sensible,
Quand tu es fatigué, tu es travailleur,
Quand tu ris, tu as le sens de l'humour,
Quand tu mourras, tu iras au Paradis.

Alors, de nous deux,
Qui mérite les cadeaux ?

Yunus Kavruk, Eda Hayta, Orçun Küçükali

Mon cher amour,

Quand je t'ai connu, j'étais gentille,
Quand j'ai dit « je t'aime », j'étais
honnête,
Quand on s'est rencontrés, j'étais
chaleureuse,
Quand tu étais en retard, j'étais
tolérante,
Quand nous nous quitterons, tout
ira bien.

Tandis que toi, l'homme bête,
Quand tu m'as connue, tu étais
méchant,
Quand tu m'as dit « je t'aime », tu
étais hypocrite,

Cher frère irresponsable,

Quand j'étais petit, j'étais sérieux,
Quand j'étais avec mes amis, j'étais franc,
Quand j'allais à l'école, j'étais prudent,
Quand il y avait du soleil, j'étais heureux,
Et pendant ma vie, j'étais adorable.

Tandis que toi, homme irresponsable,
Quand tu étais petit, tu étais paresseux,
Quand tu étais avec tes amis, tu étais
hypocrite,
Quand tu allais à l'école, tu étais imprudent,
Quand il y avait du soleil, tu étais triste,
Et pendant ta vie, tu étais méchant.

Alors, de nous deux,
Qui est l'homme arrogant ?

Burcu Konuralp, Alp Gürpınar, Selin Mercan

Quand on s'est rencontrés, tu étais
froid,
Quand j'étais en retard, tu étais
impatiant,
Quand nous nous quitterons, tu ne
seras rien.

Alors, de nous deux,
Qui est le plus fort ?

İdil Fıridin, Sinan Ulcay, Alper Okyar

Sokak

“Vaktinden erken solan kayın ağacının su yolunda biriken kırmızıya çalan sarı yaprakları İstanbul’u defalarca boğmaya yetecek kadar ağır.”

Park edilmiş arabalara, karanlık kuytulara, silik kaldırım taşlarına, çatlamış asfalt yollara, duvardaki biçimsiz yazılara, bahçelerdeki fare deliklerine, ayyaşların kapı eşiklerine bakıyorum. Vaktinden erken solan kayın ağacının su yolunda biriken kırmızıya çalan sarı yaprakları İstanbul’u defalarca boğmaya yetecek kadar ağır. Evin sokak duvarına sırtımı veriyorum, gözüm yukarılarda... Yıldız dolu olduğunu düşlediğim imkânsız arşın doruklarında bir şeyler arıyor gözüm. Ve o koyu sonsuzluğun kanatları altında kutsanırken şehir, ben ağır aksak bir şekilde yürüyorum. İlk adımım ile birlikte derin bir nefes çekiyorum içime. Ciğerlerime nakşeden çelik soğuşundaki hava beni diriltmeye yetecek kadar nefes kesici. Sokak lambalarının sarı loş ışıkları altında saçlarım olduğundan daha sarı, göz torbalarım olduğundan daha koyu... Sokağın bitişiğinde unutulmuş bir kilisenin ana mihrabındaki koyu yeşil bankta düşüncelerim dağılıyor. Bankın ayaklarında yine soluk yapraklar... Rüzgârın her nefesinde hışırdıyor, kimi zaman göç ediyor, sokağın ihtişamlı göklerinde yitiyorlar. Rafların kuytularında unutulmuş bir kitap gibi toz tutmuş sayfaları, hatıraları, sararmış yaprakları var bu sokağın... Her nefeste tozunu içine çekiyor onu okuyan. Esrareniz hikâyeler gibi kokuyor, yağın sert yağmur damlalarından cildi buruşmuş, asfaltı kabarmış bir sokak misali uluyor...

Bu sokağın bir gece vakti var. Gece vakti ortaya çıkar hadım edilmiş köpekler, sarhoş balıkçılar gece vakti naralarını atarlar,

kızgın kırmızısını gecenin karanlığında büyütür ay ve yine gece vakti sular ağaçları göğü okşayan göçmen bulutlar... Ben hep gece vakti çıkarım sokağa. Kaldırım taşlarına oturmam. Onların sahibi var. Kilisenin bulunduğu yerin karşı tarafında yıllanmış, eski ve mütevazı bir cami mat renkteki taşın minaresinin bekçiliğinde günleri sayıyor. İki dost gibi karşılıklı bekliyorlar. Müezzinin gür sesi kilisenin çanlarında yankılanıyor. Seslerin harmonisi havada bir süre asılı duruyor. Ezan sesine açık mavi ufuktaki koyu siyah benekleri anımsatan kargaların kanat çırpışlarının ardından bir de verdiği son nefesle içimizi ürperten rüzgar eşlik ediyor... Sanki aralarında sözleşmiş uzak diyarlara göç ediyorlar.

Apartman otoparklarının soğuk demirden çitleri sokağı sarıp sarmalıyor. İnsanın, attığı her adımda içine saplandığı koyu gri bir bataklık bu sokak. Çırpındıkça daha da içine çekiyor her varlığı... Büyülü bir kapan, geceleri kuytularında esrareniz hikâyeleri saklayan. Aşağı tırmananların, hayalperestlerin, evsizlerin, kimsesizlerin, yeni evlilerin, işsiz bekârların, şehir yaşamının temposunda kaybolmuşların, geleceği belirsiz yaşamların yuvası bu sokak. Sarsılmaz bir devinim evreni; toplumsal ve psikolojik anlamda yabancı, meltemin bağışlayıcı kutsallığı altında yücelmiş, bucağındaki koruluğun yeşilliği içinde gizlenmiş, çetin kargalarla kuşatılmış, yıllanmış mahalle halkı tarafından mesken edinilmiş, mütevazı bir kozmopolit araf..

Bu sokakta ufuk çizgisinin, bir kez bakını içine çeken davetkar bir girdap misali bizleri de kendine bağladığı inkar edilemez bir gerçek... Ufuk burada çıplak ve savunmasız bir şekilde belirgin ve onu görebildiğin müddetçe aradaki mesafenin hiçbir önemi yok. Bu sokakta yaşayanlar ufuğa aşık, denize tutkun insanlar.

Bay Hering

“ Koşup gülererek birbirlerine kar topu atıyorlardı. Bir ara gözleri, yaşlı adama takıldı; sonra aldırmadan eğlencelerine devam ettiler. ”

I.

Soğuk bir kış günüydü. Bay Hering, her gün yaptığı gibi, kel kafasına geçirdiği siyah bere ile oturuyordu koltuğunda. Titreyen elleriyle hazırladığı kahvesini yavaş yavaş yudumluyordu. Etrafına bakındı, görünürde değişen bir şey yoktu. Niye olsun ki zaten, senelerdir aynı evde tek başına yaşıyordu.

Ayakları uyuşmuştu. Büyük bir çaba ile kalktı yerinden, küçük ve yavaş adımlarla kapıya yürüdü. Atkısını ve montunu aldı, kapıyı açtı. Atkısını boynuna dolarken karın süzüle süzüle yanaklarına, burnuna dokunduğunu hissetti.

Karı görünce heyecandan -ya da yaşının getirdiği unutkanlıktan- açık pembe sabahlığını üstünde unuttu. Karısından kalma bir sabahlıktı bu. Giydikçe kendini karısına yakın hissediyor, sanki hala karısı onun yanındaymış hissine kapılıyordu. Kendini kandırıldığını biliyordu aslında. Ama hayatta değer verdiği tek şey karısı ve karısıyla olan hatıralarıydı.

Yürümeye başladı. Düşünmek için çok vakti vardı Bay Hering'in. Anlamsız şeyler de olsa, kafası hep bir şeyle meşguldü. Şimdi de aklında, kar tanelerinin nasıl hiçbir zaman birbirine çarpmadığı vardı. Bir arkadaşı olsaydı, böyle sorularına cevap bulabilirdi belki. Bay Koch mesela, onunla yaklaşık on beş yıl önce tanışmıştı. Sayılı dostlarındandı. Onunla yeteri kadar görüşmeden, kanserden ölmüştü zavallı. Koch'tan sonra pek arkadaşı olmamıştı. Bir bakıcısı vardı, evin işlerini yapar, Hering'le birlikte kalırdı. Sonra neden bilinmez, kadın hiçbir şey demeden gitmişti evden. Kocasıyla sorunları vardı.

En sonunda yaşlı adam parka vardı, kendisine boş bir bank bulup oturdu. Haftasının iki-üç gününü bu parkta geçirir, küçük çocukların koşuşturmalarını izlerdi. Çok imrenirdi onlara. Suratları asla asık olmazdı, hayatta hiç kaygıları, sorumlulukları yoktu. Ömrü boyunca bir oğlu ya da kızı olsun istemişti. Karısı Eva, erken menopoza girdiği için çocuk sahibi olamadılar. Hering her ne kadar bu durum için çok üzülse de elinden bir şey gelmediği için bu isteğini içine attı.

Aradan birkaç saat geçti, hava kararmaya başlamıştı. Çocuk çığlıkları azaldı. Birer birer, anneleri tarafından çağırılıp, annelerinin elini tutup parktan ayrılıyorlardı. Parkta bir sürü kardan adam vardı. Yaşlı adam gülümsedi.

Bazen karısı ile bu parkta görüşürlerdi. Tuhaf bir ilişkileri vardı. Karısı sessizce yanına gelir, otururdu. Kısa bir süre sohbet ederlerdi. Sonra tek bir söz söylemeden giderdi. Bay Hering'in onun nerede yaşadığı, nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği onu hala sevdiği ve ondan kopamadığıydı.

Yağan karı izlemeye devam ederken, karşısında iki çocuk silüeti belirdi. Koşup gülererek birbirlerine kar topu atıyorlardı. Bir ara gözleri, yaşlı adama takıldı; sonra aldırmadan eğlencelerine devam ettiler.

Yorulduklarında oturmak için parktaki onca bank arasından Hering'in oturduğu bankı seçtiler. Belli ki pembe giysili komik yaşlı adam onlara ilgi çekici gelmişti. İki küçük çocuk yaşlı adama parlayan gözlerle bakıyordu. Hering 'Bu saatte burada olmanız tehlikeli değil mi?' diye sordu. Küçük kız dikkatle adamı inceliyordu, oğlan ise cevap vermeye yeltenmedi, kafasını çevirip başka yerlere baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Biraz önceki halinden eser yoktu. Sanki kar topu oynarken gördüğü yerinde durmayan, yaramaz çocukla yanında oturan kişi farklı insanlardı. Duruşunun aksine, vücudu çok çelimsiz ve narindi. Üstünde lekeler olan mavi bir hırka, altında da kot pantolonu vardı. Ayakkabıları yırtıktı. Kız ile yüz hatları benziyordu, kardeş olabilirlerdi. Fakat oğlan küçük bir kömür parçası gibi gözükürken, kız güneş kadar sarıydı.

Yaşlı adam çocukları incelerken küçük kızın hala ona baktığını fark etti. 'Elbisemi beğendin mi?' diye sordu küçük kız. Kırmızı, çiçek desenli bir elbisesi vardı. Hering tebessüm etti ve "evet" anlamında kafasını salladı.

Oğlan çocuğu hala kızla ya da Bay Hering ile ilgilenmiyordu. Kafasını karlı dağların üstündeki yıldızlara dikmişti. Yaşlı adam da boynunu kaldırıp yıldızları izlemeye başladı. Küçük kız da onu taklit ederek kollarını banka yasladı, yıldızlara baktı.

II.

Üşüyordu. Üşümüyordu, donuyordu. Bay Hering gözlerini açtı ve kendisini bankta yatarken buldu. Yine kar, yine çocuk sesleri. Şimdi üstüne bir de boyun ve sırt ağrısı eklenmişti. Sabah çoğu insan gibi Hering de huysuz olurdu. 'Bana bu kadar kar yeter.' diye düşündü. Fakat sonra, aklına dün geldi. Bir anda telaşlandı. Çocuklar nereye gitmişti? Güvendeler miydi?

O küçük sevimli çocuklarla vakit geçirmek uzun zamandır yaşlı adamın başına gelen en iyi şeydi. Sonunda monoton hayatını değiştirecek bir şey bulunduğunu düşünmüştü. Sokakta yaşadıklarından emindi, çocukları evine götürüp onlara bakacaktı. Harcamayacak kadar çok parası vardı hem. İyi bir gelecek sağlardı onlara. Şimdi ise bütün hayalleri uçup gitmişti. Hering üzülerek eve döndü.

Çocuklar aklından çıkmıyordu. Ne çabuk bağlanmıştı onlara. Artık her gün parka gidiyordu. Sabahtan akşama kadar bir banka oturup gözleriyle etrafta biri uzun, biri kısa iki çocuk arıyordu. O kadar çocuk arasında onları bulmak hiç kolay değildi. Her gün mutsuz bir şekilde eve dönüp uyuyor, sabahları tekrar bir umutla eski yerine dönüp çocukları aramaya devam ediyordu.

Bir gün, tekrar bankta uyuyakaldığında, sıcak bir el ona dokundu. Karşısında masmavi bir çift göz ona bakıyordu. Bu o kızdı! Aniden yerinde doğruldu ve kıza sarıldı. Yanında kardeşi duruyordu, aynı şekilde ona da sarıldı ve başını okşadı. Oğlanı ilk defa gülümserken görüyordu.

Bunca zamandır nerede olduklarını sordu, fakat düzgün bir yanıt alamadı. Çocukların adlarını öğrendi: Monika ve Joseph. Onlara kendi evinde kalabileceklerini söyledi. Anında kabul ettiler.

Monika, ilk defa bir yabancıнын evine gideceği için heyecanlıydı. Joseph hislerini fazla belli etmese de artık kaşlarını çatmıyordu, hatta yüzünde bir tebessüm vardı. Yaşlı adam ise dünyanın en mutlu insanı oluvermişti. Çocuklarla birlikte olmak onu sevindiriyor, daha enerjik oluyordu.

Eve vardılar. Monika evdeki her eşyayı teker teker inceledi, ne işe yaradıklarını anlamadığında Bay Hering'e sordu. Joseph de Monika ile birlikte 'keşfe' katıldı. Hering çocuklara yemek yapmaya, mutfağa gitti.

Etlerin pişmesini beklerken Monika ve Joseph hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Karakterlerini davranışlarından kolayca anlayabiliyordu fakat aileleri olup olmadığını, doğduklarından beri hep sokakta yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyordu.

Etleri tabaklara koyup salona getirdi. Çocukları çağırdı, kendisi de masaya oturdu. Çocuklar çok aç olmalıydılar ki, büyük bir iştahla önlerindeki yemeği yemeye başladılar. Bay Hering yavaş yavaş yemeğini yerken Monika ve Joseph'e soracağı soruları düşünüyordu.

Uzun zamandır yemek yapmamıştı yaşlı adam. Yalnız yaşadığından yemek pişirmeye üşenirdi. Zaten çok yemek yemezdi. Sokağında tavuk kızartan bir lokanta vardı. İki günde bir oraya gider, tavuk mu hindi mi alacağına karar verir, yanında alacağı soğuk mezeleri seçer, evine dönerdi.

Monika ve Joseph tabaklarını bitirmişti fakat hiç doymuşa benzemiyorlardı. Hering onlara tekrar et koydu. Kim bilir ne zamandır böyle yemek yemiyorlardı.

O gün, Bay Hering çocukların ailelerinin olmadığını, beş yıl boyunca yetimhanede kaldıklarını öğrendi. Doğduklarında birisi onları yetimhanenin kapısına bırakmış. Sonra bir gün yetimhaneden kaçmışlar. Gidecek yerleri olmadığından, ara sokaklarda, kimsenin onları rahatsız edemeyeceği yerlerde yaşamışlar. Joseph sabahları kalabalık olan büyük caddelere gider, orada dilenirmiş. Kazandıkları paralarla da kendilerine yemek alırlarmış. Üç yıldır bu şekilde yaşamışlar.

Yaşlı adam iyi ki bu iki çocuğu bulunduğunu düşündü.

Böylece, yıllardır Hering'den başkasının girmedeği evin nüfusu üç kişi oldu. Artık evin içinde bir sevinç, bir neşe kaynağı vardı. Eva da görebilseydi, ne mutlu olurdu.

Bay Hering Eva'ya artık iki çocuk sahibi olduğunu söyleyecekti, eğer karşılaşırlarsa. Karısı parka gelmiş fakat onu bulamamış olabilirdi çünkü Hering çocuklar geldiğinden beri parka gitmiyordu. Monika ve Joseph yanındayken neden başka çocukları izlemeye gidecekti ki. Gerçi Eva'yı özlemiyor değildi. Bir gün uğramalıyım, dedi içinden.

Çocuklar eve geleli aylar olmuştu, artık yaşlı adama epey alışmışlardı. Monika peşinden ayrılmıyor, hep Bay Hering'e sorular soruyor, onunla konuşuyordu. Joseph ise tam bir aile reisi olmuştu. Evdeki işleri yapıyor; çamaşır yıkıyor, evi topluyor, camları siliyor, bulaşık yıkıyordu. Kız kardeşine asla iş yaptırmazdı. Monika'nın büyüleyici bir sesi vardı. Bay Hering'in plakları çok ilgisini çekmişti ve her gün bir plak dinleyip yeni şarkılar öğrenirdi. Bir gün kesinlikle şarkıcı olacaktı. Joseph de onun koruması olmak istiyordu.

»Devamı gelecek sayıda.

Ladin KAZMAN

Hasat

“Dalgalar, rüzgâr, her şey... Sanki hiçbiri değişmemiş gibi... Ama doğru değildi bu! Ben değişmişim.”

III.

Mevsim haziran başlarıydı. Havalar ısınmış, köyün taşan yolları yerel halkın topladığı bağışlarla yeniden yapılmaya başlanmıştı. Toz ve kirin hat safhada olduğu zamanlarda etrafta koşuşturan çocukların ve hınç dolu rüzgârın da yardımıyla, yerleşke bütün bu kirini denize akıtıyordu. Dörtmala koşuşan atların çıkardığı toynak sesleri kilise duvarı dibindeki dilencilerin yakanşlarını bastırmaya yetiyordu. Tam bir cümbüş vardı ve hayatım bu cümbüşün içinde tasavvur edilemeyecek kadar manasız geçiyordu. Muhakkak ki kaosta bile bir düzen vardır. Fakat ben bu kargaşadan düzen elde edemeyecek kadar

meşguldüm. Bunun sebebi ise evvelki gün evime, beni ziyarete gelen eski dostum Muhtar Reşat'ın bana sunmuş olduğu teklifi. Çok iyi hatırlarım. Bana bakıp “Bir çay koy da, içelim şöyle karşılıklı Kemal!” demişti.

“Yok ki...” dediğimi ve etrafıma bakındığımı hatırlıyorum. Mutfağa gidip bir şeyler aramış fakat bulamamıştım. Ben mutfaktayken Muhtar:

“Gelsene! Ağaç oldum burada! Boşver çayı daha mühim meselelerimiz var. Gel de onları konuşalım.” diye seslendiği vakit mahcubiyetimden eser kalmamıştı. Eskiden olsa yüzüm kızırır gözlerine bile bakamazdım. Eski dosttu sonuçta. Bırakın eski dostu sokaktan geçen birisinin bile beni bu haldeyken görmesine katlanamazdım. Fakat bu eskidendi... Onun yanına gittiğimde lafı dolandırmadan direk meseleyi açtı.

“Kemal” dedi. “Sen benim çok eski dostumsun. Sana güvenim sonsuz bunu da bilirsin”

“Evet” dedim. “Evet, bilirim...”

“Sana bir iş teklifinde bulunmaya geldim. Biliyorum zordasın... Evi geçindirmek zor iştir. Belki bakacak bir ailen yok fakat bekâr hayatı da yıpratır adamı. Bilirim...” Ağzından çıkan her kelime varlığını daha da katlanılmaz hale getiriyordu. Söylediklerinin yükü altında ezilmiştim. Evet, kötü durumda olduğum gün gibi ortadaydı fakat ben bu durumumu göz ardı etmeyi alışkanlık haline getirmiştım. Ve diğer herkesin de benimle birlikte bu durumu irdelemekten kaçınacağına inandırmıştım kendimi. Başka birisinin, benim hakkımda ki bu yargıları gururumu altüst etmişti. “Ne çok değişmiş” diye düşündüm. Karsımda duran o adam benim eski dostum Muhtar mıydı? Sesinin tonunda karşısındakini küçümser bir eda vardı. Bunun farkına varmış fakat bir şey diyememiştım. El mahkûmdu. İçten içe onun söyleceklerinin hoş şeyler olmayacağını, belki de beni utandıracığını tahmin eder gibiydim.

“Evet” dedim. “Dinliyorum.”

“Gel bizim gezi teknesinde kaptanlık yap! Ne dersin? Maaşı da iyi hem... Haftada beş gün çalışıyorsun. Çalıştığın süre boyunca yediğin içtiğin de bizden!”

Şaşırmıştım. Doğrusu böyle bir teklifi hiç beklemiyordum. Belki de değişen bendim. Kendimden utandım. Eskiye nazaran daha şüpheli bir kişiliğe sahip olduğum aşikârdı. Beklediğim bu değildi. Bir anda ağlamaya başladım. Kendimi tutamıyordum.

“Gel hele bir söyle konuşalım” dedi. “Gel hava al biraz, hadi topla kendini!”

Kapının toprak eşiğine oturup biraz dinlendik. Eski günler geldi aklımıza. “Ne güzel günlerdi! Değil mi be Muhtar?”
“Evet, öyleydi be Kemal.”

Bir müddet daha konuştuk sonra evine gitti. Nerede oturduğu hakkında pek bir bilgim yoktu. Duyduğuma göre kasabanın yakınında, yol üstündeki bir çiftlik evinde oturuyormuş.

O gittikten sonra içimde, kendime de izah edemediğim karışık ve üzücü bir takım hisler belirmişti. Düşüğüm bu durum gerçekten de içler acısıydı. Kısa zaman öncesine kadar yüzüne bakmaya bile tenezzül etmeyeceğim bir yitik insan haline gelmişim. Hala düşünürüm, ben aynı şeyi yapar mıydım?

Muhtar'ın beni ziyaretinin üzerinden tam üç gün geçmişti. Heyecandan içim içime sığmıyordu. Saat öğlen bir civarı bir telefon geldi. Bana ise başlamak için nereye gitmem gerektiğini söylemek amacıyla aramışlardı. Çalışacağım gemi beni bulduğum kasabanın yaklaşık on kilometre batısında mercan kayalarının bulunduğu limanda bekliyordu. Telefon geldiğinde yalnız başıyordum. Nihayet aradığım fırsatı yakalamıştım. Fakat içimde bir buruk hüsrana vardı... Her şeyin çok çabuk gelişmiş olmasından kaynaklanan bir tedirginlik vardı içimde. Kendimi bundan sonra mutluluğu ve huzuru bulamayacağım yönünde ikna etmişim. Simdi ise elime geçen bu büyük fırsat karşısında tedirgin hissetmeye başlamıştım. Fakat kabul etmem gereken bir hakikat vardı ve onu bu sefer görmezden gelemezdim. Mutluluk onu isteyene değil onun pesinden koşana geliyordu.

Ben deniz aşırı yolculukları severim. Denizin mavisinde kaybolmayı ve tüm hıncımı ona kusmayı da alışkanlık edinmişimdir. Başlı başına bir muammadır benim aklımda o. Kimsesizliğimin içimi acıtmaya başladığı kimi buhranlı kimi soğuk günlerde, dört elle sıkıyı sıkıya sarıldığım deniz bana nice kederi unutturmuştur. Hayattaki nice ilmin, hakikatin ve kıymetini bilemediğim diğer şeylerin benim şahsiyetim üzerinden oynadıkları kumara katılmayan bir tek deniz olmuştur. Sadık dostum deniz... Ben bu sebeple aşığımdır denize ve içinde barındırdığı gizemlere.

Bu sefer ki yolculuğum da bana eskiden tatmış olduğum huzuru yeniden tattırdı. Bu onun eve hoş geldin hediyesiydi. Aynen hatırladığım gibiydi. Dalgalar, rüzgâr, her şey... Sanki hiçbirini değişmemiş gibi... Ama doğru değildi bu! Ben değişmişim. Sanki bu yeni beni görmezden geliyordu. Su demek hayat demekti, sükûnet demekti, değişim demekti... Bu üçünü de arıyordum ben. Üçüne de muhtaçtım. Biri olmadan öbürünün bir hükmü yoktu.

Yolculun besinci günü dolmuştu. Ne bir fırtına yaşamıştık ne de bir arıza. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ben günlerimi bana ayrılan kaptan köşkünde geçirmekte ısrarcıydım. Ara sıra köşkten çıkıp mürettebatı ziyaret ediyor, geminin işleyişi ve yolculuk hakkında rapor alıyordum. Mürettebatı oluşturan kimselerin hepsi de halinden memnun işçilerdi. En az benimki kadar rahat koşullarda çalışıyor ve yine en az benim kendime ayırabildiğim kadar onlarda kendilerine vakit ayırabiliyorlardı. Kimi zaman kendi aralarında satranç turnuvaları düzenleyip vakit geçiriyor kimi zaman ise geminin barına gidip yolcuların uyumalarını bekleyip sonrasında bir kaç kadeh içki içiyorlardı. Makinistinden tutun temizlikçisine kadar hepsinin de birbirinden ilginç yaşam tarzları vardı. Kimisi köyündeki mahalle baskısından kurtulmak için, kimisi eski sevgilisini unutmak için kimisi ise kendini bulmak için seçmişlerdi mesleklerini. Aynı hikâye farklı gidişatti iste. Fakat gözüme çarpan asıl hakikat hepsinin de birbirinden kurnaz, yaratıcı ve çalışkan olduklarıydı. Kültürel düzeyleri düşünülünce yüksek eğitilmiş bir başkasından farkları yoktu. Ruhani açıdan ise bu tartışılırdı. Çünkü onlar da en az benim kadar deniz adamıydılar. Mehtabın o soluk yüzünü güneşin şatafatına tercih eden bu gözü pek insanlar, bana kendimi güvende hissettiriyorlardı. İç huzuru yeniden yakalamamda bana yoldaşlık eden bir yer daha vardı ki orasını asla yok sayamam. Orası geminin diğer yakalarına nazaran biraz daha sakin ve kıymetliydi benim için. Sakin dalgalar gün ışığında gemiyi okşarken kamaradan her şey hissedilebiliyordu. Geceleri yatağın içinde dönerek gittikçe sıklaşan rüyalarımda saklanıyordum. Güneş bana yakıcı yüzünü gösterdiği her vakit ben yatağıma daha da gömülüyor, kamaranın perdesini kapaması için rastladığım her hangi birini görevlendiriyordum. Uyku benim afyonum olmuştu...

» Birinci bölümü Kardelen dergisinin 30. sayısında

Can HAKAN

Mektup

“ Sensizliğe alışamadım bir türlü. Bu yüzden yazıyorum ya sana. Bir an önce kurtulmak için sensizlikten. İstanbul olabilmek için.”

1 Kasım 1998 Pazartesi

Sevçili Ali,

Sana yine hiç gönderemeyeceğim mektuplarımdan birini daha yazıyorum. Sensiz gülmek inan bana sensiz ağlamaktan daha zor. Dün son öpüşmemizden bu yana dört ay geçmiş inanabiliyor musun ? Zaman öyle hızlı akıyor ki saniyelerini yakalamak istesem kapılıp içine kaybolacakmışım gibi sanki... Seninleyken durmasını istediğim bütün dakikalarımızı çerçeveleriyle birlikte odamdaki kırmızı çekmecenin içine kaldırdım. Sen gittiğinden beri hiçbir şeyi yerinde bırakamıyordum zaten.

Bana hep “Kelimelerin sana anlattığından daha fazlasını yaşamalısın.” derdin ya hani. İlk kez dinledim seni. İstanbul'a geldim. Değer vermenin değersizleştiği kentine geldim. Merak etme parkanı da yanımda getirdim. Çünkü bilirsin belli olmaz havası İstanbul'un.

Otobüsten iner inmez otelin yolunu tuttum. Eşyalarımı bıraktığım gibi de dışarı attım kendimi. Evden uzakta olmak tuhaf hissettiriyor. Ama mutluyum. Bu şehirde kayıp bir şeyler var sanki. Havasını her çekişimde ciğerlerime daha da kayboluyorum sokaklarında. Sanki bir Orhan Veli şiirindeymişim hissi, sonra kafamı kaldırıyorum duvara kocaman harflerle “Saçmalık” yazılmış.

Hiç oyalanmadım orda burda. Kadıköy'e geçtim vapurla. Sen sevmezsin diye yiyemezdim hiç. Gittim midye yedim doyusıya. Haklıymışsın gerçekten. Kadıköy'ün kuşları bile bir başka öbür yakadan. Komik. Son vapura binişimizde “Senin hayatın kocaman bir vazgeçiş” demiştin. Ben de dayanamamış basmıştım suratına tokadı. Herkes bize bakmıştı. İşte en son o tokattan sonra öpmüştün beni. En çok dudaklarını severdim senin. Benimkilere göre daha kırmızı daha ıslaktılar. Ve bir de beni hep son defaymışcasına öpüşlerini...

İstanbul'a gelince ne yapacağımı bilemiyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanki bir şeyler arıyormuşum gibi hep o telaşlı surat beliriyor yüzümde. Senin yollara döktüğün anıları süpürürken bir yandan, şehrinin dolabına kaldırıyorum konserve acılarımı. Bu şehir benim değil duygusu bırakmıyor yakamı. Bu şehir yalnızca kaçmak için bir bahane, kaçmanın çözüm olmadığı evimden.

Kadıköy yordu beni her zaman olduğu gibi. Sokakları yokuş, balkonları bomboş... Nereden estiyse aklıma bir markete girdim. Yolun kenarında ufak bir yer. Tezgahta gözlüklü şişman bir amca duruyor, pek güler yüzlü. Sigara alıp çıktım. İçmeyeli epey olmuştu. Sırf sen yoksun diye gecelerimi sigarayla doldurmadım. Ancak şu semtinin insanı yok mu...Canım çekmiş bir kere, iki dişimin arasına sıkıştırıp parkanın iç cebinde taşıdığın çakmakla yakıyorum sigaramı. Aşına olduğum tat, ağızdan ciğerlerime oradan bütün vücuduma yayılan bir mutluluk. İki üç nefes alıyorum, söndürüyorum.

Deniz kokusu iskeleye
sinmiş semtinin. Her şeyi huzur
vermek için sanki insana. Bir sen
eksiksin düşüncesini kafamdan atmaya
çalışsam da yapamıyorum. Buradan da
kurtulmam gerek şimdi. Sensizliğe alışamadım bir türlü.
Bu yüzden yazıyorum ya sana. Bir an önce kurtulmak için
sensizlikten. İstanbul olabilmek için.

Vapur iskeleye yaklaşırken bir huzursuzluk kaplıyor içimi. Sanki
şu köşeden çıkıp yanıma gelecekmişsin gibi. Sanki gelip de "Hiçbir
şeyden korkmuyorsun sen ! Yalnızca korkmuş olma halini
benliğinin bir köşesine sıkıştırmaya çalışıyorsun." diye
söylenecekmişsin gibi.

Beşiktaş'a vardığımda yağmur başlıyor. Hızlandıkça damlalar
adımlarımı yavaşlatıyorum. Yağmurda yürümeyi sevmezdin sen de
hiç. Fakat hep bir umut olarak görürdün sonbaharı. Sanki yeni yıl
sonbahardaymış gibi. "Sokağı anlamlandırın, geceyi karartan sonbahar olur bu yıl belki" dediğinde gerçekten beni çok güldürmüştün.
Bana sonbaharı öyle sevdirmiştin ki bir kez daha doğmak istemişim annemden , mümkünse kasımın ilk pazartesi.

Çoğu gibi sen de toprağa sinmiş yağmurun kokusuyla hatırlardın çocukluğunu. Bahar hiç gelmesin ,güneş hiç ısıtmasın isterdin
günlerimizi. Sen varlığını denizin maviliğine sürüp kaçmak için çırpınırken ben gecenin maviliğinde kaybolmayı seçerdim. Belki
de aramızdaki en büyük fark buydu.

Yağan yağmurun altında ıslanan saçlarım rahatsız etmedi bu kez beni. Sokaklarının güzelliğine bırakıvermiştim kendimi
Beşiktaş'ın. Siyah arsız bir kedi de bu arada ayaklarımın dibinde bitmişti. Sevilmek mi ister, aç mıdır ? Hiç anlamam ki ben bu
ince bıyıklıların derdinden. Pek de oralı olmadığımı görünce ince ince miyavladı. "Üzgünüm buraların yabancısıyım." demek
istedim.

Ortaköy'ü bir tek Beşiktaş'a yakın olduğu için seven seni ilk defa tanıştığımız sarı sokağımızda unutmak için yürümüşüm onca
yolu. Yürümekten hiçbir zaman usanmayan ayaklarımın soğuktan büzüz büzüz olduğunu hissedebiliyordum. Sokağın tabelasının
önünde öylece duruyordum. Sensizliği bir sokak çöplüğüne kusak ve yine arayıp seni bulmak. Öyle bir yerdeydim işte. Sana
çok yakındım. Biliyordum. Bırakıp da gidemiyordum bu yüzden. Öyle bir yerdeydim işte ve burada benden başka kimse yoktu.
Senin "Suda tuzu çözmek kadar kolaydır hayat oysa." deyişini hatırladım. Gülümsedim.

Daha fazla ilerleyemiyordum. Adım atamıyordum sokağımıza. Öylece duruyordum tabelanın tam önünde. Aklımda mutlu
olmak, özgür olmak, ihtiyacı olmak, adam olmak, ahlaklı olmak, insan olmak, aile olmak, birey olmak, sessiz olmak, suçlu olmak,
burda olmak, aşık olmak, sen olmak, ben olmak düşünceleri... Varlığımın farkına vardığım günden beri "olmak" fiilinin yaşamımızı
anlamsızlaştıran gücüne karşı büyük bir karşı koyma eylemi içinde olan ben sokağın başında öylece durmuş kendime gelebilmeyi,
kendim olabilmeyi bekliyordum adeta. Bu kaos ; şehri değil de geçmişi unutmak, geleceği nerede arayacağımı bilememek beni
korkutan.

Gözlerimi kapadım. En güzel anılarımızı geçirdim aklımda bir köşesinden. Şehrinin sokaklarına yazdığımız bütün hatıraları
salıverdim, bu kez yalnızca sarı sokağa. Bu şehirde kayıp ne varsa bulmaya hevesli son bir kez daha baktım tabelasına. Son bir
kez daha seni okudum.

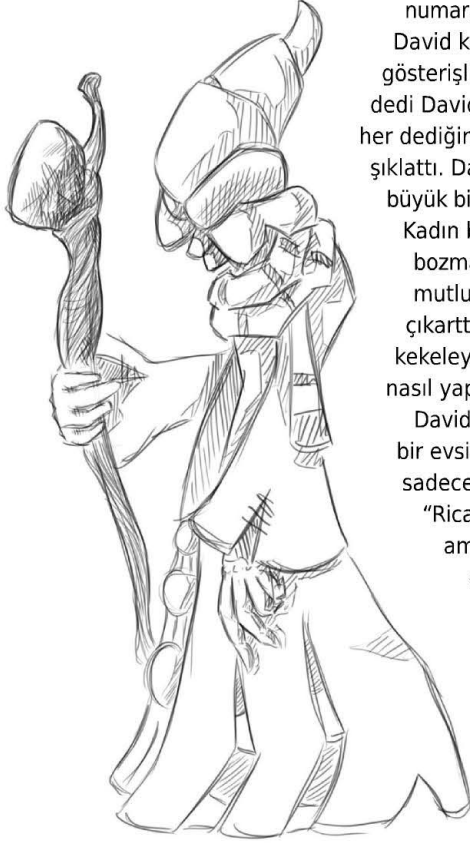
Evde unuttuklarımı sokaklarında bulmuşum İstanbul'un. Seni ararken kısa bir şiir olmuşum. Kalmaya karar verdim bir süreliğine,
kendi kelimelerimi yazabilmek için. Kim bilir belki ben de bir gün İstanbul olurum.

Elena

Gülnaz EROL

Sihirbaz

“Adam ‘Rica etsem bana biraz para verebilir misiniz?’ diye sordu. David ‘Para veremem ama zaten sende olan bir şeyi büyütebilirim ‘ dedi ve kutunun...”

“Bir kart seç.”, dedi David. Başta çekingen davranan kadın gördüğü inanılmaz numaralardan sonra artık şaşkınlıktan David ne derse bir şüphe içinde yaklaşıyordu. David kadının seçtiği kartı destenin arasına bir yere koydu. Kartları her zamanki gösterişli tarzıyla karıştırdı. “Sen her elini şıklattığında kartın en üste gelecek.” dedi David. Kadın normalde imkansız diyeceği olayları gördükten sonra David’in her dediğine inanıyordu. Artık etkilenmeyeceği bir numara olduğunu düşünerek elini şıklattı. David en üstteki kartı çevirdi ve karşında bir maça ası duruyordu. Kadın büyük bir şokla David’e “Kartım o değildi.” dedi. David’in o geceki ilk başarısızlığıydı. Kadın bu başarısızlık karşısında çok mutlu olmuştu. David yüzündeki ifadeyi bozmadan kadına ceketinin cebine bakmasını söyledi. Kadının yüzünde az önceki mutluluktan iz kalmamıştı. Elini yavaşça cebine soktu ve bir kart hissetti. Kartı çıkarttı ve seçtiği kart elinde duruyodu. Şaşkınlıktan bayılacak gibi olan kadın kekeleyerek David’e nasıl yaptığını sordu. David “Bir sihirbaz asla numarasının nasıl yapıldığını söylemez.” dedi. Kadın tek kelime etmeden uzaklaştı.

David destesini toparlayıp kutusuna koydu ve evinin yolunu tuttu. Yolda yürürken bir evsiz adam gördü. Adam elinde küçük bir kutuyla para istiyordu. David kutuda sadece bir dolar olduğunu fark edince dayanmayıp adamın yanına gitti. Adam “Rica etsem bana biraz para verebilir misiniz?” diye sordu. David “Para veremem ama zaten sende olan bir şeyi büyütebilirim “ dedi ve kutunun içindeki bir doları aldı. Evsiz adam şaşkınlıkta David’in ne yapacağını izliyordu. David bir doları evsiz adama gösterdi ardından ise sol işaret parmağıyla bir dolara sert bir vuruş yaptı. Bir dolar evsiz adamın gözleri önünde yüz dolara dönüşmüştü. Adamın yüzündeki o mutlulukla birleşmiş şaşkınlığı hiçbir şeye değişmezdi David.

Evine vardığında kedisi Charlie kaloriferin üzerine oturmuş geriniyordu. David kart destesini masanın üzerine fırlattı. Masanın üzerinde bir mektup gördü. Kendisinin onu oraya koymadığını çok iyi biliyordu. Mektubun üzerine bir maça ası basılmıştı. Asın üzerinde ise bir adres ve saat yazılıydı. Bunun ne anlama geldiğini bilmemesine

rağmen merakını bastıramadı ve o adrese tam zamanında gitti. Karşısında bir masa üzerinde bir deste ve bir çalar saat vardı. Mektupta yazanları tekrar okudu “ Beni şaşırtman için tam beş dakikan var.” yazıyordu. Kendisine bir oyun oynandığını düşünen David kartları eline alıp en iyi yaptığı numarayı yapmaya karar verdi. Desteleri alır almaz çalar saat beş dakikadan geri saymaya başladı. Süresinin başladığını anlayan David numarasına başladı. Kendisinden bir kart seçecek kimse olmadığı için kendisi kartlara bakmadan bir tane seçti. Seçtiği karta bakmadan masaya kapalı bir şekilde koydu. Sonra en üstteki kartı açtı ve kupa yedi olduğunu gösterdi boşluğa. Kupa yediği tekrar destenin en üstüne kapalı bir şekilde koydu ve yine kapalı bir şekilde masaya koydu. Sağında bakamadan seçtiği kart solunda ise kupa yedi duruyordu kapalı bir şekilde. Üç dakikası kaldığını gördü ve numaraya devam etti. İki kartın arasını açıp masanın boş bir kısmına üç kez vurdu. Her vuruşunda farklı bir ses çıktı . Ardından kupa yedi ile bilinmeyen kartın ortasına bir kart daha koydu. Bir buçuk dakikası kalmıştı. Kupa yediği ve önceden seçtiği kartı açtı ve kartlar birden bire joker olmuşlardı. Ardından ortaya koyduğu kartı açtı ama aslında orda iki kart vardı , kupa yedi ve ilk seçtiği kapalı kart.

Süresi bitti ve çalar saat çaldı. Bulunduğu odada hiçbir hareket yoktu. Bunun bir şaka olduğunu düşündü ve ardından çıkmak için geri döndü. Döner dönmez fark etti ki masadaki kart destesi çok tanıdıktı. Geri döndü masaya ve desteyi eline aldı. Kart kutusunun arkasını çevirdi ve kutuya yazılmış olan notu okudu. “Sevgili David, sana bu kart destesini dokuzuncu doğum gününde almıştım. O günkü mutluluğunu asla unutamıyorum. Bana gelip teşekkürler amca demiştin ve sarılmıştın. İşte o anda bana ‘Amca , büyüyünce sihirbaz olmak istiyorum, bana öğretir misin?’ diye sormuştun. Ben ise sana sihirbazlığın kolay bir iş olmadığını ve eğer sihirbaz olmak istiyorsan bunu kendin öğrenmen gerektiğini söylemişim. O gün belki bana kızdın belki bana darıldın, ama şimdi kendine bak nasıl da geliştirdin kendini. Umarım daha da geliştirmeye devam edersin. -Amcan” yazıyordu. Gözleri dolan David bir kaç saniye kutuya bakakaldı. Sonra gözüne bir şey ilişti. Notun altında bir şey daha yazıyordu. “Sağ cebine bak”. David şaşkınlık içerisinde sağ ceketinin cebine baktı ve eline bir kart geldi. Kartı çıkarttı. Kartta amcasının ona yaptığı ilk numaradaki sözleri yazılıydı. “ Ne kadar yakından bakarsan o kadar az görürsün “. Etrafına şöyle bir bakındı ve amcasını masanın altında saklanırken gördü. Gülerek birbirlerine sarıldılar. “Aslında seni görmüştüm ama belli etmedim” dedi David. “Tabii canım “ diye dalga geçti amcası. İkisi de yavaşça karanlıkta kayboldular...

Muhabir (Avarelik Üstüne Sorgulama)

“Gitmem gerekmiyordu. En azından birkaç dakika daha. Çoğu zaman düşüncelerin işgaliyle dolu bir şekilde yürüdüğüm bu sokakların, caddelerin bir anlamı olmaya başlıyor sanki bir anda.”

-Müziyen misiniz?

-Eh, evet.

-Bach çok başka... Sever misiniz siz de?

Yalnızlaştıran kalabalığın içinde, insanların arasından sıyrılıp gitmeye çalışmıyorum bugün. Bugün, hızlıca geçip giden ve muhakkak bir yerlere yetişmesi gereken insanlar yığınının içinde, o yığının gerçek bir parçası oluyorum. İnsanlara gerçekten bakıyorum ve onları gerçekten görüyorum. Duyuyorum. Dinliyorum. Onlar için, onlara rağmen...

-Klasik müzikten anlamam.

-Olsun. Ne dinlersiniz?

-Klasik rock adına çoğu şeyi dinlerim. Vazgeçilmezim country müziktir ama.

En sevdiğim botlarımı, fırl fırl dönen düşüncelerimi ve önemli yaşanmışlıklarımı giderek daha çok eskittiğim bu garip derecede kalabalık caddede -çok geniş ve işlek bir sokak da diyebilirim- ilk defa aradığımı düşündüğüm şeyi bulmuş ya da bulma yolunda ilk defa bu kadar haz almış gibi hissediyorum: Samimiyet.

-Neden Mozart ya da Beethoven değil, merak ediyor musunuz?

Merak etmiyorum aslında. Klasik müzik düşmanı değilim yine de. Yalnızca bugün kendim için uydurduğum işimin insanları ve kalabalıkları dinlemek ve görmek olduğunu hatırlatarak kendime, ilgilenmeye başlıyorum bu meseleyle. Onun epeyce konuşmak istediğine eminim çünkü. Böylece beş dakika içinde beni müzikten ve enstrümantal analizden anladığına ikna ediyor.

-Sormadınız ama Halil benim adım.

-Duyamadım?

-Adım Halil.

O kadar kısık ve yumuşak bir sesi var ki, benimle değil de kendi kendine konuştuğundan şüpheleniyorum. Söylediklerini duymak ne kadar güçse, konuşmak için birilerine ihtiyaç duyduğunu anlamak bir o kadar kolay.

-Memnun oldum.

-Dağınık görünüyor muyum? Öyleyse lütfen uyarın beni.

Bu garip oyun bir süre daha devam edecek gibi duruyor. "Garip" kelimesinin olumsuz yönüne takılmamak gerek ama.

-Gayet normal görünüyorsunuz, merak etmeyin.

-İçkiliyim ama saygısızlık etmiyorum ben, değil mi? Sizi rahatsız etmiyorum. Gitmeniz gerektiği zaman lütfen söyleyin. Git denildiğinde giderim ben.

Gitmem gerekmiyordu. En azından birkaç dakika daha. Çoğu zaman düşüncelerin işgaliyle dolu bir şekilde yürüdüğüm bu sokakların, caddelerin bir anlamı olmaya başlıyor sanki bir anda.

-Öğretim görevlisiyim ben, yazarım aynı zamanda. Kitaplarım var. İnternette bakın lütfen.

Leş gibi kokuyordu. Benimle konuşmaya başladığı ana kadar kim bilir kaçınıcı kadehini yuvarladı kafasında binbir düşünce, dert ve belki çokça pişmanlıkla. Güven duygusu ya bu; ne kadar kuvvetli ve ne kadar anlık olabiliyorsa, mutlak olana kadar da hep bir şüphe barındırıyor içinde az ya da çok:

-Beni ve bu halimi kimseye anlatmazsınız değil mi?

-Adınız da, kim olduğunuz da benimle güvende. Hiç merak etmeyin.

-Teşekkür ederim. Ne güzel içiyorsunuz sigarayı. Canım çekti doğrusu. Bırakmaya çalışıyordum şu mereti ama olsun. Karşınızda içebilir miyim?

Sessizim, söz yine onda.

-Ben sevmek için yazıyorum. İnsanlar beni sevsin diye. Beni pek sevmezler.

Yine sessizlik.

Bu sefer onu dinlediğime ya da anladığıma işaret eden vücut dilini kullan(a)mıyorum. Onun sesini değil sadece, ruhunu duymaya çalışıyorum. Afallıyorum, tam anlamıyla hem de. O insan yığınları giderek küçülüyor ve bir anda yok oluyor sanki. Sadece bu adam, sevilmediğinden oldukça emin bu sarhoş adam ve benim söyleyecek hiçbir şeyimin olmamasındaki müthiş sessizlik ve çaresizlik kalıyor soluduğumuz havada. O susuyor, mutsuz değil aslında. Onun için yeni bir haber yok.

Böylece, birbirine yabancı(?) iki insan olarak kanıtıyoruz ki; insanlar birbirlerinin hayatlarına dokunabilmek için zamanı, mekanı sadece bahane olarak kullanıyorlar. Bu yüzden, çevresine "güvenli" pencereleri ardından bakan telaşlı ve yine "güvenli" kimseler için avaredir Halil. Nitekim, bu kimseler Halil kadar samimi değildir. Amacım; bu ezberlediğim sokaklardan her geçişimde, onunla ve daha tanımadığım tüm Haliller ile hemdert olmaktır. Kalabalığın fiziği değil, ruhu olmak adına...

Not: Bu hikayenin gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi vardır. Ama en çok da paylaşım ve samimiyetle...

Mavi Kravatlı Adam

“ Tek yapması gereken eczaneye kadar gidip reçetesini göstermek, ilacını almak ve çıkmaktı. Sonra tekrar evine dönebilir, hayatına kaldığı yerden devam edebilirdi. ”

Adam, gerekli her şeyi alıp almadığını son bir kez kontrol ettikten sonra, melodik bile denilebilecek bir gıcırtyla kapanan kapıyı iki defa kilitledi. Anahtar elinde, trabzanlara tutuna tutuna merdivenlerden inmeye başladı. Apartmandan çıkmasıyla oturduğu sokağın başına gelmesi arasında geçen süre içinde anahtarını tam üç kere elinden düşürdü. Bir kere kapısının önüne, bir kere merdivenlerin ucuna, bir kere de sokağındaki çöp tenekesinin yanına. Üçüncüsünde düşürdüğü yerde duran benekli kedi öyle korktu ki kedi koştu, benekleri arkasından geldi.

Adam her seferinde eğilmek zorunda kaldığı için rahatsız, biraz belini ovaladı, anahtarını pardösüsünün ceplerinden birine bıraktı, mavi kravatını düzeltti ve silkindi. Sokağından çıkma anı gelmişti. Günişiği onu çağırırçasına tüm caddeyi aydınlatıyordu. Derin bir nefes aldı ve caddeden aşağı inmeye başladı.

Hızlı hızlı, küçük adımlarla, sürekli aşağı bakarak, elleri omuz dikişlerinden bazıları atmış pardösüsünün ceplerinde, yürüyordu. Sanki başını hiç kaldırmazsa kimse onu görmeyecekmiş, caddede onu bilen yolu kaplayan ecis bücüş taşlardan başkası olmayacakmış gibi, gözlerini yere kenetlemiş, adımlarını belli bir ritim içerisinde atmaya gayret

ederek yürüyordu. Tek yapması gereken eczaneye kadar gidip reçetesini göstermek, ilacını almak ve çıkmaktı. Sonra tekrar evine dönebilir, hayatına kaldığı yerden devam edebilirdi.

Ancak o bunun böyle olmasını istemiyordu. Yıllardır açık adresini yazarken kullandığı caddenin aklında sadece belli sırayla dizilmiş birkaç harf olarak kalmasını kendine yediremiyordu. Zihninde sadece bir görüntü, caddenin tek bir anı bile yer etse kendiyile gurur duyacak, bir sınavı daha başarıyla geçmiş olacaktı. O an içi durdurulamaz bir hevesle doldu, kanı daha bir kırmızı oldu, kendini her şeyi yapabilecek güçte hissetti. Ve başını kaldırdı.

Gökyüzüne baktı. Caddeyi çit gibi çeviren binaları, kül rengi binaları inceledi teker teker. Süslü balkonları gözleriyle yeniden işledi, her bir detayı içindeki kutuya koydu. Binaların yıkanmış rengini yutmuş bulutların arasından muzipçe sırtan güneşe bıraktı kendini. Gözlerini kapattı. Sarının ne zamandır güneş görmeyen tenini sarmasına izin verdi. Pardösüsü yıkandı güneşte. Gök rengini ona geri verdi. Hayal meyal hatırladığı, en son çocukken içinde yer edinmiş o tuhaf duyguyu -huzuru- bedeni, ruhu, sanki önüne yeni bir oyuncak atılmış köpek gibi yavaşça kokladı, köpeğin dikkatiyle inceledi, köpeğin dostluğuyla sahiplendi. Adam artık bu duyguyu kaybetmek istemiyordu. Ona gelen tüm işiği yansıtan kocaman bir ayna olma özlemiyle kollarını hafifçe iki yana açtı ve öylece kaldı.

Çirkin korna sesiyle yerinden sıçradı. Arabanın içinde bıyıkları sararmış, beyaz gömleği ve saçları lekeli, bir eli direksiyonda, bir eli camdan dışarı sarkmış, ellerinin üzerindeki çizgiler sarmaşıkları andıran bir adam; epey sinirlenmiş, kornaya basıyordu. Bir yandan da sigara içmekten pek kalmamış nefesiyle bağılıyor, camdan dışarı sarkmış eliyle çeşitli hareketler yapıyor,

caddenin ortasında iki eli açık dikilmiş duran tuhaf pardösülü, mavi kravatlı adama çekilmesi için ikazda bulunuyordu.

Adam önce ne olduğunu anlamadı. O rüyadan yeni uyanmıştı. Neden caddenin ortasında durduğunu, neden ellerinin açık olduğunu, karşısındaki adamın neden ona kızdığını anlamlandırmaya çalıştı. Sonra, yavaş yavaş onu diriltten hissi hatırladı. Hala kaçmamış, içinde bekleyen o hissi. Sonra tekrar güneşe baktı, ama ilk baktığındaki gibi göremedi, bulutlar onu bir battaniye gibi kapatmıştı çünkü. Güneş uyuyordu.

O an etraftaki insanların ona baktığının ayırına vardı. Huzur, havası kaçan balon gibi uçtu içinden, yerine ürkütücü bir panik geldi. Adamın yüzü dalından yeni koparılmış tüylü şeftali rengini aldı, tüm vücudu zangır zangır titremeye başladı. Adeta adamın içinde deprem oluyordu. Dizlerinin bağı çözüldü, yere düşecek gibi oldu. Sıkı bir fiyonk atıldı boğazına, nefes alamadı, alamıyordu.

Kendini kül rengi duvarlardan birinin önüne attı. Ellerini dizlerinin üzerine koydu, maviliği kalmamış kravatının bağını gevşetti, bir süre sadece nefes alabilmek için ciddi çaba gösterdi.

Fiyongu çözdüğünde etrafta korna sesinden eser kalmamıştı. Ama adam kafasını kaldırıp karşıya bakmaya cesaret edemiyordu. Herhangi biriyle göz göze gelme ihtimali, az önceki ana tanık olduğunu belli eden tek bir bakış bile onu delirtmeye yeterdi. Kül rengi çitler uzamıştı sanki, cadde daralmıştı. ...

Var olan son gücüyle ciğerlerini doldurdu, elleri yine ceplerinde, yumruklarını sıkarak, gerisin geri yürümeye başladı. Yürürken ters istikametten gittiği için insanlara çarpıyor, o ana kadar çekmediği tepkiyi çekiyordu. Ama o bunun farkında bile değildi. Kulakları uğulduyordu, bulanık görüyordu. Tek istediği çıktığı sokağa, oradan da evine dönmek, perdeleri çekmek ve bir daha çıkmamaktı.

Önüne çıkanları devire devire sokağına vardı. Sokağa girdiği an başını kaldırdı, adımlarını yavaşlattı, kalp atışı normale döndü. Sıkmaktan kanattığı ellerini ceplerinden çıkardı, pardösüsünü düzeltti ve iç cebinden apartmanın anahtarını çıkarmaya yeltendi.

Anahtar çıkmadı. Öteki cebine baktı, orada da yoktu. Pantolonunun ceplerine, cüzdanına, hatta ayakkabısına bile baktı (bazen düşmesin diye oraya koyardı). Yoktu. Koşa koşa sokağın başına gitti, sokakla caddeyi ayıran o hayali çizgiyi geçmemeye özen göstererek sokağı baştan sona didik dikik aradı. Sokak caddenin aksine adama evinin devamı gibi geldiğinden rahatlıkla eğilip kalkıyor, istediği yeri rahatlıkla arayabiliyordu.

Bulamadı. Apartmanın girişine oturup evden çıktıktan sonra neler yaptığını sırasıyla bir bir aklından geçirdi, hareketlerine kadar tüm detayları anımsamaya çalıştı. Zaten yere bakarak yürümekten pek başka bir şey yapmadığı için bu çok zor olmadı.

Ve hatırladı. Kollarını iki yana açmış bir biçimde dururken kornanın sesiyle nasıl irkilip hafifçe yerinden sıçradığını, o sırada bir kısmı cebinden çıkmış anahtarın nasıl yere düştüğünü, ama o hengamede kendini duvara atmaktan başka bir şeyi düşünemediği için anahtarı alamadığını, sonra da eve dönme telaşıyla unuttuğunu hatırladı.

Anahtar caddede duruyordu. Çitlerin sur olduğu kül caddenin ortasında, yolda, taşın birinin üzerinde, hareketsiz, adamı bekliyordu. Tek yapması gereken oraya kadar yürüyüp anahtarı almak ve aynı yoldan geri dönmektir.

Ama yapamadı. Oturduğu yerde kaldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Sevginin Kazandırdıkları

“O, yaşama umudu kavramına inancını zaten yitirmişti sevdiklerinin gözyaşlarında. Ölüydü zaten artık. Alabildiği, alabileceği kadar sevgiyi alıp gitmeye çalışıyordu.”

“Ölüm yeterince kötü değilmiş gibi bir de bu acı şarttı değil mi?” diye düşündü. Sonra kafasından çıkarmaya çalıştı bu düşünceyi; ne acısına yardımcı oluyordu ne de ölümü unutmaya. Yüzüstü yatmak da iyi gelmemişti zaten, bembeyaz tavana bakmak daha da geriyordu onu. Hastanelerin bu kadar beyaz olması gerekir miydi? Turuncu olabilirdi mesela ya da sarı... Neden bunu düşündüğünü bilmiyordu. Sarı rengini sevmezdi önceden. “Sarı kimseye, hiçbir şeye yakışmaz.” derdi. Şimdiyse tek ihtiyacı olan biraz aydınlıkta, sıcaklıkta üşüyen küçük burnu için. Kafasını yavaşça sağa çevirdiğinde pencereden gökyüzüne ilişti gözü. Gökyüzünün o koyu, yumuşak mavi tonundan anlamıştı hemen saatin kaç olduğunu. Günün en sevdiği saatleriydi. Gece bitmeden sabah başlıyordu. Eskiden olduğu gibi huzurla gözlerini kapayıp uykuya dalmak istedi ama yapamıyordu. Gözünü ne zaman kapasa çok korkuyordu. Aklına gelen kötü düşünceleri gözleri kapalıyken

engelleyemiyordu. Cennet ve cehennem varlığına inanmak daha mı iyiydi ölümü yaklaşıp Peki ya boşluk? “Sevdiklerimi tekrar görmem tek yolu öbür dünyaya inanmaksızın boşluk neden kafamda yer etsin ki?” Bu düşünce daha da yalnız hissettirdi. Cennet ya da cehennem varsa cehenneme gidecekti, düşüncesi buydu. Onu endişelendiren oraya yalnız gitmek zorunda olmasıydı. Hep nefret etmişti yalnızlıktan. Hani o tuvalete bile arkadaşlarını alıp giden genç kızlardandı. Çevresindeki erkeklere her zaman tuvalete konuşmak için gidiyorlarmış ve çok eğleniyorlarmış izlenimi vermişti. Oysaki sadece yalnızdı, sadece yalnız. Bir şeyleri kendi başına yapma fikri her zaman daraltmıştı onu, yük olmuştu. Her zaman çantasını taşıyacak bir sevgilisi, eşyalarını tutacak bir arkadaşı ve arkasını toplayacak bir hizmetlisi vardı. Her zaman ödevlerine yardım edecek ve onunla her yere gelecek insanlar vardı çevresinde. Her zaman yaşamına, gülüşüne ve gözyaşına şahit olup yardım edecek birileri... Ama şimdi oraya yalnız gitmek, karşılaşacağı şeylerle yalnız yüzleşmek zorunda kalacaktı. Sonra tekrar sevdiği geldi gözünün önüne. Hastalık mıydı bu yoksa sadece huy muydu bilmiyordu. Ama bütün sevdiğini önce sınırlarını zorlayabileceği kadar zorlayarak kendinden uzaklaştırıp, onlar tam ondan vazgeçmişken elinden geleni yapıp onları geri kazanıyordu. Güvensizlikte belki de. Önce zorlayıp, her yönden deneyip güvenilir ve ihtiyacı olduğunda yanında olacak biri olup olmadığından emin olmak. Sonra da emin olduğunda gitmesin diye bütün enerjisini ona vermek. Neden bunları düşünüyordu ki şimdi? İnsanları ne kadar üzdüğü düşünmesi gereken en son şey değil miydi? Şimdi de kanser olarak üzümüştü onları. Belki de hep biliyordu kanser olduğunu. Onlara da söylemişti ama onlar her seferinde “Allah korusun! Ne diyorsun?” ya da ‘Saçmalama be!’ diyerek geçiştirmişlerdi. Şimdi karşısına geçip ağlamayı biliyorlardı ama! Ne kadar bencil olduklarını düşündü hepsinin... “Ben güçlü olmaya çalışıyorum. İyileşemememin sebebi de onlar! Nasıl iyileşeceğime inanmamı ve güçlü olmamı beklemişlerdi ki karşıma geçip ağlarken?” Ölmeden öldürmüşlerdi onu. Tek bir kişi... Sadece tek bir kişi... Hani bütün o karamsarların içinde durumu kabullenemeyip “İyileşeceksin, hasta değilsin ki. Bak göreceksin her şey yine güzel olacak. Hayallerimiz, hayallerimizi gerçekleştiremeden gidemezsin ki... Ben biliyorum, Allah da izin vermez bütün o masum hayalleri yaşayamadan ölmene. Hayır, hasta değilsin sen. Yarın ayağa kalkacaksın ve biz yine Moda sahiline gideceğiz seninle, çimenlere uzanıp konuşacağız. Aileden, kötü arkadaşlıklardan, havadan sonra sudan... O zaman işte tek dileğimiz yine zamanın geçmemesi olacak; şu an gibi, bak yanıdayım, biz birlikteyiz. Ne kötü gidebilir ki?” diyen. Hiç gerçekçi değil. Yine de karşısına geçip, ağlayıp “Ah kızım, vah kızım” yapan akrabalarından ya da öleceğini öğrenmeden önce yüzüne bile bakmayan arkadaşlarının gelip “Seninle hep çok eğlendik.” muhabbetine girmesinden çok ama çok daha samimi ve gerçekçi gelmişti ona. İhtiyacı olan “umut” olduğu için değil, “sevgi” olduğu için. O, yaşama umudu kavramına inancını zaten yitirmişti sevdiğilerinin gözyaşlarında. Ölüydü zaten artık. Alabildiği, alabileceği kadar sevgiyi alıp gitmeye çalışıyordu.

Dakikalar geçti, yine yüz üstü yatıp beyaz tavana bakakalmıştı. Gelinliği geldi aklına beyazdan, daha güzel hayallere dalma çabasıydı. “Acaba” dedi. “Nasıl bir gelinliğim olurdu evlenme fırsatım olsaydı?” Üzülmediği şey o gelinliği giyme şansı olmamasından çok annesinin o evlendiği en mutlu gününü göremeyeceğiydi. Her zaman annesinden “Sana en güzel takıları takacağım, beraber gidip gelinlik alacağız.” gibi cümleler kurmuştu. Şimdiyse kendini sadece hayal kırıklığıymış gibi hissediyordu. Herkesi üzebilirdi ama annesini asla. O mavi, hayat dolu gözleri nasıl buğulayabilirdi ki... En çok üzülen neden hep anneler oluyordu? Zaten her anını onu sevmeye adanmış bir insanı üzmek... Gözleri doldu, yine çevirdi kafasını. Tabii ki kimseden bu saatte uyanık olup, yanında kalmasını bekleyemezdi. Ama yalnızdı işte... Sadece yalnız. Gökyüzüne baktı. Gideceği yeri düşündü, sonra da gördüğü sevgiyi. Ona o kadar sevgi verebildikleri için bütün dostlarına minnettardı. Ne olursa olsun yüzünde gülümseme oluşturmuş herkesi düşündü. Sonra gözlerini kapadı... Artık korkmuyordu.

Cevapları Arama Sanatı

“Beni paranoya gibi saran bu korkunun doğru olmadığını göster bana diye yalvarırım adeta onlara davranışlarımla. Bu yardım eli asla gelmez, çünkü muhatabın da sadece bir insandır, senin içini okuyamaz.”

İnsani hayatı boyunca engelleyen bir sürü etken vardır. Bunların en güçlü ve aşılmaz en zor olanı ise şüphesiz kendisidir. Bazı insanlar kendi vücutlarında doğuştan rahat hissedebilme yeteneğiyle doğmuşlardır. Geri kalan biz zavallılar içinse bunun tek yolu kendi vücudunda rahat hissedilmeyi ümit etmek ve bunun için çalışmak, çalışmak ve çalışmaktır.

Bu her gün bizim içimizde yer alan bir mücadeledir. Sabah okulun kapısından içeri girer, artık düşünmeye gerek duymadan, kas hafızasıyla hatırladığım yolu takip eder, sınıfıma giderim. Birkaç hafta önce olsa, sabah çıkar, diğer sınıfa gider, günaydın diyip konuşacak en az beş kişim olurdu. Artık kimsem yok. Birkaç haftanın ne kadar şey değiştirebileceği affatır bazen, olayların nasıl bu raddeye geldiğini algılamak zor olur.

En büyük düşmanım dışarıdan birisi değil, kafamda kurduklarımdır. Beynimde

bin türlü zehirli düşünce vardır. Hayatımdaki insanların benim onlara verdiğim değeri bana vermemeleri, asla vermemiş olmaları ve benim bunca süre kendimi kandırmış olmam ya da daha da kötüsü onların beni kandırmış olmaları ve benim dünyadan bihaber bir şekilde onlara kanmış olmam. Bu düşünceler ne zaman girdi kafama? Ne zaman doğdular? Ben mi yarattım onları hiç yoktan yoksa acı bir küçüklük anısının ta en derine kadar inen hastalıklı kökleri mi bunlar? Benden başka kim yatağına yattığında hayatında başına gelen bütün utanç dolu anları tekrar gözünün önüne getirir, bunların ona yine ve yeniden bir üzüntü hissettireceğini bile bile? Yatakta sıkıntıyla dönüp durur ve haksızlığa uğradığım bir anda verebileceğim bütün o cevapları düşünür, en etkili olacak kelimeleri seçerim gecenin köründe. Bu bana huzur vermez elbet, çünkü o an geçmiş, fırsat çoktan kaybedilmiştir. Bir dahaki sefere daha iyi, daha güçlü olacağıma umut eder, başı dik yürüyen tarafın ben olacağını tekrar tekrar söylerim sanki iyice kafama sokarsam gerçekleşecekmiş gibi... Yeni bir fırsat geldiğinde önüne hiçbir şeyin değişmediği bir kerre daha gün yüzüne çıkar; çünkü yine konuşamaz, yine kitlenir, yine gece yarısı uzun ve akıllıca cevaplar düşünmeye mahkûm ederim kendimi, o yinelerin ebedi müdavimi...

Artık konuşamadığım arkadaşlarımı bazen uzaktan izlerim. Birbirimizden soğuyup uzaklaşmış değiliz, hepsi soğuyup benden uzaklaştılar sadece. İnsanlarla iletişim kurmak değil aslında benim için zor olan, ama o iletişimi koruyamayı başaramadım hiçbir zaman. Bu genellikle araya mesafe, zaman girmesiyle olunca nedeni odur deyip üstüne düşmemişimdir ama araya ne mesafe ne de zaman girmişken bir anda doğmuş soğukluk nereden geldi peki deseler? Cevap veremem. Aklıma gelen tek cevap insanların benimle iletişime devam etmek istemeyişlerinin sebebi beni buna değer görmemeleri veya beni hiç o kadar sevmemiş olmalarıdır. Bu cevabı vermek Sisifos'un görevinden daha zor gelir. Midemde bir yumru, ağızımda nahoş bir tat, aklıma dağıtmak için ilk bulduğum mesgaleye dört elle sarılmaktır tek çarem.

En kötüsü, sağduyu ve mantıklı düşünmeyle kesilen bağıdır. Sabahın ilk saatlerinde kadar mertleştiğim kuzenim bana ne kadar hatanın bende olmadığını söylese de onun haklı olduğu kanaatine varamam bir türlü. Kendinden kuşku duyma denilen o zehirli sarmaşık özgüvenimin her tarafını sarmış, onun zaten başında da o kadar güçlü olmayan duvarlarını yavaşça parçalamaya başlamıştır bile. “Kuşkuma yenik düşüp ben uzaklaştım, hiç savaşmadım bile arkadaşlıklarım için” derim bazen bazen de “onlara değer vermediğimi sanıp onlar da beni bıraktılar e haklı olarak.”dır bulduğum kılıf. Bu bana birkaç gün idare edecek bir umut verir. Umut iyidir, güzeldir ama kuşkunun hâkim olduğu bir bölgede barınamaz asla. Birkaç hayalle kendini gösterse bile parlaklığı yeni yıkanmış çamaşır kokusu gibi, uçucu ve geçicidir.

Kendi aklımdan bir kurtuluş istercesine hayatımdaki insanlarla yüzleşme hayalleri kurar, aklımda senaryolar yazar, sonra da oynarım. Beni paranoya gibi saran bu korkunun doğru olmadığını göster bana diye yalvarırım adeta onlara davranışlarımla. Bu yardım eli asla gelmez, çünkü muhatabın da sadece bir insandır, senin içini okuyamaz. Onunla paylaşımadığım bir üzüntü için beni teselli edemeyeceği gibi, bir endişe için de telkin edemez. Sorunlarımla dürüstçe yüzleşmek benim tek ve en etkili çözüm yolumdur ama bunu yapmaya cesaret edemem. Gidip dört basit kelimededen oluşan “bir sorun mu var” cümlesi asla çıkmaz ağızımdan. Bunu yüzleşmelerden nefret etmeme bağlarım, ama aslında cevabın olumlu olmasından korkarım ölümüne. Bu muallâkta kaldığım sürece hep bir düzelve, işlerin yoluna girme olanağı var. Umudun belki kendini hep göstermez ama insan doğasının büyük bir parçasıdır. Bir sorunun gerçekten var olduğu ortaya çıkarsa eğer, o zaman o umut da kaybolur ve ben bununla yaşayamayacağım gerçeğine çoktan inandırmışım kendimi.

Sonunda biz öğrencilere okulun bittiğini söyleyen zil çalar. Bir gün daha geçmiş ve ben yine başladığım yerdeyim. Aklıma dolduran bütün bu duygusal karmaşanın yanında bir de dünyada beni bekleyen gerçekler var; mezun olmak, bir üniversite sınavı ve hangi mesleği edineceğime dair gelecek planları. Midemdeki yumru büyür, sanki vücudum da ruhsal hengâmeme uyum sağlamak istercesine bir rahatsızlık halindedir. Çantamı yavaşça toplar, okuldan çıkarım. Kimi zaman kaldırımlarda iki arkadaşımın konuşarak yürüdüğünü görürüm. Kimi zaman da bu mutluluk tablosuna şahit olmayacak kadar şanslıyım. İkinci derslerimi almaya dershaneye doğru bir yürüyüşe başlarım. Önünden geçtiğim hiçbir yer aklımda kalmaz, kendi düşüncelerimin içinde boğulmaktaydım son günlerde hep olduğum gibi. İlkokul çıkışında evlerine dağılan küçük çocukları izler, onların safliklarına imrenirim. Her şeyin daha basit olduğu bir zamanın özlemini çekmek isterim ama ilkokul senelerinde de çok sosyal ve arkadaşlarla dolu bir hayata sahip olmadığım aklıma gelir. Sürekli etrafında birisine ihtiyaç duyan bir yapım vardır, buna her ne kadar lanet etsem de. Başka insanlar kendilerini kendileriyle yalnız kalmaktan rahatsız olmayacak kadar sevebilirken, ben hep birilerinin benimle olmasına, elimi tutmasına, beni değerlendirmesine ihtiyaç duymuşumdur. Bu başka insanların varlığına olan bağımlılığımın neden oluştuğunu hatırlamaya çalışırım, ama aklıma hiçbir şey gelmez. Ben kendimi bildim bileli böyleyim.

Gideceğim yere vardığımda, bütün bu düşünceleri kafamdan atmak istercesine başımı sallar, üstüme çeki düzen verir ve günün ikinci dersine hazırlarım kendimi. Günün sonunda kafamdaki soruların cevaplarını bulamayacağımı biliyorumdur, çünkü cevaplarla yüzleşmek için çok korkağım. En sonunda o dar binaya adımımı atarım, orada yeni insanlar, yeni kuşklar ve yeni cevapsız sorularla karşılaşacağımı bile bile...

Quelle histoire !

“ Il avait compris que je n'étais pas sa princesse! ”

La semaine dernière, jeudi matin, je sortais de chez moi mais je me suis arrêtée pour être sûre que j'avais mes clés, soudain j'ai entendu une voix qui m'appelait. La voix était forte et j'ai eu peur. J'ai relevé ma tête et j'ai vu un chevalier qui courait dans ma direction. Il criait: " Ma princesse , ma princesse, c'est Éric! Je t'ai trouvé. Je t'aime !". J'étais paralysée parce que le chevalier portait une cape et il courait dans la rue. Les gens étaient paralysés aussi. Il est venu à côté de moi et il s'est arrêté. Il a dit: " Pourquoi tu as mis cette jupe bizarre? Tu étais très belle dans ta robe de bal" . Je n'ai rien pu dire. Il était grand et il mesurait 1.90 m. Il était mince et il avait un corps musclé. Il avait des yeux magnifiques. Il était beau comme un dieu mais il était fou. Il a commencé à parler : " Je suis désolé, je t'aime de tout mon cœur , cette fille que tu as vue ne signifiait rien pour moi. S'il te plaît ne me quitte pas. Je te promets que quand on va rentrer dans votre beau pays; je vais te demander au roi. On va faire une cérémonie de mariage pendant trois jours et trois nuits. Excuse-moi! Je suis venu ici juste pour toi."

J'ai répondu : " Excusez-moi monsieur mais je ne sais pas de quoi vous parlez, je pense que vous me confondez avec quelqu'un."

Il a dit: " Non, non, ne parle pas comme cela." Puis il m'a kidnappée.

Je me suis réveillée dans une grande maison ensoleillée. J'avais peur de lui et je me suis sauvée. Je me suis retrouvée dans un petit village mais malheureusement il m'a vue dans la rue et il est venu à côté de moi . Il a dit : " Je savais que ce village t'a manqué." Après, on s'est promenés, on a regardé des fleurs qui sentaient bon. Quand on prenait le petit-déjeuner dans un petit café qui s'appelait " Magique Village" des soldats sont passés devant le café. Éric s'est levé et il est allé à côté d'eux. Ils ont discuté et il est parti avec eux , il n'est pas revenu et ne m'a rien dit. Je pensais que tout allait bien se passer, que le lendemain j'allais me réveiller chez moi et que c'était un rêve. Donc j'ai décidé de faire un petit tour dans le village. Deux heures après, Éric est revenu avec son cheval, il était triste et embarrassé.

Enfin, il avait compris que je n'étais pas sa princesse, mais que j'étais une jeune fille qui lui ressemblait beaucoup. Sa princesse était malade et ne pouvait pas sortir du château. Il l'avait appris quand il était allé au château. Il s'est excusé mille fois et m'a raccompagnée jusqu'à mon pays.

C'était vraiment une belle expérience pour moi...

L'oiseau bleu

“ Il n'est pas comme les autres, il aime lire des livres et parler tout le temps avec les professeurs. ”

Je vais vous raconter ce qui s'est passé jeudi dernier. Il s'agit de Jonathan qui est un lycéen à Saint Joseph. C'est un très bon élève mais il n'a pas beaucoup d'amis. Il n'est pas comme les autres. Il aime lire des livres et parler tout le temps avec les professeurs. À l'école, il passe ses récréations à lire un livre à la bibliothèque tout seul. Mais hier, il était différent des autres jours.

Jonathan était en retard pour son bus car il s'était réveillé tard, donc il avait dû aller à l'école à pied. Il traversait le parc et écoutait de la musique quand il a vu un oiseau bleu. L'oiseau était un peu différent des oiseaux qu'il connaissait. Il marchait très souvent dans ce parc mais il n'avait jamais vu d'oiseau bleu dans les alentours. Il a essayé de se rapprocher de lui mais l'oiseau s'est envolé. Alors, Jonathan a continué à marcher. Il était en retard pour l'école donc il s'est dépêché.

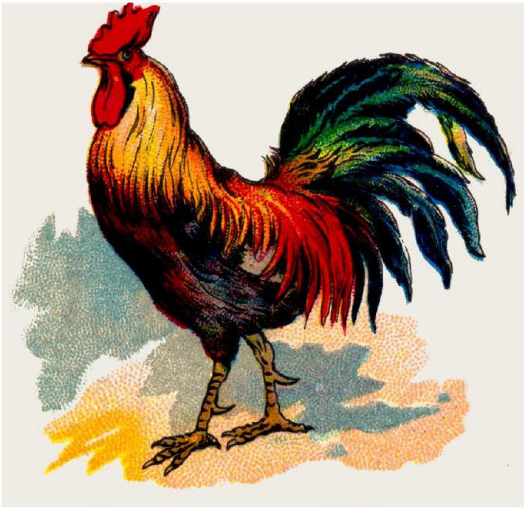
Il faisait beau ce jour-là, et il a décidé de lire son livre dans le jardin pendant la récréation. Pendant qu'il lisait, il a revu ce petit oiseau bleu. Cette fois, il l'a mieux vu . Il portait une note dans ses griffes. Il a sauté pour obtenir la note et l'oiseau ne s'est pas échappé cette fois-ci. Il l'a laissé la prendre.

Jonathan a lu la note : "Va à cette adresse aujourd'hui, il y a un cadeau pour toi là-bas." L'adresse était près de chez lui, donc Jonathan est allé là-bas après l'école. C'était un beau jardin public. Il ne comprenait pas ce qui se passait. Il est entré dans le jardin, il y avait une fontaine au milieu, il y est allé et il a vu une paire de chaussures rouges ! C'étaient les mêmes chaussures qu'il avait voulues de son grand-père pour son anniversaire, mais son grand-père n'était pas en ville à son anniversaire. Au moment où il a vu les chaussures, il a compris ce qui se passait. Son grand-père était un homme mystérieux donc il avait voulu faire une petite surprise à son petit-fils. Jonathan a été choqué ! Quelques secondes après, il a vu son grand-père qui l'attendait. Il a couru vers lui, l'a embrassé et l'a beaucoup remercié. Jonathan était heureux de le voir comme ça. Ils sont rentrés ensemble à la maison et Jonathan a raconté cette histoire à ses parents, ils étaient tous très étonnés. C'était une journée incroyable!

Doğa DOĞAN

Le super-coq

“ Il était difficile pour un coq d’être un super-héros et d’être si célèbre. ”

Vous n'allez pas croire qui j'ai vu dans une rue ordinaire à "Ütopya". Le super-coq! Il était très beau comme toujours. Ses plumes avaient toutes les couleurs comme un arc en ciel. Sa crête était rouge bien sûr. De plus, il avait l'air si bon. Ses chaussures étaient bleues. Ses ailes étaient tellement vastes que tu pouvais mettre dessous plus de cinq coqs tout aussi grands que lui. Il portait une chemise bleue qui allait avec ses chaussures. Il y avait un triangle rouge au milieu de la chemise et il y avait la lettre "C" sur le triangle. Il était très grand et il avait de gros muscles.

Il m'a salué et il m'a demandé si je voulais être la première personne à écouter sa dernière grande aventure. Bien sûr, j'ai accepté. D'abord, nous sommes allés dans un café avec sa voiture volante. Il a commencé à me raconter l'histoire:

"Quand Je me suis promené dans le parc quand j'ai vu que certaines fées étaient chassées par un horrible monstre à quatre bras, quatre jambes et quatre yeux. J'ai compris qu'il voulait leur faire du mal. Alors j'ai couru là-bas et j'ai commencé à me battre avec le monstre. Je l'ai combattu et j'ai gagné, mais d'autres monstres ont continué à venir. J'ai continué la lutte, mais ils étaient nombreux et j'étais seul. Juste au moment où j'ai commencé à penser que je n'avais plus aucune chance de les battre, j'ai eu une idée." J'étais très curieux d'apprendre le reste de l'histoire mais il m'a dit qu'il voulait m'amener dans ce parc. Alors, quand nous étions dans la voiture, il m'a dit qu'il était difficile d'être un super-héros et d'être si célèbre. Alors, j'ai commencé à rire, il a ri aussi. Nous sommes allés au parc où tout avait eu lieu et il m'a montré un arbre qui n'était ni trop épais, ni très petit. Il a continué à raconter son histoire: " J'ai rassemblé les monstres sous cet arbre et je les ai distraits pendant une seconde pour grimper en haut de l'arbre. Je suis monté au sommet de l'arbre et j'ai tiré l'arbre en arrière puis je l'ai relâché. L'arbre s'est affaissé sur les monstres. C'est ainsi que je les ai battus."

Je lui ai dit qu'il était très courageux et que ce qu'il avait fait était très intelligent. Nous avons diné dans un restaurant chinois et nous sommes rentrés chacun chez soi. Je ne sais pas si je vais le revoir, mais c'était une journée incroyable. Le dernier jour où je m'étais autant amusée c'était quand j'avais cinq ans.

Doğa DOĞAN

Le roi des cornichons

“ J'avais gagné une compétition dans laquelle il fallait manger des cornichons. ”

Je vais vous raconter ce qui s'est passé jeudi dernier. C'était le matin et je sortais de chez moi quand j'ai croisé un monstre ! Il était blond. Il portait une cape et avait une couronne verte sur la tête. Il était petit et mince mais il était musclé. Il était vert comme un cornichon. Il avait un grand nez comme une saucisse et des yeux bleus. Ses joues étaient pleines.

Il m'a raconté qu'il était le roi du pays des cornichons. Il avait une personnalité très drôle. Il m'a raconté pourquoi il était là.

Alors, lisez bien tout cela : je vais vous raconter son histoire ; le pays des cornichons et le pays des pommes s'étaient battus. Ensuite, le roi des pommes a enlevé la fille du roi des cornichons et l'a cachée quelque part sur la Terre. Il a cherché sa fille pendant six mois. Dix jours avant, il était en Afrique où les indigènes habitaient. Les habitants ont cru que le roi pouvait être mangé ! Il a eu beaucoup de difficultés à leur faire comprendre qu'il ne pouvait pas être mangé ! Après cette histoire très drôle, je lui ai raconté que l'année dernière, j'avais gagné une compétition dans laquelle il fallait manger des cornichons. Pour moi c'était tragi-comique mais pas pour le roi car je lui ai fait peur !

Il m'a dit que sa fille était dans un autre pays. Il avait un avion privé que nous avons pris . Dans l'avion, il y avait beaucoup de cornichons qui nous servaient le repas et il y avait aussi un monument qui représentait un cornichon au milieu de l'avion.

Quand nous sommes arrivés au pays où sa fille était cachée, soudain l'avion a disparu. Nous avons cherché sa fille pendant cinq heures et enfin nous avons pu la trouver. Elle était au dernier étage d'un château. Nous l'avons sauvée mais nous avons dû prendre le bateau car son avion avait disparu. Nous nous sommes raconté des blagues pendant notre voyage. Quand nous sommes arrivés chez moi, nous nous sommes dit "au revoir et bonne chance !". A la fin, ils sont retournés au pays des cornichons.

Ils vont me manquer. J'espère pouvoir aller dans ce pays pour les revoir.

Deniz ÇONGAR

Les chaussures rouges

“ Elle lui a demandé : "Comment peux-tu parler?". ”

Il y avait une fille qui s'appelait Eloisa et qui ne riait jamais. Tous les soirs, elle priait Dieu:

"S'il te plaît, je veux seulement rire." Mais dans son silence, elle devenait désespérée.

Un jour, elle marchait dans la forêt. Elle aimait l'odeur des pins et des fleurs. Elle s'est penchée pour sentir une belle fleur bleue. Soudain, un petit oiseau bleu est tombé de la fleur. D'abord, Eloisa a eu peur. Mais après, elle s'est habituée à lui et elle l'a aimé. Elle l'a pris dans ses mains et a commencé à le caresser. Quelques minutes plus tard, le petit oiseau bleu est descendu

de sa main et a commencé à parler. Eloisa a été étonnée et elle a eu peur. Puis, elle s'est calmée et elle a commencé à écouter le petit oiseau bleu. Elle lui a demandé : "Comment peux-tu parler?". Mais le petit oiseau n'a pas répondu à sa question. Il a seulement dit : "Emmène-moi à Saint-Joseph!". Eloisa était étonnée. Elle se demandait pourquoi un oiseau qui pouvait parler voulait aller à Saint-Joseph ? Elle lui a dit : "Mais Saint-Joseph est très loin de chez moi.". L' oiseau bleu a répondu : "Emmène-moi à Saint-Joseph !". Donc, Eloisa est allée à Saint-Joseph avec lui. Quand ils y sont arrivés, il lui a dit : "Emmène-moi au dernier étage. Il y a un grenier.". Donc, Eloisa l'a emmené au grenier qui se trouvait au dernier étage. L'oiseau y est entré.

Quelques minutes plus tard, il est revenu à côté d'Eloisa avec de petites chaussures rouges dans son bec et a commencé à expliquer : "Je suis une créature de Dieu. Il m'a envoyé pour t'aider. Ces petites chaussures rouges vont s'élargir quand tu vas les mettre. Elles sont ensorcelées et tu peux faire un vœu avec ces chaussures. Dieu va entendre ton voeu et il va le réaliser. Mais tout de suite après, les chaussures vont disparaître pour toujours."

Eloisa était très heureuse mais elle ne pouvait pas rire, de plus, elle ne comprenait rien à la situation. "Mais pourquoi les chaussures étaient à Saint-Joseph?" a-t-elle demandé.

Le petit oiseau bleu a répondu : "Parce que tu devais faire un sacrifice et comme Saint-Joseph est très loin de chez toi, m'emmener ici était un grand sacrifice. Maintenant, je vais t'emmener chez toi." Le petit oiseau a grandi et l'a emmenée chez elle. Eloisa l'a remercié et le grand oiseau bleu a disparu. Ensuite, Eloisa a fait son vœu et les chaussures rouges ont disparu. Quand elle a vu ça, elle a commencé à rire et elle a découvert le bonheur de rire.

Simay Koçmar

Fütürizm

“Eğer bizler fütürizm yolunda ilerlemeyi umuyorsak kendimiz ve çevremiz için ideal gördüğümüz geleceğe bizi yönlendirecek adımlar atmaya kendimize görev edinmeliyiz. Çünkü içinde yaşadığımız dünya ve toplum kendisini düşünmeye adanmış her üyesinden bunu beklemektedir.”

Fütürizm, 20. yüzyılın başlarından beri süregelen bir sanat akımı olarak 21. yüzyılda hayatın tüm alanlarında yerini bulmuştur. Fütürizm, İtalyan edebiyatçı Marinetti'nin Le Figaro gazetesinde yayınladığı Fütürizm Bildirisiyle başladı. Bildiride, “Bizler müzeleri, kütüphaneleri yerle bir edip ahlakçılık, feminizm ve bütün yararcı korkaklıklarla savaşaacağız” deniyordu. Bu, geçmişin bütünüyle reddi demektir. Bildirinin devamında desteklenmesi gereken düşüncenin savaş olduğu yönünde söylemler bulunmaktaydı. Bu, resimde de, Boccioni gibi birkaç ressamla, kaosu kübik denebilecek bir kompozisyona yerleştirilerek yerini buldu.

Fakat bu bildirinin üzerinden geçen 100'u aşkın yılda, fütürizm bir düşünce akımı olarak bu vahşet ve kaos fikirlerinden arınmış, ideal bir gelecek planlaması üzerine yerinden kurulmuştur. İnternet üstünden paylaşılan bir 21. yüzyıl fütürist manifestosu yazılmaya başlanmış, tek bir kişinin değil, buna katkı sağlamak isteyen herkesin ürünü olacak bu manifestoda “Fütürizm'i reddedelim” sözüyle bir tezat yapılmak istenmiş, bununla fütürist olmak için 20. yüzyıl fütürizmini reddetmeyi amaçladıkları iletilmek istenmiştir. En önemlisiyse bu manifesto, Fütürizm akımını “passeist” yani geçmişe ait bir öge olarak görmemiz gerektiğini, günümüzde bunun 100 yıl önceki anlamından çok uzakta olduğunu söyleyerek, insan hayatını etkileyen bir çok gelişmenin, antropomorfik (insan şeklini alan) makinelerin, internet gibi daha birçok buluşun fütürizmin konusu olması gerektiğini vurgulamaktadır. Bu durumda, felsefi olarak sorulması gereken ilk soru: “Benim için ideal gerçek nasıl mümkün olabilir?” Eğer bizler fütürizm yolunda ilerlemeyi umuyorsak kendimiz ve çevremiz için ideal gördüğümüz geleceğe bizi yönlendirecek adımlar atmaya kendimize görev edinmeliyiz. çünkü içinde yaşadığımız dünya ve toplum kendisini düşünmeye adanmış her üyesinden bunu beklemektedir.

Bildiğiniz üzere, okulumuzun 140 yılı aşan tarihinde bilim ve felsefe birer dersi geçerek, Saint Joseph'li her bireyin kişiliğinin oluşumundaki bir kültür çalışması, bir hayat dersi olmuştur. 21. yüzyılda bu dallar sonsuz alt dalları barındırır. öğrenci, olgunlaşmak ve kendinden önce gelenlerden ileride olmak için bu yeni dallara da hakim olmalıdır. Her geçen gün gelişen ve değişen bu dünyada ise değişime dalıp gitmektense düşünen,

kendisini düşünmeye adayan kişilerin değişimi oluşturması, kendisinin de değişimi temsil etmesi gerekmektedir. Saint Joseph gibi bir kurumda da fütürizm bu ideale dayanarak yer alması. öğrencileri düşünmeye, yaratmaya yöneltmek; onlara yaratıcılıklarını kullanarak karşılarındakilere kaygılarının son bulması için ürettikleri çözümleri iletmeyi öğretmek amacıyla kurulan bu kulüpte, öğrenciler geçmiş üç yılda Sezin Lisesi'nin senaryo yarışmalarına katılarak değişimin neresinde olmak istediklerini gösterdiler. Farklı fikirlerden yola çıkan gruplar, tek bir ortak düşünceyi vurguladılar, değişim şart ve bunu sadece bizler, toplumun yapı taşları, bireyler gerçekleştirebiliriz.

Bu sene ise bir değişikliğe yöneldik; olgunlaşmış, amacını ve çizmek istediği yolu bilen bu grup, sizleri davet ederek kendi önderliğinde bir etkinliğe imza atmak istedi. Her yeni yolculukta olduğu gibi başlangıçta zorlayıcı, yolculuk sırasında kimi zaman durağan, kimi zaman da son hızda seyreden ve sonunda bütün bu yaşananların, sizi ulaştırdığı hedef... şimdiden söylemek isterim ki bizim ulaştığımız hedef, başlangıçta umut ettiğimiz manzaradan çok daha güzel bir manzaraya sahip ve umuyorum sizler de bu etkinlikten bizim kadar zevk alıyorsunuzdur. Yalnız söylemek gerekir ki bu sadece bir başlangıç, bizler her zaman geleceği, gelişimi ve değişimi hedef alan bireyler olarak bu etkinliği büyütmeyi, dallandırmayı umuyoruz. çok da uzak olmayan bir gelecekte, burada; önce ulusal, sonra küresel bir etkinliğe adım atmaya, küçük toplantılardan büyüklerine geçmeyi umuyoruz. Bu konuda çalışmalar yapmak için adımlarını atacak nesiller yetiştirmeyi amaçlıyoruz. Umuyoruz ki sizler de bu süreçte bizi yalnız bırakmaz, bu yolda yanımızda olup hedefimize ortak olursunuz. Charles Lee Leshner'in da dediği gibi “önümüzde çok uzun bir yol var ve bizi bu amaçtan saptıracak insanlar veya olaylar olacak. Başarı kesin değil... ama başarısızlığın bedeli hiç bu kadar ağır olmamıştı”. Bizce, amacımıza ulaşmak için çıkacağımız yol bizi ummadığımız yerlere getirebilir, biz bunu başarısızlık olarak görebiliriz fakat bu yola çıkmış olmak bile bir başarıdır.

Uğramadan geçmeyin: Pierre Loti Tepesi

“ Pierre Loti Tepesi, İstanbul’un Eyüp ilçesinde bulunan Haliç’e nazır bir tepedir. Özellikle turistlerin ilgisini çeken bu mekan, tarihi yapısını korumuştur. ”

Pierre Loti, asıl adıyla Louis Marie Julien Viaud 1850 ve 1923 yılları arasında yaşamış Fransız yazardır. 1879 'da ilk romanı olan ve Osmanlı Türkiye'sinden ayrıntılar taşıyan “Aziyadé (Aziyade) “yı yayınlamıştır. Bir İngiliz subayın Aziyade adlı 18 yaşındaki Çerkez bir kızla arasındaki gizli aşkı anlatan Aziyade, mektuplar şeklinde ele alınmıştır. Pierre Loti, Aziyade adlı romana adını veren kadınla İstanbul'da tanışmıştır. 1886'da” Pécheur d'Islande (İzlanda Balıkçısı)”nı yayınlamıştır ve eserlerinde aşktan olduğu kadar ölümden de bahsetmiştir.

İstanbul'a ilk kez 1876 yılında görevli subay olarak ayak basan Pierre Loti, İstanbul'a olan hayranlığından ve Türklere olan dostça tutumlarından dolayı halk tarafından sevilmiştir. Hatta 1913 yılında yazdığı La Turquie Agonisante (Can Çekişen Türkiye) adlı kitabı ile Batı'nın savaşa bakışına karşı olduğunu bildirmiş, Birinci Dünya Savaşı yıllarında Türkiye'yi savunmuştur. Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından 4 Ekim 1921'de Pierre Loti' ye şükranlarını sunan bir mektup yollanmasıyla birlikte aradaki dostluk pekiştirilmiş ; Pierre Loti adı kurulan cemiyetlerden tutun cadde adlarına kadar bir çok yere verilmiştir. Bunların arasından bana göre en önemlisi ise Pierre Loti Tepesi'dir.

Pierre Loti Tepesi, İstanbul’un Eyüp ilçesinde bulunan Haliç’e nazır bir tepedir. Özellikle turistlerin ilgisini çeken bu mekan, tarihi yapısını korumuştur. Garsonlardan kahve fincanlarına kadar buram buram tarih kokan ve tarihi yaşatan tepe içerisinde Yeşil Cafe, Nargile Bahçesi, Aziyade Restaurant gibi değişik mekanlar da bulunmaktadır. Tepeye turistik eşya dükkanları bulunan dar sokaklardan geçerek veya arabayla ulaşabilirsiniz. 2005 yılında hizmete açılan teleferik de tepeye varma yollarından bir tanesidir. Bölgenin güler yüzlü ve içten esnafıyla konuşma ve küçük bir röportaj yapma fırsatı yakaladım. Bunları sizinle de paylaşmak istiyorum:

- Mekanı restore ederken nelere dikkat ediyorsunuz?
- Tarihi dokusuna zarar vermemeye özen göstererek çalışma yürütüyoruz.
- Sizce bu mekanı bu kadar önemli kılan nedir?

Pierre Loti adında büyük bir kişiliğin burada yaşamış ve adını buraya vermiş olması, uzun yıllardır buranın bu amaçla kullanılması sadece Fransızların değil, İspanyolların, İngilizlerin, Almanların da merak ettiği ve keyifli zaman geçirdiği bir mekan olması dolayısıyla Pierre Loti, canlılığını hiç yitirmeden bugün de korumaktadır.

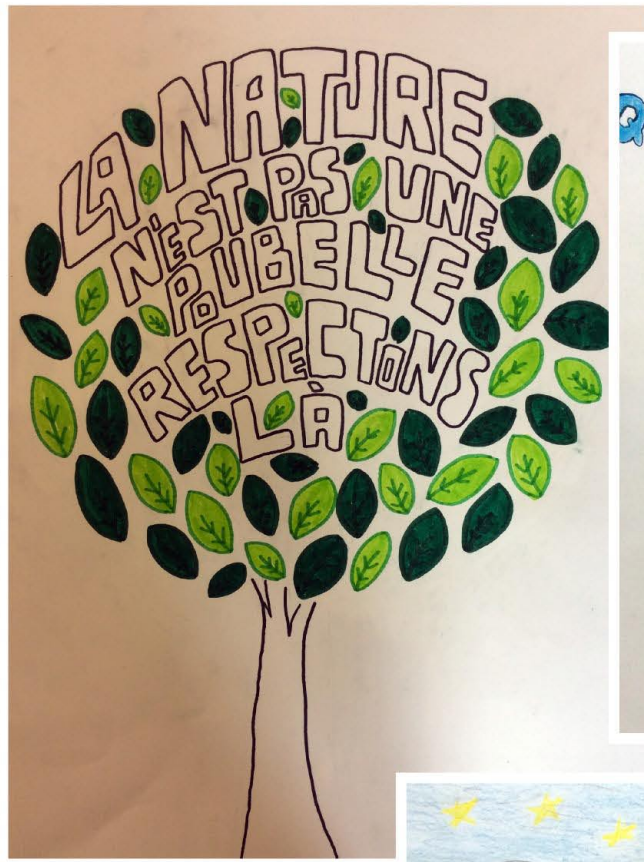
- Mekanı kaç yıldır siz işletiyorsunuz?

40 sene civarında oldu. Burayı Kavanoz Ali'den Sabiha Hanım almıştı. Mekan sonrasında Nedim Bey'in işletmesine geçti.

Bugün hala kömür üzerinde demledikleri çayıyla, közde pişirdikleri kahveyle ve eşsiz manzarasıyla nostajik bir atmosfer yaratan Pierre Loti tepesi, yeni misafirlerini kucaklamayı bekliyor .

Affiches sur la protection de l'environnement

Ece KAYA

Deniz AKALIN

Sosyal Yardım

“Tabii ki ressamlarımızı davet etmeyi unutmadık. Geldiklerinde gördükleri onları oldukça heyecanlandırdı ve onları önemseyişimizi görmeleri bizim için çok önemliydi.”

Herkese Merhaba,

Okulumuzun sosyal yardım kulübü olarak gerçekleştirdiğimiz faaliyetleri sizlerle paylaşmak istiyorum. Öğretim yılının başında çalışmalarımıza başlarken önce M. Tricart ile biraraya gelerek yıllık planımızda anlaşıyoruz. Daha sonra kulüp arkadaşlarımız ve öğretmenlerimiz ile birlikte nasıl bir etkinlik yapabileceğimizi karara bağlıyoruz. Amacımız tüm okul arkadaşlarımızı yönlendirmek, son kararı birlikte alıp işbölümü yapmaktır. Bu arada yapılacak çalışmalarda eğerci gereksinim duyuyorsak sayın frerlerden, idarecilerden, öğretmenlerden, velilerden ve görevlilerden yardım isteyebiliriz, memnuniyetle yanımızda oluyorlar.

Doğal olarak tüm bu çalışmalarda başışçı değil katılımcı olmayı, bireysel yetenekler ile toplumun parçası olabilmeyi, uzun soluklu projelere odaklanabilmeyi ve sabır göstermeyi, kendi dünyamızın dışındakileri de görebilmeyi ve yüzleşebilmeyi, hiçbir zaman karşılaşamayacağımız anları keşfetmeyi, bu deneyimi günlük hayatlarımızda bir değere dönüştürebilmeyi hedefliyoruz.

Ve yine bizler açısından da zengin bir deneyim ve paylaşım oluyor. Önyargılı olduğumuz birçok durum ve kişiye karşı daha anlayışlı ve hoşgörülü olma fırsatını yakalıyoruz. Böylece her şeye dışardan bakarak “Herkese dokunabiliriz, yeter ki uygun alanda karşılaşalım.” şeklinde özetleyebileceğimiz zengin bir çalışma alanını paylaşıyoruz.

Bireysel olarak yaşadığım ve beni etkileyen bir anımı sizlerle paylaşmak isterim. Çoğunuzun bildiği gibi “30 Ağustos İlköğretim Okulu” da kardeş okullarımız arasında bulunuyor. Her sene olduğu gibi bu sene de okulumuza ziyarete geldikleri gün elimizde isimlerinin yazılı olduğu kartlar ile heyecan içinde onları bekliyorduk. Hep beraber arkadaşlarımızın hazırladığı kısa bir gösteriyi izledik, yemek yedik, kimya laboratuvarında öğretmenlerimizi izledik ve son olarak Görsel Sanatlar öğretmenimiz Ali Yılmaz ile beraber resim çizdik. Hepimiz için oldukça eğlenceli bir gün oldu. Onları yolcu ettikten sonra çizdikleri resimlere bakma fırsatı bulabildik. Hepsi çok güzel şeyler ortaya koymuşlardı. Ali Yılmaz'ın katkılarıyla 7 Mayıs tarihinde okulumuzda bir sergi düzenledik. Tabii ki ressamlarımızı davet etmeyi unutmadık. Geldiklerinde gördükleri onları oldukça heyecanlandırdı ve onları önemseyişimizi görmeleri bizim için çok önemliydi.

da bilgilendirmek isterim. Van'daki “**Yukarı Bakraçlı İlköğretim Okulu**”na altı yıldır öğrenci dolapları, zemin, merdiven korkuluğu, çatı, badana, kömür, kütüphane, köy okuma odası ve ağaçlandırma konularında; “**Kaptan Hasan Paşa İlköğretim Okulu**”na dört yıldır anaokulu, engelli sınıfı, seş düzeni, bilgisayar, projeksiyon ve ders verme konularında; “**30 Ağustos İlköğretim Okulu**”na on yıldır ÇYDD aracılığı ile elli öğrenciye burs, bu öğrencilerin okulumuzda laboratuvar çalışmaları, DBM müze ziyaretleri konularında; “**Akarca Türk-Fransız Kardeşlik İlköğretim Okulu**”na on üç yıldır deprem sonrası yapılandırma, badana, kütüphane, bilgisayar, okulumuzun öğretmenlerinden her sene burs konularında; Van'daki “**Altınşaç İlköğretim Okulu**”na iki yıldır boya, badana, kömür, pano, masa örtüsü, çiçeklendirme ve kütüphane konularında yardımda bulunduk. Bunların dışında okulumuzda on beş yıldır pasta satışı, beş yıldır Noel kurabiyesi satışı yapılmaktadır. On yıldır aşevi, yaşlı evi ve Bomonti ziyaretleri gerçekleştirilmektedir. Bu yıl da bir yenilik olarak cupcake ve çiğköfte günleri düzenledik.

Zaman içinde damlaya damlaya göl olan ve çevresine hem umut hem sevgi aşılamaya çalışan sosyal yardım kulübümüz sizin destekleriniz ile daha büyük projelere imza atarak yoluna devam edecektir. Bu yazının oluşumundaki yönlendirmeleri için öğretmenim Güler Kılıç'a sonsuz teşekkür ve saygılarımı sunuyorum.

Zeynep ÇİÇEK

2013-2014 Rehberlik Servisi Çalışmaları

Eylül

2013-2014 öğretim yılı rehber öğretmenler kurulu toplantısı gerçekleştirilmesi.
Öğrenci tanıma fişi, veli tanıma formu, otobiyografi soru kağıdının tüm sınıflarda uygulanmak üzere hazırlanması.
Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmelere başlanması.
Yurt dışındaki üniversitelerin ve eğitim sistemlerinin tanıtılması amacıyla başvuru yapacak öğrencilerle görüşülerek bilgilendirici dokümanların verilmesi.

Ekim

Amerika'ya üniversite eğitimi için gidecek öğrencilerin başvuru formlarının hazırlanıp gönderilmesinde rehberlik edilmesi.
AFS sınavına girecek öğrencilerin belirlenmesi ve başvuru evraklarının merkeze gönderilmesi.
Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmelerine devam edilmesi ve sınıf öğretmenleri aracılığı ile öğrencilerin takip edilmesi.

09 Ekim 2013 Çarşamba günü 12.sınıf öğrenci ve velileri için Fransız üniversitelerinin tanıtımı
10 Ekim 2012 Perşembe günü Lise hazırlık sınıfı öğrencilerine "verimli ders çalışma" konulu konferans
21 Ekim 2013 Pazartesi günü 11. sınıf öğrencilerine "üniversite yaşamı ve meslekler" konulu söyleşi

Kasım

06 Kasım 2013 Çarşamba günü 12 sosyal sınıfı öğrencileri ile Özyeğin Üniversitesi'ne tanıtım gezisi
07 Kasım 2013 Perşembe günü 11. sınıf öğrencileri ile KOÇ üniversitesine tanıtım gezisi
19 Kasım 2013 Salı günü 10 ve 11. sınıf öğrencilerine (Fransa, ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla) Yurtdışı Eğitim Fuarı düzenlenmesi
20 Kasım 2013 Çarşamba günü 10 ve 11. sınıf velilerine (Fransa, ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla) Yurtdışı Eğitim Konferansı düzenlenmesi
25-28 Kasım 2013 haftası; 2013-2014 Öğretim yılında okulumuz öğrencileri tarafından yapılacak Fransa başvuru dosyalarının doldurulması

Aralık

30 Aralık 2013 Pazartesi günü 11. sınıf öğrencilerine Üniversite Sınav Sistemi konulu konferans düzenlenmesi
Fransız üniversitelere başvuru yapan öğrencilerin elektronik dosyalarının doldurulmasına rehberlik edilmesi, öğrencilerin gerekli belgelerin Fransızca olarak hazırlanması.
Sınıf toplantıları sonucunda gerekli görülen öğrenciler ve velilerle görüşülmesi

Ocak

02-15 Ocak 2014 tarihleri arası lise son sınıf öğrencilerinin YGS başvurusunun yapılması
16 Ocak 2013 Perşembe günü 12. sınıf öğrencileri ile GSU'ne gezi düzenlenmesi
Fransız üniversitelere başvuru yapan öğrencilerin elektronik dosyalarının incelenmesi, Campus France'a transfer edilmesi
ABD başvuru yapan öğrencilere ilgili dokümanların hazırlanması (mid-year report)
AFS sınavı sonucu yurt dışına gitmeye karar veren öğrencilerin dokümanlarının hazırlanması

Şubat

Yaz okuluna gidecek öğrencilerin ilgili dokümanlarının hazırlanması
10 Şubat 2014 Pazartesi günü 11. sınıf öğrencilerine "La Salle Beauvais İnititut Polytechnique" tanıtılması
17 Şubat 2014 Pazartesi günü 11. sınıf öğrencilerine üniversite sınav sistemi tanıtılması
18 Şubat 11 Fen sınıfı öğrencileri ile İTÜ gezisi düzenlenmesi
19 Şubat 2014 Çarşamba günü 10. sınıf öğrencilerine üniversite sınav sistemi tanıtılması
26 Şubat 2014 Çarşamba günü İstanbul Bilgi Üniversitesi tanıtımının yapılması
27 Şubat Perşembe günü "Campus France" tarafından düzenlenen "Fransa'da eğitim" konulu çalışmaya Rehberlik Sevisinden Gülriz Uzgören'in katılımı

Mart

24 Mart tarihinde 11 Fen sınıflarına INSA tanıtımı
GSU iç sınav başvurularının yapılması
Fransız üniversite başvuru cevaplarının değerlendirilerek teyit mektuplarının hazırlanıp gönderilmesinde öğrencilere rehberlik edilmesi

Nisan

02 Nisan Çarşamba günü 10. sınıf öğrencilerine "geleceğin meslekleri konulu" konferans
03 Nisan Perşembe günü 11. sınıflarla Bilgi Üniversitesi'ne gezi düzenlenmesi
07 Nisan Pazartesi günü 11. sınıf öğrencilerine "girişimcilik" konulu konferans çalışması
09 Nisan Çarşamba günü 10. sınıflara Bilgi Üniversitesi tarafından düzenlenen proje tanıtımı
22-30 Nisan tarihleri arasında lise son sınıf öğrencilerinin LYS başvurularının yapılması

Mayıs

07 Mayıs Çarşamba günü 9 ve 10. sınıf öğrencilerine "Meslek Paneli" çalışması
12 Mayıs Pazartesi günü 11 Fen sınıflarına Özyeğin Üniversitesi mühendislik bölümleri tanıtımı
13 Mayıs Salı günü 11. sınıf öğrencileri ile "Sabancı Üniversitesi"ne gezi düzenlenmesi

15 Mayıs Perşembe günü HZ ve 9. sınıf öğrencilerine "bağımlılık" konulu eğitici konferans çalışması

Haziran

Yurt dışı üniversite başvurularının değerlendirilmesi
Öğrenci ve veli görüşmeleri
Yıl sonu değerlendirme raporlarının hazırlanması

Tüm öğrencilerimizin günüllerince bir tatil geçirmesini diliyoruz.

Gülriz UZGÖREN- Şule KOÇAK

Meslek Paneli
Carrefour des Metiers

07 Mayıs Çarşamba
Mercredi 07 Mai 2014

1. OTURUM : 2. OTURUM : YER :
09:00-10:00 : 10:00-11:00 : İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ

ENDÜSTRİYEL TASARIM / İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ / İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ
MİMARLIK / İKTİSAT - ULUSLARARASI FİNANS / İKTİSAT MİMARLIK
HUKUK MÜHENDİSLİĞİ / İKTİSAT MÜHENDİSLİĞİ / İKTİSAT MİMARLIK
BİYOMEDİKAL MÜHENDİSLİĞİ / MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ / MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ
İLETİŞİM / MÜHÜRLEME / ENDÜSTRİYEL İNŞAAT / İZLEME MÜHENDİSLİĞİ
ELEKTRONİK VE HABERLEŞME MÜHENDİSLİĞİ

SAĞLIK BAKANLIĞI
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI

Bir Efsane: Mişel Tagan

“ Ben de Tagan'da okudum ” demekten her zaman gurur duydum... ”

Mişel Tagan. Bu ismi ilk duyduğumuzda diğer öğrenciler gibi, 1975 girişli bizler de sırtımızda bir ürperti hissettik. "Laf salatası yapmayın, yutmaz!", "Edebiyatı boşuna ezberlemeyin, fikirlerinizi mantıklı biçimde açıklayamazsanız not almanız zor!" Biz pötilerin ağabeylerimizden duyduğumuz ve ürpertimizi katbekat artıran cümlelerdi.

Peki bir yolu yok muydu, Tagan'da okumamanın? Yoktu. Herkes mutlaka Tagan'ın tornasından geçecekti. Bu ruh sıkıntısı Mişel Tagan sınıfa girip dersini anlatmaya başlayınca kadar sürdü. Hoca tez diyordu, antitez diyordu, bir soruya en ince ayrıntısına kadar cevap vermeden diğer soruya geçmiyordu. Dersi son dakikasına kadar kullanıyor, çeşitli kavramları birbirine oklarla bağlayarak tahtayı birkaç kez dolduruyordu.

Öğretim yılının sonuna geldiğimizde sınıfın büyük bir kısmı "Keşke seneye de Tagan'ın sınıfına düşsek..." demeye başladı: Efsane gerçekleşmişti!

Değerli Hocam,

Fransızcamı size borçlu olduğumu benim ağızdan çeşitli vesilerle zaten defalarca duydunuz. Karşıdakini iyi dinlemeyi, düzen öyle gerektirse bile boyun eğmemeyi ve kimseye zarar ziyan vermeden pasif direnişte bulunmayı, dürüst olmanın getirdiği konforu, karşıdakinin bir kusuru varsa bunu kibarca ve kırmadan hissettirmeyi de sizden öğrendim. Önceleri farkına varmasam da şimdi oturup düşündüğümde el yazısı yazarken "g" harfini tersten bağlamamın size özenmenin bir dışavurumu olduğunu net biçimde görüyorum.

Bir cümlemlerle karşınızdakinin anı bir aydınlanma yaratırken, başka bir cümlemlerle "Yahu ben bunca zamanı boşa mı harcamışım?" diye saatlerce düşünmeye itebildiniz.

Her seçim bir vazgeçiş, sözünüzle beni alıp çok uzaklara götürdünüz. "Her seçim bir vazgeçiş." Bu ne derin bir sözdür! Bu sözü sizden duyduğum andan itibaren düşünmekten kendimi alamıyorum. İmbiğinizden geçmiş ve hayatı özetleyen bu enfes sözünüz bana her zaman rehber oldu.

"Ben de Tagan'da okudum" demekten her zaman gurur duydum ve meslektaş olarak sizinle birlikte çalışmaktan inanılmaz bir keyif aldım. Saint-Joseph camiasına vermiş olduğunuz hizmetler için okulum adına teşekkür ediyorum. Işığınızdan uzun bir süre daha yararlanabilmek dileğiyle ellerinizden öpüyorum.

Saygılarımla,
Ender Üstünel '83

“ Mişel Tagan öğrencileri ile birlikte... ”

18 Mart
Töreni -
Atatürk'e
Mektup
Yarışması
Ödülleri

Bilim
Yarışması

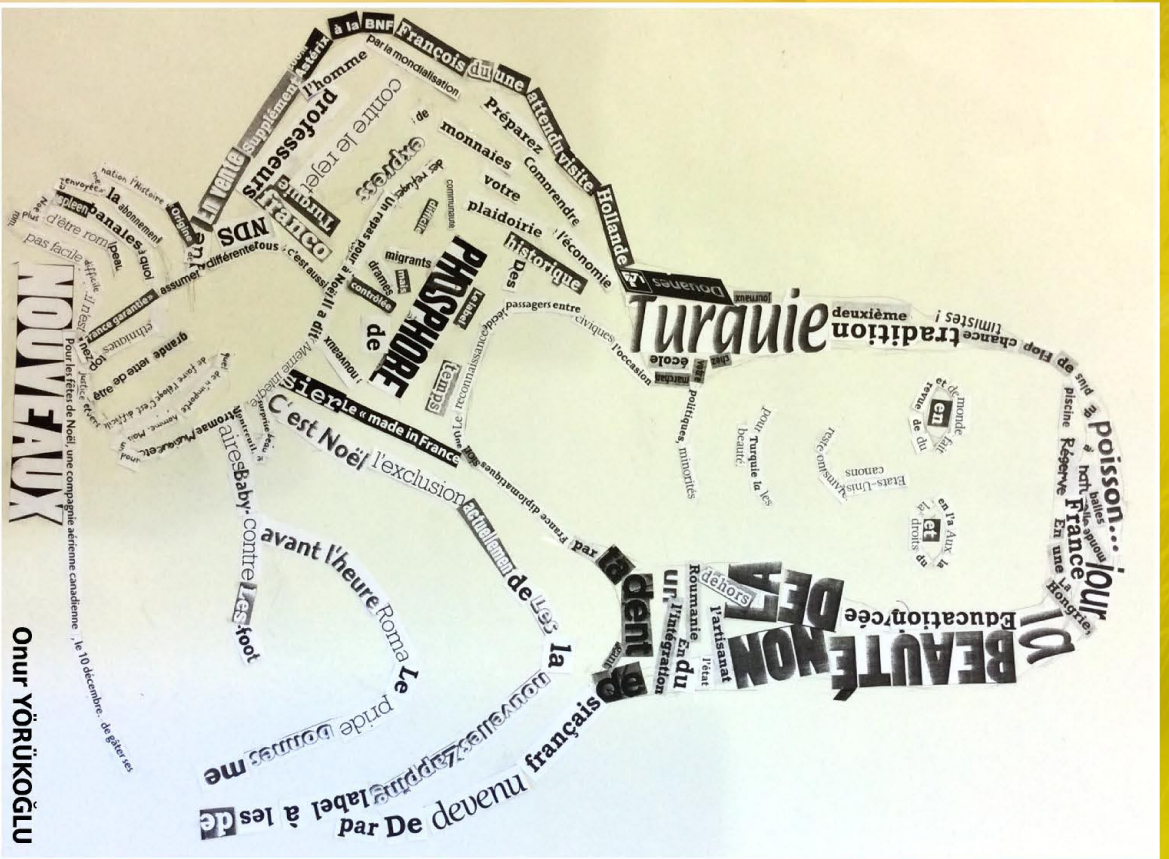
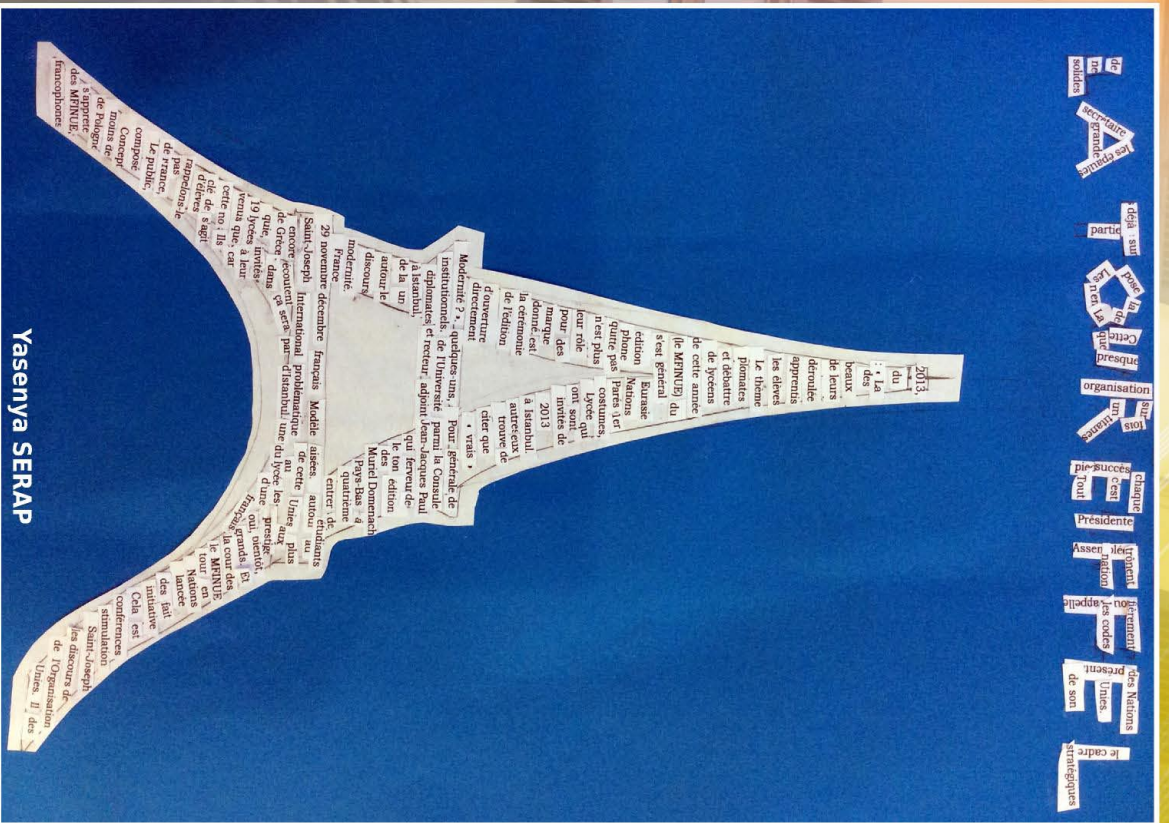

Frankofoni
Haftası
Etkinlikleri

Yıl Sonu
Resim,
Heykel,
Enstalasyon
Sergisi

Istanbul Özel

Saint-Joseph Fransız Lisesi

Dr. Esat İşik Cad. No: 66

34710 Kadıköy - İSTANBUL

T: +90 216 336 17 28

F: +90 216 348 71 69

www.sj.k12.tr